KOMÜNİZM PUSUDA

20. Yüzyılı Kana Bulayan Komünizm Yeni Vahşetler İçin Hazırlanıyor.

HARUN YAHYA

3. baskı

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

Komünizm, geçtiğimiz 20. yüzyıla damgasını vurmuş bir ideolojidir. Ama bu damga, sadece baskı, zulüm, kan ve gözyaşı doludur. Tarihçilerin hesaplamalarına göre, sadece bu ideoloji nedeniyle 20. yüzyıl boyunca 120 milyon insan öldürülmüştür. Bunlar, bir savaş sırasında cephede ölen askerler değil, komünist devletlerin kendi halklarının içinden öldürdükleri sivillerdir. 100 milyon erkek, kadın, yaşlı, küçük çocuk, bebek, sadece "komünizm" denen bu soğuk, katı, sert ve vahşi ideoloji nedeniyle yaşamını yitirmiştir. Dahası, komünist rejimler tarafından temel hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakılan, göçe zorlanan, sistemli olarak kıtlıkla yüz yüze getirilen, hapsedilen, çalışma kamplarında köle olarak kullanılan on milyonlarca insan vardır. Milyonlarca insan da komünist gerilla gruplarının, terör örgütlerinin kurşunlarına hedef olmuş veya hedef olma korkusu altında yaşamıştır.

Peki bu ideolojinin kökeni nedir? Nasıl olmuştur da bu kadar kanlı ve acımasız bir dünya görüşü, dünyanın dört bir yanında taraftar bulmuş, devrimlerle iktidara gelmiş, milyonları ardından sürüklemiştir? Komünizm nereden doğmuş, nasıl büyümüş ve nasıl sona ermiştir? Gerçekten sona ermiş midir, yoksa hala dünyayı ve ülkemizi tehdit etmekte midir?

Bu kitapta bu soruların cevaplarını ortaya koyacağız.

Daha da önemlisi, büyük bir tehlikeye dikkat çekeceğiz. Komünist ideoloji geçtiğimiz yüzyılda acılara, felaketlere sebep olmuş, tüm dünya, komünist liderlerin katliamlarına, acımasızlıklarına şahit olmuştur. Peki şu an bu tehlike yeryüzünden silinmiş midir? Ne yazık ki, silinmemiştir: KOMÜNİZM PUSUDADIR!

120 milyon insanın canına malolan bu "kan dökme kuyusu" halen varlığını sürdürmektedir. Kuyunun üstü kapatılmış, etrafına kuyuyu kamufle edecek şeyler konmuştur; ama kuyu kapatılmamış bir tuzak konumundadır. Komünizm sinsice gizlenerek faaliyetine devam etmektedir. Farklı görünümlerde, farklı isimler altında varlığını sürdürmekte ve insanlığa yine geçmiştekilere benzer acıları yaşatmak için fırsat bulacağı günü beklemektedir.

İşte bu nedenle, komünist ideolojinin gerçek yüzünü, geçmişte sebep olduğu acı ve belaları tüm insanlara duyurmak ve gizlenerek büyüyen bu tehlikenin maskesini düşürmek, son derece önemli bir görevdir. Bu kitap, bu amaçla kaleme alınmıştır.

BÖLÜM I

Materyalizmin "tesadüf" tarikatının kurbanları: Darwin, Trotsky, Engels ve Marx

KOMÜNİZMİN DOĞUŞU

Komünizmin doğuşunu anlamak için, mutlaka 18. ve 19. yüzyıl Avrupası'nın kültürüne bir göz atmak gerekir. Avrupa kıtası, MS 2. yüzyıldan itibaren aşama aşama Hıristiyanlığı kabul etmiş ve bu Hıristiyan kültür "Aydınlanma Çağı" denen döneme kadar da bu kıtaya hakim olmuştur. 18. yüzyılda yaygınlık kazanan Aydınlanma hareketi, bir takım Avrupalı düşünür ve sanatçıların Eski Yunan ve Roma'nın putperest kültüründen etkilenerek dine karşı çıkmalarıyla başlamıştır. Aydınlanma hareketinin en büyük siyasi sonucu ise, aynı zamanda "din aleyhtarı devrim" olan Fransız Devrimi'dir.

Fransız Devrimi'nin altyapısı, Voltaire, Diderot, Montesquev gibi din aleyhtarı düşünürlerin telkinleri ile oluşmuştur. Devrim sırasında ise Aydınlanma hareketinin din aleyhtarı ve pagan (putperest) eğilimleri açıklık kazanmıştır. Devrime öncülük eden Jakobenlerin yoğun propagandası sonucunda yaygın bir "dinden çıkma" hareketi gelişmiş, dahası yeni bir pagan din oluşturulmaya çalışılmıştır. İlk belirtileri 14 Temmuz 1790'da, Federasyon Bayramı'nda görülen "devrimci ibadet" hızla yayılmıştır. Devrimin eli kanlı liderlerinden Robespierre, "devrimci ibadet"e yeni kurallar da getirmiş, bu ibadetin ilkelerini bir rapor halinde belirleyerek adına da "Yüce Varlık İbadeti" demiştir. Paris'teki ünlü Notre Dame Kilisesi kendi deyimleriyle "aklın tapınağı"na dönüştürülmüş, Kilise duvarlarındaki Hıristiyan figürleri sökülmüş ve orta yere "akıl tanrıçası" olarak tanımlanan bir kadın heykeli yerleştirilmiştir. Fransız Devrimi boyunca pek çok din adamı öldürülmüş, dini kurumlar yağmalanmış, tahrip edilmiştir.

Fransız Devrimi'yle birlikte Avrupa'nın gündemine giren ve sonra da giderek yayılan bir felsefe vardır: Materyalizm. Sadece maddenin varlığını kabul eden, canlıların ve insan bilincinin de sadece "hareket halindeki madde"den ibaret olduğunu varsayan bu görüş, aslında ilk olarak Eski Yunan'da yaşamış bazı felsefeciler tarafından ortaya atılmıştır. 18. yüzyılda materyalizmi benimseyen ve kitlelere empoze eden iki önemli isim, Fransız Devrimi'nin hazırlayıcılarından Dennis Diderot ve onun yakın dostu Baron d'Holbach'tır. Baron d'Holbach, 1770'de yayınlanan *Système de la Nature* (Doğanın Sistemi) adlı kitabında "bilimsel" olduğunu iddia ettiği bir takım varsayımlara dayanarak, var olan tek şeyin madde ve enerji olduğunu öne sürmüştür. Fanatik bir

ateist olan d'Holbach, ahlak kavramına da karşı çıkmış, insanın elden geldiğince çok zevk elde etmesi ve bunun için her yolu denemesi gerektiğini savunmuştur.

18. yüzyılda bir kaç düşünür tarafından benimsenip savunulan materyalizm, 19. yüzyılda daha da yayılmış ve Fransa ile sınırlı kalmayıp Avrupa'nın diğer ülkelerinde de kök salmaya başlamıştır. 19. yüzyılın başlarında Almanya'da ortaya çıkan iki önemli materyalist düşünür vardır: Ludwig Büchner ve Karl Vogt. Vogt, insan zihninin kaynağını açıklamaya çalışırken "karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, insan beyni de düşünce salgılar" demiş ve bu saçma benzetmesiyle döneminin materyalistleri tarafından bile onay görmemiştir.

Materyalizm, bu gibi saçma iddialarla ortaya çıkmasına rağmen, dönemin din karşıtı güçleri tarafından benimsenmiş ve Avrupa toplumlarına empoze edilmeye başlanmıştır. Materyalizm aklın ve bilimselliğin temeli gibi sunulmuş, bu aldatıcı propaganda önce Fransa'da, sonra Almanya'da ve giderek tüm Avrupa'da aydınlar arasında hızla yayılmıştır. Bunda, kuşkusuz materyalizmi adeta bir din gibi benimseyen ve 19. yüzyıl Avrupalı aydınları arasında çok yaygın olan masonluk örgütünün rolü de büyüktür.

Antik bir dogma olan materyalizm bu şekilde yayılırken, bir yandan da materyalizmi çeşitli bilim dallarına uyarlama girişimleri olmuştur. Materyalizm;

1. Doğa bilimlerine uyarlanmıştır ki, bunu yapan kişi İngiliz doğa bilimci Charles Darwin'dir.

2. Sosyal bilimlere uyarlanmıştır ki, bunu yapan kişiler de Alman felsefeciler Karl Marx ve Friedrich Engels'tir.

Darwin'in uyarlaması "evrim teorisi", Marx ve Engels'in uyarlaması ise "komünizm" olarak bilinir.

Marx ve Darwin

Aslında Darwin'in evrim teorisinin, Marx ve Engels'in teorisini de kapsadığını söylemek mümkündür. Çünkü komünizm de bir "evrim teorisi"dir; evrim teorisinin tarihe ve toplumbilimine uyarlanmış halidir. Bu gerçek, 20. yüzyılın başlarında, önde gelen Darwinist ve Marxist düşünürlerden biri olan Anton Pannekoek'in kaleme aldığı *Marxism and Darwinism* (Marxizm ve Darwinizm) adlı kitapta şöyle özetlenir:

> **Marxizm'in ve aynı zamanda Darwinizm'in bilimsel önemi, her ikisinin de evrim teorisini takip etmesidir**. Birisi bunu organik dünyanın alanı içinde, canlılar üzerinde yapmış, diğeriyse toplum alanı içinde gerçekleştirmiştir... Hem

Darwin'in hem de Marx'ın öğretileri, yani doğabilimleri alanında ve insan toplumları alanında gelişen bu iki öğreti, evrim teorisini pozitif bir bilime dönüştürmüştür. Bunu yapmakla, evrim teorisini, sosyal ve biyolojik gelişimin temel kavranışı olarak kitlelere kabul ettirmişlerdir.[1]

Darwinizm ile Marxizm arasında iki temel konuda da tam bir uyum vardır:

1. Darwinizm, tüm varlıkların "hareket halindeki madde"den oluştuğunu, bu maddenin Allah tarafından yaratılmadığını ve düzenlenmediğini, dolayısıyla tüm canlıların tesadüflerle var olduğunu, insanın da diğer hayvanlardan evrimleşmiş bir havyan türü olduğunu ileri sürmüştür. Hiçbir bilimsel delile dayanmayan ve yanlışlığı sonraki yıllarda bilimsel bulgularla ortaya konan bu iddialar, sadece maddenin varlığına inanan ve tüm insanlık tarihini maddi faktörlerle açıklamaya çalışan Marx ve Engels'in görüşleriyle tam bir uyum içindedir.

2. Darwinizm, canlılar dünyasında gelişmeyi sağlayan itici gücün "**çatışma**" olduğunu ileri sürmüştür. Darwin'in teorisinin en temel varsayımı, doğal kaynakların canlılar için yetersiz olduğu, dolayısıyla daimi bir "yaşam mücadelesi" yaşandığı, bu mücadelenin de evrimleştirici bir güç oluşturduğu şeklindedir. Marx ve Engels'in benimsedikleri "**diyalektik**" yöntem ise bunun aynısıdır. Diyalektiğe göre evrendeki gelişmenin tek itici gücü zıtlar arasındaki çatışmadır. İnsanlık tarihi de çatışma sayesinde gelişmiş, insan bu çatışma sayesinde ilerlemiştir.

Marx-Engels ikilisi ile Darwin'in teorileri incelendiğinde, sanki tek bir merkezden çıkmışçasına büyük bir uyum içinde oldukları görülür. Darwin materyalist felsefeyi doğaya, Marx-Engels ise tarihe uyarlamıştır.

Nitekim Darwin'in materyalizme yaptığı bu büyük katkının önemini ilk anlayan kişi, **Karl Marx**'ın bizzat kendisi olmuştur. Marx, Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabını incelemiş ve bu kitabın kendi teorisi için büyük bir dayanak oluşturduğunu görmüştür. Engels'e yazdığı 19 Aralık 1860 tarihli mektubunda, Darwin'in kitabı için "**bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap budur işte**" der.[2] 16 Ocak 1861'de Lassalle'a yazdığı mektupta ise şöyle yazar: "**Darwin'in yapıtı büyük bir yapıttır. Tarihteki sınıf mücadelesinin doğa bilimleri açısından temelini oluşturuyor**."[3]

Marx, Darwin'e olan sempatisini en büyük eseri *Das Kapital*'i Darwin'e ithaf ederek de göstermiştir. Kitabının Darwin'e yolladığı Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştır: "Charles Darwin'e, gerçek bir hayranı olan Karl Marx'tan".

Engels ise Darwin'e olan hayranlığını şöyle belirtmiştir: "Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak herkesten önce Charles Darwin'in adı anılmalıdır."[4] Engels, Darwin'i, onu Marx'la eş tutacak biçimde övmüş ve

"Darwin nasıl organik doğadaki evrim yasasını keşfettiyse, Marx da insanoğlunun tarihindeki evrim yasasını keşfetti" demiştir.[5]

Lenin tarafından "tüm uluslararası Marxizm literatürüne en hakim kişi" olarak tanımlanan, Rus komünizminin öncüsü Georgi Valentinovich Plekhanov ise "**Marxizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır**" diyerek bu konuda en özet yorumu yapmıştır.[6]

Vatikan Üniversitesi profesörlerinden tarihçi Prof. Malachi Martin, Marx ile Darwin arasındaki ilişkiyi şöyle anlatır:

> Charles Darwin teorisini yayınladığında, Marx bunu bir teoriden çok daha ileri gördü. Bunu, bir "manevi alem" olmadığına, sadece "maddi alem"in var olduğuna dair kendi "bilimsel" kanıtı olarak benimsedi. Darwin, Hegel'in idealizmini reddetmesinde Marx'a bir haklılık sağlıyordu... Darwin'in teorisinin sadece bir teori olduğunu... toplumsal olarak geçerlilikten uzak olabileceğini tamamen göz ardı eden **Marx, Darwin'in fikirlerini kendi zamanının sosyal sınıflarına uyarladı**... Darwin'in evrim teorisinde olduğu gibi, Marx, tüm maddeler gibi sosyal sınıfların da daimi bir yaşam ve egemenlik mücadelesi içinde olmaları gerektiğini düşündü.[7]

Darwinizm ile Marxizm arasındaki bu güçlü bağ, çağdaş evrimciler tarafından da vurgulanır. Evrim teorisinin çağımızdaki savunucularının en ünlülerinden biri olan biyolog Douglas Futuyma, *Evrim Biyolojisi* adlı kitabının önsözünde "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte **Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı**" diye yazarken bunu kasteder.[8] Yine çok ünlü bir evrimci olan paleontolog Stephen J. Gould ise, "Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir **materyalist felsefeyi uyguladı**" demektedir.[9] Rus Komünist Devrimi'nin Lenin ile birlikte iki büyük mimarından biri olan **Leon Trotsky** de "Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumunu yapmıştır.[10]

Tüm bunlar, Darwinizm ile Marxizm arasında çok önemli bir ilişki olduğunu açıkça göstermektedir. Kolaylıkla denebilir ki, eğer Darwinizm olmasa Marxizm de olmayacaktır. Eğer bir insan Darwinizm'in geçersizliğini anlarsa Marxizm'in de geçersizliğini anlayacaktır. Elbette bunun tersi de doğrudur: Bir toplumda Darwinizm yaygın kabul görürse, o toplumda Marxizm'in de gelişmesi kaçınılmazdır.

Bu açıdan Darwinizm'in, gerek bilimsel gerekse sosyolojik açıdan geçersizliğinin kavranması, insanlık için çok önemli bir konudur. Bu gerçeğin ortaya çıkması, Darwinizm'den kaynaklanan ve bugün pusuda bekleyen Marxizm'in tekrar alevlenmesini engelleyecek, insanların geçtiğimiz yüzyılda yaşadığı acıları tekrar yaşamasına engel olacaktır.

Nitekim tarih de, Darwinizm olmadan Marxizm'in olamayacağını göstermektedir.

Darwinizm'in Yayılışı ve Komünizm-Kapitalizm İlişkisi

Darwinizm'in siyasi etkilerini incelerken bir noktaya dikkat etmek gerekir: Bu teori tek bir ideolojiyle değil, birbirinden son derece farklı gibi gözüken çok sayıda ideolojiyle ilişkilidir. Darwinizm'in desteklediği ideolojileri incelediğimizde, komünizmin yanında, ırkçılık, emperyalizm, kapitalizm, faşizm gibi geniş bir yelpaze ile karşılaşırız. İlk bakışta birbirinden çok bağımsız hatta birbiri ile çelişkili gibi gözüken bu ideolojilerin ortak yönü ise, İlahi dinlere ve onların getirdiği ahlaki değerlere karşı olmalarıdır.

Bu ideolojilerin öncüleri, dini inançları ve değerleri kendileri için engel olarak görmüşler ve Darwinizm'i bu inanç ve değerleri ortadan kaldırmak için bir silah olarak kullanmışlardır. İşin ilginç yanı, bir yandan bu şekilde kendi ideolojilerine hayat sahası açarken, bir yandan da kendilerine rakip olan ideolojileri güçlendirmeleridir. Örneğin, iddialarına göre kıyasıya bir "yaşam mücadelesi"nin yaşandığı serbest piyasa ortamını meşrulaştırmak için Darwinist ahlakı gerekli görüp destekleyen kapitalistler, bu yolla bir yandan da karşı oldukları komünizmi desteklemişlerdir.

Marxist düşünür Anton Pannekoek *Marxism and Darwinism* (Marxizm ve Darwinizm) adlı kitabında, bu ilginç gerçekten söz eder ve burjuvazinin, yani Avrupalı zengin kapitalist sınıfın Darwinizm'i destekleyişini şöyle anlatır:

> Marxizm'in önemini ve pozisyonunu sadece proleter sınıf mücadelesindeki rolüne borçlu olduğu herkesçe bilinir... Darwinizm'in de Marxizm'le aynı tecrübeleri yaşadığını görmek zor değildir. Darwinizm, bilim dünyası tarafından objektif bir yaklaşımla tartışılarak ve test edilerek kabul edilmiş soyut bir teori değildir. Hayır, Darwinizm ilk adımı atar atmaz, hevesli destekçileri ve tutkulu düşmanları olmuştur. Darwin'in ismi, teorisinden az bir şey anlayan insanlar tarafından yüceltilmiştir... Darwinizm de, sınıf mücadelesinde bir rol oynamıştır ve bu rol sayesinde hızla yayılmış, tutkulu taraftarlar ve çetin düşmanlar kazanmıştır.
>
> **Darwinizm, kilise haklarına ve aristokrasiye karşı çıkan burjuvazi için bir araç olmuştur**... Burjuvazinin amacı, önlerine çıkan eski hakim yönetici güçleri ortadan kaldırmaktır... Din sayesinde rahipler büyük kitleleri kontrol altında tutmuş ve böylece burjuvazinin isteklerine karşı koyabilmiştir... Doğa bilimi inanca karşı bir silah haline getirilmiş, bilim ve yeni keşfedilen doğal yasalar öne sürülmüş ve burjuvazi bu silahlarla birlikte savaşmıştır...

> Darwinizm tam istenen zamanda gelmiştir; Darwin'in insanın aşağı hayvanlardan türemiş olduğunu öne süren teorisi, Hıristiyan inancının bütün temelini yok etmiştir. İşte bu nedenledir ki, **Darwinizm ortaya çıktığı anda, burjuvazi onu büyük bir hırsla sahiplenmiştir**... Bu şartlar altında, bilimsel tartışmalar bile, sınıf savaşının fanatizmi ve tutkusu ile yürütülmüştür. Darwin hakkında yazılmış yazılar, bilimsel yazarların isimlerini taşımalarına rağmen, sosyal polemiklerin karakterini sergilemektedir.[11]

Darwinizm'in yayılışı gerçekten de bu şekilde oldu. Avrupa'nın hakim güçleri, Darwinizm'i gerek kendi ülkelerinde kurdukları kapitalist düzeni, gerekse dünya çapında kurdukları emperyalist sömürge sistemini meşrulaştırmak için bulunmaz bir fırsat olarak gördüler ve desteklediler. (Ayrıntılı bilgi için bkz. *Darwin'in Türk Düşmanlığı*, Harun Yahya, 1999) Darwinizm'in bilimsel tutarsızlıkları, hayali varsayımları, saçma iddiaları tamamen görmezden gelindi; dini inançlara ve dinin getirdiği ahlaki kıstaslara karşı gerekli bir silah olarak görülen Darwinizm, ideolojik amaçlarla yaygınlaştırıldı.

Ancak Darwinizm'i bu şekilde yaygınlaştıran "burjuvazi", yani kapitalist sınıf, bu teoriyle birlikte kendi rakibini de desteklemiş oluyordu. Çünkü Darwinizm'in yaygınlaşması ve bu yolla dini inançların yok edilmesi, kapitalizm kadar Marxizm'in de işine yarıyordu. Dinin insanlara öğrettiği kanaatkarlık, itidal, tevazu, kardeşlik, fedakarlık, şefkat, merhamet gibi ahlaki özellikler ortadan kalktıktan sonra, toplum vahşi bir arena haline geliyordu. Bu arenada, kapitalistler arası "yaşam mücadelesi" kadar, kapitalistlerle komünistler arası "sınıfsal yaşam mücadelesi" de gelişiyordu.

1871 sonbaharında Avrupalı doğa bilimcilerin katıldığı uluslararası bir kongrede söz alan Alman devlet adamı ve doğa bilimci Virchow, Darwinistlere "dikkat edin" diyordu, "çünkü bu teori, komşu ülkede çok büyük acılara neden olan bir teoriyle çok yakından ilişkilidir."[12] Virchow'un sözünü ettiği komşu ülke Fransa'ydı ve belirttiği teori de, o yıl içinde kanlı **Paris Komünü**'nü gerçekleştiren Fransız komünizmiydi. (Paris Komünü, Almanya'yla yaptığı savaştan yenik çıkan Fransa'da, devlet otoritesinin zayıfladığı bir dönemde, Paris'teki komünistlerin öncülüğünde başlatılan bir şehir isyanıydı. Aylar boyunca şehir komün yöneticileri tarafından idare edildi, dini merkezlere ve din adamlarına karşı geniş çaplı saldırılar düzenlendi.)

Sonuçta, komünistlerin ve kapitalistlerin, aralarındaki çatışmaya rağmen, din düşmanlığı konusunda ortak bir zeminde buluştuklarını ve bu konuda Darwinizm'den büyük bir destek aldıklarını söylemek mümkündür. Nitekim bu nedenle komünistler, bir toplumda komünist devrim hazırlayabilmek için öncelikle onun kapitalistleşmesini gerekli görürler. Buna göre, kapitalist ahlakın yaygınlaşmasıyla birlikte -ki bunda Darwinizm propagandası hayati öneme sahiptir- toplum önce dinsizleştirilecek, sonra da komünizm

gelişecektir. Rus Devrimi'nin lideri Vladimir İ. Lenin, 1909 yılında kaleme aldığı "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu" başlıklı makalesinde, burjuvazinin, yani kapitalist sınıfın dine karşı oynadığı bu rolü şöyle anlatır:

> Birincisi, **dinle savaşmak görevi, tarihsel açıdan devrimci burjuvazinin görevidir** ve Batıda burjuva demokrasisi, feodalizme ve orta çağ düzenine karşı giriştiği kendi devrimleri döneminde bu görevi büyük ölçüde yerine getirmiştir... Gerek Fransa'da, gerek Almanya'da **burjuvazinin dinle savaşma geleneği vardır** ve bu sosyalizmden (Ansiklopedistlerden ve Feuerbach'tan) çok önce başlamıştır. Rusya'da ise, burjuva demokratik devrimimizin kendine özgü koşulları nedeniyle, bu görev de hemen hemen tümüyle işçi sınıfının omuzlarına yüklenmiştir.[13]

Görüldüğü gibi Lenin "dinle savaşmak görevi"nin kapitalistlere ait olduğunu, Avrupa'da bu görevi onların yerine getirdiğini, ancak Rusya'da bu sınıf var olmadığı için dinle yapılacak savaşı kendilerinin üstlendiğini anlatmaktadır. Lenin'in bu sözleri, komünizm ve kapitalizm arasındaki çatışmanın gerçekte sadece bir "iç çatışma" olduğunu ve bu iki gücün ortak ve asıl düşmanının din olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu kişiler açıkça toplumları yozlaştırmak, onları doğrulardan uzaklaştırmak, ahlaki ve insani açıdan zayıflatmak ve böylece kendi dinsiz komünist sistemlerini kabul ettirmek çabasındadırlar. Ancak bu kişilerin din aleyhinde yaptıkları hiçbir hareketin başarıya ulaşması mümkün değildir. Unutulmamalıdır ki, geçmişte de dine karşı savaşan, Allah'ın elçilerine itaat etmeyen, Allah'ın hak kitaplarından yüz çeviren kavimler yaşamıştır. Bu kavimler de kendilerine göre hak dini yok etmeye çalışmışlardır. Fakat bu kavimlerin uğradıkları son benzerdir: Allah kendi dinine karşı mücadele eden bu insanların kimine yeryüzünde bir bela vermiştir, kimini ise ahirette acı bir azabın beklediğini müjdelemiştir. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

> **Allah'ın ayetleri konusunda inkar edenlerden başkası mücadele etmez. Öyleyse onların şehirlerde dönüp dolaşması seni aldatmasın. Kendilerinden önce Nuh kavmi de yalanladı ve kendilerinden sonra (sayısı çok) fırkalar da. Her ümmet, kendi elçilerini (susturmak için) yakalamaya yeltendi. Hakkı, onunla yürürlükten kaldırmak için, 'batıla-dayanarak' mücadeleye giriştiler. Ben de onları yakalayıverdim. Artık Benim cezalandırmam nasılmış? Senin Rabbinin kafirler üzerindeki: "Gerçekten onlar ateşin halkıdır" sözü böylece hak oldu. (Mümin Suresi, 4-6)**

Darwinizm'in Kanlı Diyalektiği

Aslında buraya kadar tarif ettiğimiz tablo, komünizmin dünya çapında yayılmasını da özetlemektedir: Komünizm, hemen her ülkede kapitalizmin ve faşizmin karşıtı ve alternatifi olarak gelişmiştir. Birbirine zıt gibi görünen bu uçlar, ortak bir kaynaktan, yani Darwinizm'den ilham almışlardır. Kapitalizm ve faşizm Darwinizm'in sağ kanadını, komünizm ise sol kanadını oluşturur. Bir ülkede Darwinizm'in yaygınlaşması, her iki kanadın birden yaygınlaşması sonucunu doğurur. Dolayısıyla faşizmi veya kapitalizmi desteklemek için Darwinizm'i kullananlar, ister istemez komünizmi de desteklemiş olurlar.

Darwinizm'in hakim olduğu bu dinsiz dünya görüşü içinde, sağ solu, sol da sağı doğurmakta ve beslemektedir. İki taraf birbiriyle daimi bir çatışma içindedir. Bu çatışma ortamı ise zaten Darwinizm'in insan toplumları için uygun ve gerekli gördüğü ortamdır.

Bu genel şemaya baktığımızda, Darwinizm'in aslında siyasi düzeyde bir "diyalektik" oluşturduğunu söylemek mümkündür. Diyalektik, Alman felsefeci Hegel'in ortaya attığı, sonradan Marx ve Engels tarafından benimsenen "çatışma" teorisidir. Diyalektik, evrendeki tüm gelişmenin çatışma sayesinde mümkün olduğunu varsayar. Bu teoriye göre, her durum veya fikir bir "tez"dir. Sonra bu teze karşı çıkan "anti-tez" meydana gelir. Tez ile anti-tez çatışır ve ortaya çıkan sonuca "sentez" adı verilir. Sentez de bir süre sonra bir tez haline gelir ve bu kez buna karşı bir anti-tez çıkar. Diyalektik teorisine göre, bu çatışma bu şekilde sürer gider.

İnsanların Allah tarafından yaratıldığı gerçeğinin reddedilmesine ve insanın gelişmiş bir hayvan türü olarak görülmesine neden olan Darwinizm'le birlikte, dünya bu Darwinist diyalektiğin çatışma alanı olmuştur. Başta Avrupa ülkeleri olmak üzere, pek çok ülkede önce sağ kanat Darwinistler hakim olmuş, bunlar dini inançları ve ahlaki değerleri yok ederek veya çarpıtarak vahşi kapitalizmi ve ardından faşizmi getirmişler; bunlara karşı da sol kanat Darwinistler, yani komünistler örgütlenmişler ve iki taraf daimi bir çatışma içine girmiştir. Bu Darwinist diyalektiğin sentezi ise hep aynıdır: Kan, acı, işkence, savaş, gözyaşı...

Darwinist diyalektiğin sağ kanat temsilcilerinin, yani faşistlerin uyguladığı terör ve vahşeti başka kitaplarımızda incelemiştik. Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde ise komünist terör ve vahşeti inceleyeceğiz.

BÖLÜM II

BOLŞEVİK VAHŞETİN TARİHİ

20. yüzyıl insanlık tarihinin en kanlı dönemidir. Bu yüzyılda dünya savaşı, soykırım, toplama kampı, kimyasal silahlar, nükleer silahlar, bombardıman, gerilla savaşı, terör eylemleri gibi, daha önceki yüzyıllarda duyulmamış ve görülmemiş vahşet yöntemleri ortaya çıkmıştır. Bu yüzyılda saydığımız yöntemlerle öldürülen insanların sayısı, yüz milyonlarla ifade edilmektedir.

20. yüzyılın bu kadar kanlı olmasının iki önemli nedeni vardır. Birincisi, gelişen teknolojinin eski devirlerdeki silahlara göre çok daha öldürücü silahların yapımına izin vermesidir. İkinci neden ise —ki asıl önemli olan budur— bu silahların kullanılmasına, hem de korkunç bir acımasızlıkla kullanılmasına neden olan ideolojilerdir. Temelleri 19. yüzyılda atılan çeşitli "izm"lerin kanlı hasadı 20. yüzyılda olmuştur.

Komünizm, bu "izm"lerin en kanlısı, en acımasızı ve en geniş çaplısıdır. 20. yüzyılda komünist rejimler veya örgütler tarafından öldürülen insan sayısı yaklaşık 120 milyondur. 120 milyon insan, sırf bu ideoloji uğruna idam edilmiş, toplama kamplarında ölesiye çalıştırılarak katledilmiş, "sürgün" adı altında evlerinden toplanıp Sibirya steplerinde yok edilmiş, kasten oluşturulan kıtlıklarla açlıktan öldürülmüş, en korkunç hapishanelerde en korkunç işkencelere uğratılmış, beyni yıkanmış komünist militanlar tarafından kurşuna dizilmiş, boğulmuş, boğazlanmış, parçalanmıştır. 1917'de Rusya'da gerçekleşen kanlı Bolşevik Devrimi ile başlayan vahşet, önce yeni kurulan Sovyetler Birliği'nin geneline,

ardından Doğu Avrupa'ya, Çin'e, Kore'ye, Vietnam'a, Kamboçya'ya, Latin Amerika ülkelerine, Küba'ya ve Afrika'ya yayılmıştır.

Şimdi bu kızıl vahşetin tarihini inceleyelim.

Lenin'in Kanlı Devrimi

Karl Marx, bir siyasi partinin veya hareketin lideri değildi. Sadece bir teorisyendi. İnsanlık tarihini diyalektik materyalizme göre kurallara oturtmaya uğraşmış, buna göre geçmişe yorumlar getirmiş ve gelecek hakkında kehanetlerde bulunmuştu. Marx'ın en büyük kehaneti ise devrimdi. Kapitalist düzenin ayaklanan işçiler tarafından yıkılacağını ve bu devrimle birlikte "sınıfsız toplum" doğacağını vaat etmişti.

Marx 1883 yılında öldü. Aradan yıllar, hatta on yıllar geçmesine rağmen, Marx'ın haber verdiği devrim bir türlü gerçekleşmedi. Avrupalı kapitalist ülkelerde, devrim gerçekleşmesi bir yana, işçilerin çalışma ve hayat koşullarında kısmen de olsa iyileşme yaşandı ve işçi-burjuvazi gerilimi azaldı. Devrim gerçekleşmiyordu ve gerçekleşeceği de yoktu.

Bu ortam içinde, Marx'ın ölümünden yaklaşık 20 yıl sonra, bir başka önemli isim Rusya'da ortaya çıktı. Marxistler'in kurduğu Rus Sosyal Demokrat Partisi içinde giderek yükselen Vladimir İlyiç Lenin, Marxizm'e yeni bir yorum getirdi. Lenin'e göre, devrimin kendi kendine olması mümkün değildi, çünkü Avrupalı işçiler burjuvazi tarafından kendilerine sağlanan imkanlar tarafından oluşturulmuştu, diğer ülkelerde ise zaten kayda değer bir işçi sınıfı yoktu. Lenin bu duruma militan bir çözüm önerdi: Devrim, Marx'ın öngördüğü gibi işçiler tarafından değil, işçiler (yani Marxist literatüre göre "proleterya") adına hareket eden, profesyonel devrimcilerden oluşan, askeri bir disipline sahip "**Komünist Parti**" tarafından gerçekleştirilecekti. Komünist Parti, silahlı mücadele ve propaganda yöntemlerini kullanarak devrim gerçekleştirecek, iktidarı ele geçirdiği andan itibaren Lenin'in "proleterya diktatörlüğü" adını verdiği otoriter bir rejim kurulacak, rejim muhaliflerini tasfiye edecek, özel mülkiyeti ortadan kaldıracak ve toplumun komünist düzene doğru ilerlemesini sağlayacaktı.

Lenin'in ortaya attığı bu teoriyle birlikte komünizm, eli silahlı terör gruplarının ideolojisi haline gelmiş oluyordu. Lenin'den sonra da dünyanın dört bir yanında kendilerini kan dökerek devrim yapmaya adamış yüzlerce "komünist parti" veya "işçi partisi" ortaya çıktı.

Peki komünist parti devrim için hangi yöntemleri izlemeliydi? Lenin bu soruyu hem yazılarıyla hem de eylemleriyle cevapladı: Komünist parti olabildiğince çok kan dökecekti...

Lenin, henüz 1906 yılında, yani Bolşevik Devrimi'nden 11 yıl önce, *Proletari* dergisinde şöyle yazıyordu:

> **Bizim ilgilenmekte olduğumuz olgu, silahlı mücadeledir**; bu mücadele, bireyler ve küçük gruplar tarafından yürütülmektedir. Bir kesimi devrimci örgütlere ait iken, öteki kesimler (Rusya'nın belirli kesimlerinde çoğunluğu) herhangi bir devrimci örgüte bağlı değildirler. Silahlı mücadele, birbirlerinden kesinkes olarak ayrılması gereken, farklı iki amaca yöneliktir; **önce, bu mücadele kişilere, liderlere ve ordu ve polisteki görevlilere suikast yapmayı amaçlar**, ikinci olarak, hem hükümete ait, hem de özel kişilere ait para kaynaklarına elkoyar. El konulan paralar kısmen parti kasasına, kısmen özel silahlanma amacına ve ayaklanma hazırlığına, ve kısmen de tanımlamakta olduğumuz mücadeleye katılan kişilerin geçimine gider. Büyük el koymalar (Kafkasya'daki 200.000 rublelik, Moskova'daki 875.000 rublelik gibi olanlar) gerçekten de öncelikle devrimci partilere gitmiştir - küçük elkoymalar çoğunlukla, bazen de tümüyle "el koyucuların" geçimine gider.[14]

Lenin'in de yönetiminde bulunduğu Rus Sosyal Demokrat Partisi içinde, 1900'lü yılların başında önemli bir fikir ayrılığı yaşandı. Lenin'in önderliğindeki grup, şiddet yoluyla devrim yapmayı savunurken, diğer bir grup daha demokratik yöntemlerle Marxizm'i Rusya'ya getirmeyi savunuyordu. Leninistler, gerçekte sayıları az olmasına rağmen, çeşitli baskı yöntemleriyle "çoğunluk" haline geldiler ve Rusça "çoğunluk" anlamına gelen "Bolşevik" sözüyle anılmaya başladılar. Diğer grup ise "azınlık" anlamına gelen "Menşevik" sözüyle adlandırıldı.

Bolşevikler, Lenin'in üstteki alıntısında tarif edilen şekilde örgütlenmeye başladılar: suikastler, hükümete ait paralara el konması, resmi kurumların soyulması vs. Çoğu sürgünde geçen yıllar sonucunda, Bolşeviklerin planladıkları devrim 1917 yılında gerçekleşti. Bu yıl iki ayrı devrim yaşandı. Şubat ayında gerçekleşen ilk devrimde, Rus Çarı II. Nicholas tahtından indirildi, ailesiyle birlikte hapsedildi ve demokratik bir hükümet kuruldu. Ancak Bolşevikler demokrasi değil, "proleterya diktatörlüğü" kurmaya kararlıydılar. Ekim 1917'de bekledikleri devrim gerçekleşti ve Lenin ile en büyük yardımcısı Leon Trotsky'nin (Troçki) önderliğindeki komünist militanlar önce hükümet merkezinin bulunduğu Petrograd'ı, ardından Moskova'yı ele geçirdiler. Her iki şehirdeki çatışmaların sonucunda dünyanın ilk komünist rejimi kurulmuş oluyordu.

Ekim Devrimi'nin ardından Rusya büyük bir iç savaşa sahne oldu. Çar yanlısı generallerin topladığı "Beyaz Ordu" ile, Trotsky'nin önderliğindeki Kızılordu arasında geçen savaş tam 3 yıl sürdü. Temmuz 1918'de Bolşevik militanlar tarafından, Lenin'in

emri üzerine, Çar II. Nicholas ve tüm ailesi (üç çocuğu ile birlikte) kurşuna dizilerek idam edildi. İç savaş boyunca Bolşevikler, rejim muhaliflerine karşı en kanlı cinayet, katliam ve işkenceleri uygulamaktan çekinmedi.

Gerek Kızılordu birlikleri, gerekse Lenin'in kurdurttuğu "Çeka" adlı gizli polis örgütü, devrime karşı gördükleri bütün toplum kesimlerine karşı büyük bir terör uyguladılar. Dünya çapındaki komünist terörü anlatan *Komünizmin Kara Kitabı* adlı eserde, Bolşevik terörü şöyle anlatılır:

> Bolşevikler, mutlak iktidarlarına yönelen edilgen de olsa her türlü muhalefeti veya direnişi; sadece siyasi muhalif gruplardan kaynaklanmayıp, soylular, burjuvalar, aydınlar, din adamları gibi toplumsal ve subaylar, jandarmalar gibi mesleki gruplardan da gelse, gerek hukuki gerekse fiziki olarak ortadan kaldırmaya karar verdi ve bazen işi **soykırım boyutlarına vardıracak kadar ileri götürdü**. Daha 1920'de yürütülen "**Kazaklardan arındırma**" kampanyası önemli ölçüde soykırım tanımının kapsamına girmektedir: yeri yurdu tamamen belli bir topluluk olan **Kazaklar, tüm erkeklerin kurşuna dizilmesi, kadın, çocuk ve yaşlıların sürgün edilmesi, köylerin yerle bir edilmesi** ya da Kazak olmayanlara devredilmesi sonucu bir grup olarak varlığını sürdüremez duruma getirildi. Lenin, Kazakları Fransız Devrimi dönemindeki Vendee'yle bir tutuyor ve onlara modern komünizmin "mucidi" Gracchus Bubeuf'ün daha 1795'te ***populicide*** **(soykırım)** olarak tanımladığı yöntemi uygulamak istiyordu.[15]

Bolşevikler, girdikleri her şehirde kendi ideolojilerine ılımlı bakmayan kesimleri katliamdan geçiriyor, halka korku salmak amacıyla abartılı vahşetler gerçekleştiriyorlardı. Aynı kaynakta, Kırım'da gerçekleştirilen Bolşevik vahşetleri şöyle anlatılıyor:

> Benzer şiddet uygulamaları Bolşevikler tarafından işgal edilen Sivastopol, Yalta, Aluşta, Simferopol gibi Kırım illerinde de gerçekleştirildi. Aynı uygulamalara Nisan-Mayıs 1918'den itibaren isyan komisyonunun hazırladığı dosyalarda "**elleri kopmuş, omzu parçalanmış, kafası dağılmış, çenesi kırılmış, cinsel organları koparılmış cesetler**" de yer almaktaydı... [16]

S.P. Melgunov da, *La Terreur rouge en Russie, 1918-1924 (Rusya'da Kızıl Terör, 1918-1924)* isimli eserinde, Sivastopol şehrinin "hayatta kalanların tanıklıklarını bastırma harekatı" neticesinde bir **"asılanlar şehri"ne** dönüştüğünü ifade ediyordu:

> Nahimovski Caddesi, sokakta tutuklanan subayların, erlerin, sivillerin asılmış cesetleriyle doluydu. Şehir ölüydü, halk mahzen ve ambarlarda gizleniyordu. Tüm çit kazıkları, tüm ev duvarları, telgraf direkleri, mağaza vitrinleri '**Hainlere Ölüm'** yazılı afişlerle kaplıydı. İnsanları ibret olsun diye sokakta asıyorlardı.

Bolşevikler, yok etmek istedikleri herkesi, belirli kategoriler altında damgalıyorlardı. Örneğin "burjuvalar", veya Bolşeviklerden farklı bir sosyalizm anlayışını savunan "Menşevikler", kurulan yeni rejimin önde gelen düşmanlarıydı. Sayısı en geniş ve en çok hedef alınan kategori ise, "**kulak**" kategorisiydi. Kulaklar, Rusça'da zengin toprak sahiplerine verilen isimdi. Lenin, devrim ve iç savaş boyunca, kulaklara karşı acımasız bir terör uygulanmasına dair yüzlerce emir yağdırdı. Örneğin, **Penza Sovyeti Yürütme Komitesi'ne yolladığı bir telgrafta şöyle yazıyordu:**

> Yoldaşlar! Beş kazanızda cereyan eden kulak ayaklanması acımasızca ezilmelidir. Devrimin çıkarları bunu gerektiriyor, çünkü artık **her yerde kulaklarla bir "ölüm kalım mücadelesi" başlamıştır**. Bir örnek oluşturmak gereklidir. Daha az sayıda olmamak üzere; **100 kulak, para babası, kan içicinin asılması** (insanların görebileceği bir şekilde asılması diyorum), isimlerinin açıklanması, bütün tahıllarına el konması... **Bunu insanların yüzlerce fersah öteden görüp, titreyecekleri, anlayacakları... şekilde yapınız**. Bu talimatları aldığınızı ve yerine getirdiğinizi bildirmek için telgraf çekiniz. Selamlar. Lenin.[17]

Lenin'in talimatları Bolşevik militanlar tarafından büyük bir zevkle yerine getiriliyordu. Hatta militanlar, özel vahşet stilleri geliştirmişlerdi. Ünlü Rus yazarı Maxim Gorki, şahit olduğu bazı yöntemleri şöyle anlatıyordu:

> Tambov'da komünistler, tutsaklarını sol el ve sol ayaklarından toprağın bir metre yukarısında ağaçlara demiryolu çivileri ile mıhlıyorlardı ve bu insanların acı çekmesini bilerek izliyorlardı. Bir esirin midesini açıp küçük bağırsağını alıyorlar ve bir ağaca çiviliyorlardı ve bağırsağın çözülmesini izliyorlardı. Yakaladıkları görevlileri soyup omuzlarından itibaren derilerini yüzüyorlardı.[18]

Bolşevikler, komünizmi benimsemek istemeyen herkesi tasfiye etmeye giriştiler. Lenin'in üstteki emrine benzer daha pek çok emir ve uygulama sonucunda, on binlerce insan hiçbir yargılama olmaksızın kurşuna dizildi. Pek çok rejim muhalifi de "Gulag" adı verilen ve tutukluların çok ağır şartlarda ölesiye çalıştırıldıkları toplama kamplarına gönderildi. Çoğu bu kamplardan sağ kurtulamayacaktı. Sonuçta, 1918-1922 yılları arasında Bolşevik rejime karşı ayaklanan yüz binlerce işçi ve köylü katledildi.

Tarihçi Richard Pipes, gizli Sovyet arşivlerine dayanarak yazdığı *The Unknown Lenin* (Bilinmeyen Lenin) adlı kitabında, Lenin'in Bolşeviklere verdiği sayısız cinayet, katliam, işkence emirlerini ortaya çıkarmakta ve sonuçta şu yorumu yapmaktadır:

> Mevcut delillerle Lenin'in idealist değil, ancak gerçek ya da hayali olsun **sorunları çözmenin en iyi yolunun, onlara sebep olan insanları öldürmek olduğuna inanan bir toplu katliamcı olduğunu** reddetmek imkansız hale gelmektedir. 20. yüzyılda on milyonlarca hayatın yok olmasına politik ve sosyal imha uygulamasını ilk olarak meydana getiren/başlatan kendisidir.[19]

Pavlov'un Köpekleri ve Lenin'in "İnsan Evrimi" Planları

Buraya kadar Lenin örneğinde gördüğümüz ve ilerleyen sayfalarda çok daha feci örneklerini inceleyeceğimiz komünist vahşet uygulamalarının sebebini iyi anlamak gerekir. Lenin'i ve sonradan inceleyeceğimiz Stalin, Mao, Pol Pot gibi komünist liderlerin her birini gözü dönmüş birer katil haline getiren sebep nedir?

Bu sebep, inandıkları materyalist felsefe ve bu felsefenin insana bakışıdır. Başta da belirttiğimiz gibi, komünizm, aslında materyalist felsefenin tarihe uyarlanmasından ibarettir. Ve materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasıyla, yani Darwin'in evrim teorisiyle tam bir uyum içindedir. Bu sapkın düşüncelerin bazı temel yapıtaşları ise şöyle özetlenebilir:

1. İnsan, sadece maddeden ibaret olan, ruhu bulunmayan bir varlıktır.
2. İnsan, gelişmiş bir hayvan türüdür. Diğer hayvanlardan tek farkı, içinde bulunduğu şartların onu biraz "ehlilleştirmiş" olmasıdır. Özde, insanla hayvan arasında bir fark yoktur.
3. Gerek doğada gerekse insan toplumlarında değişmeyen tek kural "çatışma"dır. Çatışma, birbiriyle çakışan menfaatler nedeniyle olur. Çatışma sonucunda bir tarafın kaybetmesi, acı çekmesi, ölmesi son derece doğal ve hatta gereklidir.
4. Dolayısıyla, bir gelişmenin gerçekleşmesi, örneğin komünistlere göre "komünist devrim"in yaşanması için, çok sayıda insanın ölmesi, acı çekmesi, işkence görmesi kaçınılmazdır ve hatta gereklidir.

Komünizmin –ve materyalizmi benimsemiş tüm ideolojilerin- yukarıda saydığımız maddeleri meşru göstermek için başvurdukları yöntem toplumlardaki Allah inancını ortadan kaldırmaktır. Aslında materyalizmin amacı da Allah inancını, dini ve ahlaki değerleri toplumlardan uzaklaştırmak, böylece kendilerini "ruhsuz hayvan toplulukları" olarak algılayan kitleler meydana getirmektir. Bu yolla söz konusu kitleleri kolaylıkla yönlendirebileceklerini, kendi iktidarlarını koruyabileceklerini, istedikleri her türlü ahlaksızlığa ve zulme meşru zemin hazırlayabileceklerini düşünürler.

İşte insana bu şekilde bakan komünist ideolojinin en büyük icraatı, insanları olabildiğince "hayvanlaştırmak", vahşi hayvanlar gibi zincirlere vurmak, acı ve korku yoluyla kendince "terbiye etmek" ve gerektiğinde boğazlamak olmuştur.

Lenin'e baktığımızda, insanları bir hayvan türü olarak kabul eden söz konusu materyalist-Darwinist felsefeyi çok açık olarak görürüz. Öyleki Lenin, hayvanlar üzerinde gerçekleştirdiği şartlı refleks deneyleriyle ünlenen Rus bilim adamı Pavlov'la özel olarak görüşmüş ve Pavlov'un yöntemlerini Rus toplumu üzerinde uygulamak için girişimde bulunmuştur. Tarihçi Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution* (Bir Halkın Trajedisi: Rus Devriminin Tarihi) adlı kitabında, Lenin'in Rus halkını bir havyan terbiyecisi gibi eğitme amacını ve bunun Darwinist kökenini şöyle anlatır:

> Ekim 1919'da söylentiye göre Lenin büyük fizyolojist I. P. Pavlov'un laboratuvarına, onun şartlı refleks çalışmaları vasıtasıyla insan beyninin Bolşeviklerin insan davranışını kontrol etmede yardımcı olup olamayacağını öğrenmek için gizli bir ziyarette bulundu. "Rus kitlelerinin komünizm çizgisini düşünmelerini ve buna göre davranmalarını istiyorum" diye açıkladı Lenin... **Pavlov hayretler içinde kalmıştı. Lenin ondan köpekler için yaptığı şeyi insanlar için yapmasını istiyordu**. "Rus kitlelerini bir standart haline getirmek istediğinizi mi söylüyorsunuz? Hepsinin aynı şekilde davranmasını sağlamak mı istiyorsunuz?" diye sordu... "Aynen" diye cevap verdi Lenin. "**İnsanlar doğru olmalı. İnsanlar biz nasıl istersek o şekle getirilmelidir**"...
>
> **Komünist sistemin nihai amacı insan tabiatının değişimiydi**. Bu, diğer totaliter rejimler tarafından da paylaşılan bir amaçtı... Nazi Almanyası'nda 1920'de öjenik hareketin öncülerinden birinin söylediği gibi "Neredeyse insanlık kavramında bir değişime şahit olduk.... Savaşın korkunç öjeniği sayesinde daha öncekine göre farklı bir birey olmaya zorlandık"...
>
> Aydınlanmış kitleler vasıtasıyla yeni bir insanlık türü yaratma fikri 19. yy Rus aydınlarının -ki Bolşevikler onlardan çıkmıştır- her zaman kurtarıcı misyonu olmuştur. Marxist felsefe de aynı şekilde insan tabiatının tarihi bir gelişimin sonucu olduğunu ve bu nedenle de yenilenebileceğini öğretir. **Lenin'in gençlik çağlarında Rus aydınları arasında neredeyse dini bir kutsallığa sahip olan Darwin ve Huxley'in bilimsel materyalizmi, insanın içinde yaşadığı dünyaya göre belirlendiğini savunuyordu.** Bu nedenle Bolşevikler kendi devrimlerinin bilimin de yardımı ile yeni bir insan türü yaratacağına inanıyorlardı...
>
> Pavlov'un her zaman devrimi eleştirmiş olmasına ve göç ettirilmekle tehdit edilmesine rağmen Bolşevikler her zaman ona lütuf göstermişlerdir. İki yıl sonra Pavlov'a Moskova'da geniş bir apartman verildi. Lenin, Pavlov'un çalışmaları hakkında "devrim için çok büyük öneme sahiplerdir" diyordu. Bukharin bunu materyalizmin demir cephaneliği olarak adlandırıyordu.[20]

Lenin'in en büyük yardımcısı ve komünist ideolojinin önemli teorisyeni Trotsky de Lenin'in Darwinist kökenli "insan tabiatını değiştirme" düşüncelerine katılıyordu. Trotsky aynen şöyle yazmıştı:

> **İnsan nedir? Henüz bitmiş bir canlı değildir**. Hala beceriksiz bir yaratıktır. **Bir hayvan olarak insan planlı bir şekilde değil spontane bir şekilde evrimleşmiştir**. Ve birçok zıtlık gelişmiştir. Nasıl eğitmek ve idare etmek sorusu, insanın fiziksel ve ruhsal yapısının; nasıl geliştiği ve tamamlandığı sorusu, yalnızca sosyalizm temelinde tasarlanabilecek büyük bir problemdir. Çöle bir tren yolu inşa edebiliriz, Eyfel Kulesi'ni inşa edip direk olarak New York ile konuşabiliriz, ama insanı geliştiremeyiz, öyle mi? Hayır, yapabiliriz. İnsanın yeni ve değişmiş bir versiyonunu üretmek—bu komünizmin bir sonraki görevidir... **İnsan kendisini ham materyal olarak görmeli, ya da yarı üretilmiş bir madde olarak**. Ve şöyle demeli: "Sevgili homo sapiens, senin için çalışacağım".[21]

Lenin, Trotsky ve diğer Bolşevikler, insanı bir hayvan türü olarak gördükleri ve bir madde yığını saydıkları için, insan hayatına herhangi bir değer vermiyorlardı. Onlara göre, devrimin başarısı için, milyonlarca insan kolayca feda edilebilirdi. *The Unknown Lenin* kitabının yazarı tarihçi Richard Pipes'a göre, "**Lenin, insanlığın geneli için küçümseme dışında hisler beslemiyordu**: Mektuplar, Gorki'nin öne sürdüğü, **insanların Lenin için 'neredeyse hiçbir anlamı' olmadığı ve onun işçi sınıfına bir metal işçisinin demir cevherine davrandığı gibi davrandığı** iddiasını doğruluyor."[22]

Lenin'in Kasıtlı Kıtlık Politikası

20. yüzyıldaki komünist rejimlerin neredeyse ortak bir özelliği, halklarını büyük açlıklara mahkum etmeleridir. Lenin zamanında tüm Rusya'da 5 milyon insanın ölümüne neden olan bir kıtlık yaşanmıştır. Stalin zamanında, 1932-33 yılları arasında bu felaket daha geniş çapta tekrarlanmış ve sadece Ukrayna'da tam 6 milyon insan kıtlık sonucunda açlıktan can çekişerek ölmüştür. İlerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, Mao'nun Kızıl Çini'nde ve Pol Pot'un Kamboçyası'nda da milyonlarca insan kıtlık sonucunda ölmüştür.

Kıtlığın ne olduğunu iyi düşünmek gerekir. Süpermarketlerin, fırınların, pastanelerin, restoranların dört bir yanımızda yer aldığı günümüzde, kıtlık bizler için yabancı bir kavramdır. Ve dolayısıyla kıtlık kavramını duyduğumuzda, bunu çoğunlukla "bir süre aç kalmak" olarak anlarız. Oysa Rusya, Çin, Kamboçya gibi örneklerde yaşanan kıtlık, aylar ve yıllar boyunca devam eden daimi bir aç kalma halidir. Sadece kendi yetiştirdikleri ürünlerle (tahıl veya pirinçle) beslenen köylülerin elinden tüm mahsulleri zorla toplanmıştır. Bunlar alındıktan sonra geriye yiyecek hiçbir şey kalmaz. İnsanlar önce etraftan topladıkları sebzeyi, meyveyi ve kesebilecekleri hayvanları bulup yerler. Bunlar hemen tükenir. Sonra yapraklar, otlar, ağaç kabukları kaynatılmaya başlanır.

Haftalar geçtikçe bedenler zayıflar, incelir. İnsanlar sürekli açtır. Bazı insanlar kedi, köpek yakalayıp yemeye başlarlar. Bu, başka canlılara, böceklere kadar devam eder. Sonuçta acı içinde kıvranan insanlar birbiri ardına ölmeye başlar. Ölüleri gömecek takati olan kimse yoktur. Ve en sonunda kıtlığın en korkunç boyutu ortaya çıkar: Yamyamlık. İnsanlar önce ölüleri yemeye başlarlar. Sonra birbirlerine saldırmaya, birbirlerinin çocuklarını kaçırıp, kesip yemeye başlarlar. İnsanlıktan çıkar ve hayvanlaşırlar.

Zaten komünist rejimin amacı da budur.

Bu anlatılanlar, -inanılmaz görünse de- 20. yüzyıl içinde ilk olarak Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Rusya'da yaşanmıştır.

Bolşevikler iktidara geldikten bir süre sonra, 1918 yılı içinde, Lenin tarafından alınan bir kararla, özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasına yönelik bir politika başladı. Bunun en önemli sonucu ise, köylülerin tarlalarının devletleştirilmesi ve mahsullerinin ellerinden alınmasıydı. Bolşevik militanlar, Çeka polisleri, Kızılordu birlikleri, Rusya'nın dört bir yanındaki köyleri basarak, zaten çok zor koşullarda yaşayan köylülerin yegane besin kaynağı olan mahsulleri silah zoruyla toplamaya başladılar. Her çiftçi için Bolşeviklere vermesi gereken bir kota belirlenmişti, ancak bu kotayı tamamlayabilmek için çoğunun elindeki tüm mahsulü vermesi gerekiyordu. Direnmek isteyen köylüler en vahşice yöntemlerle susturuldu. Bazıları ellerindeki buğdayın hepsini kaptırmamak için mahsulün bir kısmını gizli ambarlara saklıyordu. Ancak bu gibi davranışlar, Bolşeviklerce "devrime ihanet" sayılıyor ve akıl almaz vahşetlerle cezalandırılıyordu. 14 Şubat 1922'de inceleme yapmak üzere bölgeye giden bir müfettiş, Omsk bölgesindeki uygulamaları şöyle anlatıyordu:

> Zoralım birliklerinin haksız uygulamaları akıl almaz boyutlara ulaştı. **Tutuklanan köylüler sistematik biçimde soğuk hangarlara kapatılıyor, kırbaçla dövülüyor ve ölümle tehdit ediliyor**. Teslim etmeleri gereken kotanın tamamını doldurmayanlar, elleri kolları bağlanıp, çıplak bir şekilde köyün ana caddesi boyunca koşmaya zorlanıyor ve sonra da soğuk bir hangara tıkılıyor. **Çok sayıda kadın bayılana kadar dövüldükten sonra çıplak olarak karda açılan çukurlara konuluyor**.[23]

Lenin, köylüler için belirlediği kotanın doldurulamadığını gördükçe çılgına dönüyordu. Sonunda, zoralımlara direnen bazı bölgelerdeki köylülere 1920 yılında korkunç bir ceza verdi: Bu köylülerin sadece mahsulleri değil, aynı zamanda ellerindeki tohumlar da toplanacaktı. Tohumların toplanması, köylülerin yeni mahsul üretememeleri ve mutlak kıtlıkla ölmeleri anlamına geliyordu. Nitekim öyle oldu. 1921 ve 22 yıllarında, Rusya sınırları içinde tam 29 milyon insan açlıkla pençeleşti. Bunların 5 milyon tanesi de açlık sonucunda yaşamını yitirdi.

Kıtlık dünya kamuoyu tarafından duyulduğunda, Batılı ülkeler bu felaketi hafifletebilmek için yardım kampanyaları düzenlediler ve biraz olsun felaketi hafiflettiler. Ama çok geç kalmışlardı; çünkü Bolşevikler, uyguladıkları tarım politikasının felaketini gizlemek için kıtlıkla ilgili haberlerin yayılmasını yasaklamış, böyle bir olayın varlığını da ısrarla inkar etmişlerdi. Richard Pipes, *A Coincise History Of The Russian Revolution* (Rus Devriminin Kısa Tarihi) adlı kitabında şöyle yazar:

> 1921 ilkbaharında **köylüler açlık nedeniyle ot, ağaç kabuğu ve kemirgenleri yiyorlardı. Yamyamlık olayları vardı**. Kısa sürede milyonlarca sefil insan yemek bulabilecekleri bir yere gitmek umuduyla en yakın tren istasyonuna koşuyordu. Bu kişilerin nakli kabul edilmedi, çünkü **Moskova 1921 Temmuzu'na kadar bir felaketin varlığını inkar ediyordu**. Hiçbir zaman gelmeyecek olan treni ya da onlar için kaçınılmaz olan ölümü beklediler. Şehri ziyaret edenler hiçbir hayat belirtisi görmeden gidiyorlardı, halk ya oradan gitmişti ya da evlerinde hareket edemeyecek kadar güçsüz bir şekilde yatıyorlardı. Şehir sokaklarını cesetler kirletiyordu.[24]

Peki bu açlık politikasının hedefi neydi? Elbette Lenin, köylülerin mahsullerini toplayarak Bolşevik rejimini ekonomik yönden güçlendirmek ve özel mülkiyeti kaldırarak komünist rüyayı gerçekleştirmek peşindeydi. Ama insanları bile bile kıtlığa sürüklemenin başka bir amacı daha vardı. Lenin, kıtlığın insan psikolojisi üzerinde tahribat oluşturacağını biliyor, bu yolla insanların Allah'a olan inançlarını yok etmeyi ve kiliseye karşı bir hareket başlatmayı hedefliyordu. *Komünizmin Kara Kitabı'*nda Lenin'in bu zalim düşüncesi şöyle anlatılır:

> 1890 yılında, genç avukat Vladimir Ulyanov-Lenin, 1891'de açlıktan en çok etkilenen eyaletlerden birinin merkezi olan Samara'da ikamet ediyordu. Yöre aydınının, yalnızca açlara toplumsal yardım çabalarına katılmamakla kalmayıp, kesin biçimde böyle bir yardıma karşı olduğunu da açıklayan tek temsilciydi. Arkadaşlarından birinin hatırladığına göre, "**Vladimir İlyiç Ulyanov, açlığın birçok olumlu yanları olduğunu açıkça ifade etmekten çekinmiyordu**. Düşüncesine göre ortaya çıkacak sanayi proleteryası burjuva düzeninin kökünü kazıyacaktı. ... Geri kalmış köylü ekonomisi yıkılırken, **açlık bizi amacımıza yaklaştıracak ve kapitalizm sonrası aşama olan sosyalizme ulaşılacaktı. Açlık, yalnızca çara değil, Tanrı'ya olan inancı da yok edecekti**..."[25]
>
> 30 yıl sonra, Bolşevik hükümetin başı olan genç avukat, yine aynı düşüncedeydi: **açlık, 'düşmanın başına ölümcül bir darbe indirmeye' yarayabilir ve yaramalıydı. Bu düşman, Ortodoks kilisesiydi**. [26]

Lenin, açlık yoluyla kitlelerin dine olan bağlılığını kıracağını, onları tepkisizleştireceğini, böylece dini kurumlara karşı planladığı saldırıyı çok daha kolay

gerçekleştireceğini, 19 Mart 1922'de Politbüro üyelerine gönderdiği bir mektupta şöyle anlatıyordu:

> Gerçekten de, şu anki durum onların değil, istisnai derecede bizim lehimize. Düşmanımızın başına ölümcül bir darbe indirmek ve gelecek on yıllar bakımından bizim için asli nitelikte olan mevzileri garanti altına almak için yüzde 99 şansımız var. **Tüm bu aç insanın insan etiyle beslendiği, yolların yüzlerce, binlerce cesetle dolu olduğu tam da şu an, ancak kilisenin mallarına yaman, acımasız bir enerjiyle el koyabiliriz** ve dolayısıyla da koymalıyız. Şimdi, yalnızca şimdi, büyük köylü kitleleri bizi destekleyebilir ya da bir avuç Kara Yüzlü ruhban ve gerici küçük burjuvaları destekleyemeyecek durumda olur... Herşey göstermektedir ki başka bir zaman amacımıza ulaşamayız, çünkü **sadece açlıktan kaynaklanan ümitsizlik, kitlelerde bize karşı hoşgörülü davranışlara yol açabilir** veya en azından bize karşı yansız olabilirler.[27]

Lenin uyguladığı tüm bu zulümle birlikte, komünist vahşetin ilk büyük örneğini sergiledi. Onu izleyen Stalin veya Mao gibi komünist diktatörler, başlattığı vahşeti daha da büyüteceklerdi. Lenin'in sonu ise oldukça anlamlıydı. 1922 yılından itibaren giderek yoğunlaşan bir hastalık Lenin'i yavaş yavaş felç etmeye başladı. 1923 yılının çoğunu tekerlekli sandalyede ve büyük acılar veren baş ağrılarıyla boğuşarak geçirdi. Mart 1923'de bir tür kriz geçirdi ve bu tarihten sonra düzgün konuşma yeteneğini yitirdi. Hayatının son aylarında, Lenin'i görenler dehşete kapılıyorlardı; çünkü yüzü korkunç bir ifadeye bürünmüştü ve yarı deli durumdaydı. 21 Ocak 1924'te bir beyin kanaması sonucunda öldü.

Bolşevikler Lenin'i mumyaladılar ve çok değerli saydıkları beynini özel bir koruma altına aldılar. Moskova'daki Kızıl Meydan'da eski Yunan tapınaklarını andıran bir anıt mezara konan cesedi, uzun kuyruklar oluşturan kalabalıklar tarafından ziyaret edildi. Ziyaretçiler, cesede korkuyla bakıyorlardı.

Korkuları ilerleyen yıllarda daha da artacaktı. Çünkü Lenin'in ardından Sovyetler Birliği iktidarını ele geçiren Josef Stalin, Lenin'den bile daha zalim ve daha sadistti. Kısa sürede modern tarihin en büyük "korku imparatorluğu"nu kurdu.

Stalin Nasıl Komünist Oldu?

Stalin, 1879'da Gürcistan'daki küçük bir kasabada fakir bir ailenin çocuğu olarak doğdu. İsmi, Iosif Vissarionovich Djugashvili idi. Rusça'da "Demir Adam" anlamına gelen "Stalin" ismini, 1913'ten sonra kullanmaya başlayacaktı.

Stalin'in annesi dindar bir kadındı. Binbir güçlükle yetiştirdiği oğlunun bir din adamı olmasını istiyordu. Bu nedenle onu Gori'deki bir Kilise okuluna yazdırdı. Burada 5 yıl boyunca öğrenim gören Stalin, okulunu bitirdiğinde, Tiflis'teki din enstitüsüne girdi ve Gregoryen Ortodoks Kilisesi'nde bir rahip olabilmek için çalışmaya başladı. Ancak tam bu sıralarda, okuduğu bazı kitaplar Stalin'in tüm dünya görüşünü değiştirdi. O zamana kadar dindar bir annenin dindar bir çocuğu olan Stalin, Allah'a ve dine olan tüm inancını yitirdi ve bir ateist oldu.

Stalin'e inancını kaybettiren kitap, Darwin'in ***Türlerin Kökeni*** isimli kitabıydı.

Oxford Üniversitesi'nde tarihçi Alex de Jonge, *Stalin and The Shaping of the Soviet Union* (Stalin ve Sovyetler Birliğinin Şekillenmesi) adlı kitabında, Stalin'in gençlik yıllarında Darwin'in önemli bir yer tuttuğunu vurgular. Jonge'a göre, **Stalin'in dini bir eğitim almışken, Allah'a olan inancını yitirmesi, bunun yerine ateizmi benimsemesi, Darwin'i okumasıyla olmuştur**. Stalin'in Marxizm'i benimsemesi ise bunun ardından gelmiştir. Jonge, bunun Stalin tarafından da özel sohbetlerinde sık sık vurgulanan bir gerçek olduğunu bildirmektedir.[28]

İngiliz tarihçi Alan Bullock da Stalin ve Hitler'in yaşamlarını karşılaştırmalı olarak inceleyen *Hitler and Stalin: Parallel Lives* adlı kitabında, Stalin'in gençlik yıllarında Darwin, Auguste Comte ve Karl Marx'ın Rusça çevirilerini okuduğunu ve bunlardan etkilendiğini belirtir.[29]

Aslında bu aldanış, sadece Stalin'in değil, Rusya'daki genç ve okuyan neslin çoğunun başına gelmişti. Darwin'in, Huxley'in veya Lamarck'ın o zamanlar bilimsel sanılan hurafeleri, pek çok Rus gencinin ateist olmasına neden oluyordu. Tarihçi Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution* (Bir Halkın Trajedisi: Rus Devriminin Tarihi) adlı kitabında, "**Lenin'in gençlik çağlarında Rus aydınları arasında Darwin ve Huxley neredeyse dini bir kutsallığa sahipti"** derken bunu kasteder**.**[30] Figes aynı eserinde, sonradan Bolşeviklere katılacak olan Semen Kanatchikov adlı genç bir işçinin evrimci propaganda sonucunda nasıl dinsizleştiğini şöyle bir örnekle anlatır:

> Genç bir işçi kendisine bir kutuyu toprakla doldurup sıcak tutunca solucan ve böceklerin oluştuğunu göstererek Tanrı'nın insanları yaratmadığını söylemişti. Zamanın sol kanadının kitapçılarında bulunan bu tip kaba bilim, Kanatchikov gibi genç işçilerin üzerinde büyük etki yapıyordu. "Şimdi eski önyargılarımdan kurtulmam beni artan bir tempoya yöneltti" diye daha sonra yazdı. "... Kiliseye artık gitmedim ve haram yiyecekleri yemeye başladım".[31]

Oysa "canlıları Allah yaratmadı, tesadüfen oluştular" iddiasının dayanağı gibi gösterilen üstteki alıntıdaki gibi örnekler, başta belirttiğimiz gibi birer hurafeydi. Toprak

içindeki solucanlar ve böcekler, o zamanlar sanıldığı gibi, tesadüfen ve hiç yoktan orada oluşmuyor, daha önceden toprakta yer alan yumurtalardan çıkıyorlardı. Ancak bilim dünyası henüz "cansız maddeden asla canlılık çıkmaz" şeklindeki gerçeği fark edemediği için, bu gibi hurafeler çığ gibi büyüyor ve yarı cahil Rus gençlerini ateizme sürüklüyordu.

19. yüzyılın sonunda Rusya'da yetişen bu ateist nesil, 20. yüzyılın başında ateşli birer komünist olarak sahneye çıktılar.

Bu ateşli komünistlerin biri Stalin'di. 1898 yılında gizli bir komünist örgüte katıldı. 1901 yılında *Brdzola* (Mücadele) adlı bir komünist dergide yazılar yazmaya başladı. Bu tarihten sonra, 1917 yılına kadar, Lenin'in önderliğindeki komünist hareketin aktif bir militanı oldu. 1917'deki Ekim Devrimi'nden sonra, Komünist Parti'nin en üst kademesi olan 5 kişilik Politbüro'nun üyesi seçildi. Lenin'in 1923 yılındaki hastalığıyla birlikte, Stalin parti içindeki gücünü giderek artırdı. Lenin'in ölümünden sonra da en büyük güç haline geldi. 1924'den 1929'a kadar geçen beş yıl içinde, parti içindeki tüm muhaliflerini suikast, idam veya sürgün gibi yöntemlerle tasfiye etti. Ekim Devrimi'nin mimarlarından olan Trotsky bile Stalin'in hışmına uğradı ve Sovyetler Birliği'nden sürüldü.

Stalin, iktidarını bu şekilde sağlamlaştırdıktan sonra, elini topluma attı. Lenin, Rusya'daki tüm tarım alanlarını devletleştirmeye kalkmış, ancak 1920 ve 1921'deki büyük kıtlık ve tahribat üzerine bu uygulamayı ertelemek zorunda kalmıştı. Ancak Stalin bu işi gerçekleştirmeye kararlıydı. "Kollektivizasyon" adı verilen bir politika uygulamaya koydu. Amacı, köylülerin tüm mallarını devletleştirmek, mahsullerine el koymak, bu mahsulleri ihraç ederek Sovyet sanayisini ve ordusunu güçlendirmek için kaynak oluşturmaktı.

Stalin kollektivizasyonu, öldürerek, işkence ederek, aç bırakarak uygulayacak ve 6 milyon insan kıtlık sonucunda kıvranarak ölürken, yurtdışına yüz binlerce ton tahıl ihraç edecekti. Stalin iktidarı, insanları, acı çektirerek eğitilmeleri gereken birer hayvan türü olarak gören materyalist-Darwinist düşüncenin vahşetini bir kez daha belgeleyecekti.

Kollektivizasyon Vahşeti

Stalin kollektivizasyon politikasını 1929'da başlattı. Buna göre topraklar üzerindeki tüm özel mülkiyet kaldırılacak, her köylü belirli bir kotayı devlete vermek zorunda kalacak ve kendi mahsulünü satamayacaktı. Belirlenen kota yine çok yüksekti ve köylülerin bunu karşılamaları için ellerindeki herşeyi vermeleri gerekiyordu. 1920'de Lenin'in başlattığı zalimlik, tekrar ediliyordu.

Stalin kollektivizasyonu uygulamak için en acımasız yöntemlerin uygulanmasını emretti. Direnenler öldürüldü, Sibirya'ya sürgüne gönderildi (yani uzun vadede öldürüldü) veya kıtlığa maruz bırakıldı (yani yavaş yavaş öldürüldü). Kollektivizasyona karşı—veya genel olarak komünizme karşı—direnenler "kulaklar" (zengin toprak sahipleri)'a karşı tüm ülkede bir sürek avı başlatıldı. Bu politika, *Komünizmin Kara Kitabı*'nda şöyle anlatılıyor:

> **Kollektifleştirmeye direnen kulaklar kurşuna dizildi, diğerleri çocuklar, kadınlar ve yaşlılarla birlikte sürgüne gönderildi**. Şüphesiz, hepsi doğrudan öldürülmedi, ama Sibirya'nın ya da Büyük Kuzey'in tarıma elverişli olmayan bölgelerinde yapmaya zorlandıkları işler onlara fazla hayatta kalma şansı bırakmadı. Yüz binlercesi orada son nefeslerini verdi, ancak kesin ölü sayısı hala bilinmemektedir. 1932-1933 yıllarında Ukrayna'da, kırsal nüfusun zorunlu kollektifleştirmeye direnmesine bağlı olarak yaşanan büyük açlığa gelince, bir kaç ay içinde 6 milyon kişinin ölümüyle sonuçlanmıştır.[32]
>
> Kulaklara uygulanan şiddet en feci işkenceleri içeriyordu. Örneğin Napolovski bölgesinde, görevliler "sorguya çekilen kolhozcuları akkor haline gelmiş bir sobanın üzerine uzanmaya zorluyor, daha sonra da onları bir hangara çırılçıplak kapatarak, 'soğutuyordu'."[33]

Stalin rejimi, kendinden önceki Lenin yönetimi gibi "kulak" diye hayali bir düşman oluşturmuştu ve yok etmek istediği herkesi "kulak" olarak damgalayıp hedef alıyordu. Her şehre emirler gönderiliyor, belirli sayıda kulak yakalanması ve idam edilmesi emrediliyor ve komünistlerin sevmediği herkes kolayca "kulak" kategorisine sokuluyordu. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda bu durum şöyle açıklanıyor:

> Bu şartlar altında, bazı bölgelerde kulak diye tasfiye edilen köylülerin yüzde 80 ila yüzde 90 arasındaki bir bölümünün serednyak, yani **orta halli köylüler** olmasına şaşmamak gerekir. **Yerel yetkililerin "tasfiye ettiği" kulak sayısına ulaşmak ve mümkünse bu sayıyı aşmak gerekiyordu**! Yazın pazarda tohum satmak, 1925 ya da 1926'da iki ay boyunca yanında bir tarım işçisi çalıştırmak, iki semaver sahibi olmak, Eylül 1929'da "yemek ve böylece sosyalist müsadereden mal kaçırmak amacıyla", bir domuz öldürmek nedeniyle köylüler tutuklanmış ve sürgün edilmişti. Bir köylü, yalnızca kendi ürettiği ürünleri satan yoksul bir köylü olduğu halde, "ticarete başladığı" bahanesiyle tutuklanıyordu; bir başkası, amcasının Çarlık ordusu subayı olması bahane edilerek sürülüyor, **bir diğeri "kiliseye sık sık gitmesi" nedeniyle kulak olarak damgalanıyordu**. Fakat daha çok, kollektifleştirmeye açıkça karşı çıkanlar kulak olarak mimleniyordu. Kulak sınıfını yok etmekle görevli müfrezeler içerisinde öyle bir karışıklık yaşanıyordu ki, kimi zaman saçmalığın doruklarına ulaşıyordu. Sözgelişi, bir örnek vermek gerekirse: Ukrayna'nın bir kasabasında, kulak sınıfını tasfiye etmekle görevli bir tugaya mensup bir serednyak,

kasabanın diğer ucundaki bir başka tugayın temsilcileri tarafından kulak diye tutuklanmıştı.[34]

"Kulak" olarak damgalanıp katledilen insanların arasında, din adamları başta geliyordu. Öyleki, "**1930'da** 13.000'den fazla din adamı "kulak" diye tasfiye edildi**. Birçok köy ve kasabada** kollektifleştirme, sembolik olarak kilisenin kapatılmasıyla, kulak sınıfının tasfiyesi de papazla başladı."[35]

Kollektivizasyonun iki büyük sonucu oldu: Kıtlık ve sürgün.

Stalin Yapımı Kıtlık

Stalin, aynı Lenin gibi, kollektivizasyonu topluma karşı bir silah olarak kullanmak niyetindeydi. İstediği bölgeden istediği kadar tahıl toplayabilir ve böylece istediği bölgedeki insanları açlıktan öldürebilirdi. Nitekim öyle yaptı. Komünist rejime karşı direnen Ukrayna, kollektivizasyon yoluyla hedef alındı. Tarihin en büyük "insan yapımı kıtlığı" bu bölgede yaşandı ve toplam 6 milyon insan açlıktan öldü.

Olayların gelişimi ilginçti. Önce, 1931'de devlet genel kollektivizasyon politikası gereği, yılda toplam 18 milyon ton mahsul alan Ukrayna'dan 7.7 milyon ton tahıl talep etti. Bu, zaten çok zor hayatta kalan köylüleri neredeyse açlıktan ölecek oranlara getirdi. Bunun üzerine Ukrayna köylüleri Stalin'in birliklerine direnmeye çalıştılar. Ama bu durum, Stalin'i daha da acımasızlaştırdı. 1932 Temmuzu'nda tüm Ukrayna için ölüm emri verdi. Daha önceki kotaya ilave olarak, 7.7 milyon ton tahıl daha istedi. Milyonlarca kişi açlıkla ölüme mahkum olmuştu. *The Russian Century: A History of the Last Hundred Years* (Rus Asrı: Son 100 Senenin Tarihi) adlı kitapta, bu politikanın sonuçları şöyle anlatılıyor:

> Resmi komünist birlikler silahlı bir şekilde Ukrayna'yı sardılar. Kurbanlardan biri "evleri, kilerleri, kulübeleri araştırdılar" diyordu. "Sonra dışarı çıkıp ambarı, kümesleri araştırdılar." Tarlalarda gözlem evleri kuruldu. Burada silahlı gardiyanlar mısırları didikleyenlere bakıyorlardı; yakalananlar en az on yıl hapis cezası alıyorlardı, bazıları ise vuruluyordu. Bir Kharkov mahkemesinde bir ayda 150 ölüm kararı verildi; bir **kadına kocasının açlıktan ölmesinden sonra kendi arsasından 100 mısır başağı kesti diye on yıl hapis cezası verildi**.
>
> Kalan tavuklar ve domuzlar da 1932 kışının başlarında yendi. Sonra köpekler ve kediler bitti. Vasily Grossman "Onları yakalamak zordu. Hayvanlar artık insanlardan korkuyorlardı ve gözleri kocaman açılmıştı. İnsanlar onları kaynatıyorlardı" diye yazıyordu. 1932'nin sonuna gelindiğinde Moskova'ya yalnızca 4.7 milyon ton tahıl

verilebilmişti. Yeni bir zorla toplama kampanyası ilan edildi. Meteoroloji uzmanları tahılın zarar görmesine neden olan yanlış hava raporları verdikleri için tutuklandılar. Veterinerler, çiftlik hayvanlarını sabote ettikleri nedeniyle vuruluyorlardı. Tarım uzmanları "kulak" olmakla suçlanıyordu ve Sibirya'ya sürülüyorlardı.

1933'de karlar eridiğinde toplu açlıklar başladı. İnsanlar fare, karınca ve solucanları yiyorlardı. Kara hindi bağı ve ısırgan otundan çorba yapıyorlardı. *The New York Evening Journal* Kiev'den 20 mil uzaktaki bir köyü ziyaret etti. "Kulübelerin birinde pislik gibi bir şey pişiriyorlardı. Tencerede kemikler, deri ve çizmeye benzer bir şey vardı. İnsanlar köylerini terk ediyorlardı. Tren yolunun kenarında diz üstü çökmüş, arabaların pencerelerinden ekmek dileniyorlardı. Kiev'de arabalar geceleyin ölenlerin cesetlerini toplayarak dolaşıyordu. Çocuklar ölü kuşa benzeyen ince uzun yüzlere sahiptiler."

Görevliler hala tahıl araştırıyorlardı; kazanlarında patates buldukları anneleri vuruyorlardı. Şişmiş bir vücutla açlık çektiğini göstermeyen kişileri besin kaynaklarını göstermeleri için vuruyorlardı. "Tarihsel bir zorunluluğu ortaya çıkarıyoruz. Devrimsel görevimizi yerine getiriyoruz. Sosyalist ülkemiz için tahıl elde ediyoruz" diyorlardı. "Göbekleri şişmiş, gözleri ölü gibi maviye dönüşmüş kadınlar çocuklar gördüm. Ve cesetler... köylülerin kulübelerinde, eski Volga'nın eriyen karlarında, Kharlov köprüsünün altında cesetler gördüm" diye yazıyordu görevlilerden Lev Kopolev...

Diplomatik raporlar ve yabancı ilgililerle kıtlık haberi Batı'ya ulaştı. Vienna başpiskoposluğu altında uluslararası bir komite geliştirildi. Ancak Sovyet hükümeti herhangi bir kıtlık olduğunu inkar edince hiçbir şey yapamadılar.[36]

Bu vahşet görüntüleri, Rus yazar Mihail Şolohov'u etkilemiş ve Şolohov Stalin'e bir mektup yazarak bu zulmün sona ermesini talep etmişti. Oysa Stalin tüm bunları kasten yaptırıyordu:

1933 Nisanı'nda, yazar Mihail Şolohov, Kuban'ın bir kasabasından geçerken, Stalin'e iki mektup yazdı. Mektuplarında, yerel yetkililerin, **açlığa mahkum edilen kolhozcuların tüm rezervlerine işkenceyle nasıl el koyduğunu ayrıntılı bir biçimde anlatıyor**, birinci sekreterden (Stalin'den) bir yiyecek yardımı göndermesini istiyordu. Yazara cevabında Stalin, tutumunu hiç saklamadan dile getiriyordu: Köylüler, "grev ve sabotaj yaptıkları" için, "Sovyet iktidarını çökertme savaşına girdikleri, kıyasıya bir savaş sürdürdükleri" için, cezalandırılıyordu. 1933 yılı içerisinde, milyonlarca köylü açlıktan ölürken Sovyet hükümeti, "sanayileşmenin ihtiyaçları" için yurtdışına 18 milyon kental buğday ihraç etmeyi sürdürüyordu.[37]

6 milyon erkek, kadın, yaşlı, çocuk ve bebeğin ölümüne neden olan kıtlık, Sovyet topraklarında yeterince tahıl yetişmediği için değil, komünist partinin emelleri öyle gerektirdiği için gerçekleşen bir kıtlıktı. Yani tamamen "insan eliyle yapılmış bir kıtlık", bir kitle katliamıydı. Stalin, kıtlığın Batılı ülkeler tarafından duyulmamasını istiyordu;

çünkü düzenlenebilecek yardım kampanyalarının Ukrayna için belirlediği cezayı hafifleteceğini düşünüyordu. Tarihçi Dana Dalrymple, *Soviet Studies* adlı süreli yayında, bu konuda şu yorumu yapmaktadır:

> Sovyetler Birliği resmi olarak hiçbir zaman kıtlığın olduğunu kabul etmemiştir. Sovyetler Birliği üzerindeki Amerikan ve İngiliz çalışmaları ara sıra Ukrayna'da bir kıtlıktan bahseder, ama genellikle bir iki detaydan başka bir şey söylemez. Oysa Sovyetler Birliğinde daha önce olan kıtlıklar hükümet tarafından bilinmektedir ve her tarafta çok iyi kayıtlara sahiptir. Fark nedir? Cevap: 1932-34 kıtlığı, geçmiştekilerden farklı olarak **insan eliyle yapılan bir felaket** olarak gözüküyor.[38]

Kollektivizasyon sonucunda, Ukrayna köylüleri en az 4 milyon ölüyle en ağır kaybı verdi. Kazakistan'da yine aynı uygulama sonucunda bir milyon insan öldü. Kuzey Kafkasya'da ve Kara Topraklar'da da ölü sayısı bir milyondu. Stalin, tek bir emirle 6 milyon insanı ölüme göndermişti.

Sürgünler ve Çalışma Kampları

Stalin, komünizme direnen Ukraynalıları kıtlık yoluyla öldürürken, diğer pek çok halkı da sürgüne göndererek katletti. "Sürgün" adı altında yapılan bu uygulamalar, milyonlarca insanın hayatına mal oldu. Başta Kırım Türkler'i olmak üzere, Sovyetler Birliği içindeki pek çok azınlık, bir gecede evlerinden silah zoruyla söküldüler ve binlerce kilometre uzaklardaki ölüm tarlalarına gönderildiler. Sadece yolda ölenlerin sayısı yüz binleri bulmaktadır.

Bir komünist parti görevlisinin bu sürgünler hakkında kaleme aldığı aşağıdaki notlar, sürgünün Sovyet dilinde "toplu cinayet" anlamına geldiğini göstermektedir:

> 29 ve 30 Nisan 1933'te, Moskova ve Leningrad'dan trenle bize iki konvoy sınıfsızlaştırılmış unsur gönderildi. Konvoylar, Tomsk'a gelince mavnalara yüklenerek biri 18 Mayıs'ta, diğeri 26 Mayıs'ta, Obi ve Nazina ırmaklarının koylarındaki Nazino Adası'na götürüldü. Birinci konvoyda 5070, ikincisinde 1044 kişi olmak üzere, toplam 6114 sürgün vardı. **Taşıma şartları korkunçtu: yiyecek çok az ve çok kötü; yer kapasitesi ve solunacak hava yetersiz; en zayıflara musallat olan hastalıklar**… Sonuç: **günde, ortalama 35-40 kişilik bir ölüm oranı**. Bununla birlikte, bu koşullar, mahkumları Nazino Adası'da bekleyenlerle karşılaştırıldığında gerçekten lüks sayılırdı. Nazino Adası, üzerindeki tek bir ev bile bulunmayan tamamen bakir bir yer… Yiyecek, tohum, alet yok. Yeni yaşam böylece başladı. İlk konvoyun gelişinin ertesi günü, 19 Mayıs'ta, kar yağmaya başladı, rüzgar sertleşti. **Acıkmış, zayıflamış, başlarında dam, ellerinde alet… bulunmayan mahkumlar, kendilerini çaresiz bir durumla karşı karşıya buldu**. Soğuktan korunabilmek için, sadece ateş yakabiliyorlardı. **Yavaş yavaş ölmeye başladılar**… ilk gün, 295 ceset gömüldü…

> Sürgünlerin adaya gönderilmesinin ancak dördüncü ya da beşinci günü, yetkililer gemiyle kişi başına yalnızca birkaç yüz gram düşen un gönderdi. Bu acınacak kadar az olan tayınlarını alanlar, kıyıya koşuyor ve şapkalarında, pantolonlarında ya da ceketlerinde, bu unun birazını sulandırmaya çalışıyordu. **Fakat, çoğunluğu unu olduğu gibi yutmaya çalışıyor ve çoğunlukla da boğularak ölüyordu**. Adada geçirdikleri günler boyunca mahkumlar, azıcık bir undan başka bir şey alamadı. En becerikliileri, peksimet pişirmeye çalıştı, ancak ellerinde hiç kap yoktu… Kısa zamanda, yamyamlık olayları belirdi…[39]

Robert Conquest *The Harvest of Sorrow* (Hüzün Hasadı) adlı kitabında, Stalin dönemi sürgünlerini şöyle anlatır:

> 15 yaşına kadar olan çocukların yüzde 20'si, **genellikle de küçük çocuklar sürgün sırasında öldü**. Özellikle de 1940'larda azınlık milliyetlerin toplu sürgünlerinde bu durum yaşandı. Tabii ki sürülenler içerisinde çok farklı fiziki duruma sahip olanlar vardı, mesela hamileler. Sürgün treninde doğum yapan bir annenin bebeği öldüğünde askerler onu hareket halindeki trenden aşağı atardı. Bu sürgünler varacakları yere nadiren varabilirlerdi. Genellikle bölgesel kasabalarda kalırlardı…
>
> Archangel'de tüm kiliseler kapatılmış ve sürgünler için hapishane olarak kullanılıyordu. Köylüler yıkanamıyordu ve vücutları çeşitli yaralar ile doluydu. Kasabada yardım için yalvarıyorlardı. Ancak **halk onlara yardım edilmemesi konusunda kesin emir almıştı**. Hatta ölüleri bile toplanamıyordu. Kasaba sakinleri, korku içinde kendilerini hapsediyorlardı. Vologda şehrinde de 47 kilise tamamen sürgünlerle doluydu. [40]

Sürgünlerin yanında kullanılan bir diğer kitle katliam yöntemi ise **çalışma kamplarıydı**. Daha önce de belirttiğimiz gibi Rusça'da "gulag" adı verilen toplama kampları, genellikle Sibirya gibi öldürücü şartların hakim olduğu bölgelerde kuruldu. Sovyet yönetimine karşı olduğu düşünülen milyonlarca insan tutuklanarak gulaglara gönderildi. 1928 ve 1953 yılları arasında (Stalin döneminde) gulaglara toplam 30 milyonun üzerinde insanın gönderildiği hesaplanmaktadır. Bunların üçte ikisinden fazlası, **yani en az 20 milyon insan bu kamplarda hayatını yitirmiştir**. Açlık sınırında yaşatılan ve günde 14-16 saat çalıştırılan tutuklular, kamp gardiyanları tarafından basit bahanelerle idam edilmiştir. Bazı tutuklular kasten aç bırakılarak açlıktan ölmüş, bazıları yetersiz beslenme ve korkunç yaşam şartları nedeniyle bedensel olarak çökerek can vermiştir. Paramparça ve son derece ince kıyafetlerle Sibirya soğuğunda çalıştırılan pek çok tutuklu da donarak ölmüştür. Gulag mahkumlarının donma yüzünden, önce el ve ayak parmaklarının düştüğü, kulak veya burunlarının "kırılarak" koptuğu, bu şekilde yüz binlerce insanın acı çekerek öldüğü, bilinen gerçeklerdir. Ünlü Rus Yazar Aleksandr

Solzhenitsyn *The Gulag Archipelago, 1918-1956* (Gulag Takımadaları, 1918-1956) adlı kitabında bunun benzeri dehşet örneklerini anlatmaktadır.

Doğu Bloku'nda Kızıl Terör

Stalin 1953 yılında öldü. Lenin'in başlattığı ve Stalin'in genişleterek sürdürdüğü terör, on milyonlarca insanı katletmiş, onlarca farklı halkı acı ve işkenceye uğratmıştı. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda Lenin ve Stalin dönemindeki komünist vahşetlerin genel bilançosu ana hatlarıyla şöyle verilir:

> Yargılamadan hapsedilen on binlerce rehine ya da insanın kurşuna dizilmesi ve 1918-1922 yılları arasında ayaklanan yüz binlerce işçi ve köylünün katledilmesi;
>
> 5 milyon insanın ölümüne yol açan 1922 açlığı;
>
> 1920'de Don Kazakları'nın ortadan kaldırılması ve sürgüne gönderilmesi;
>
> 1918-1930 yılları arasında on binlerce insanın toplama kamplarında öldürülmesi;
>
> 1937-1938 yıllarındaki Büyük Temizlik sırasında 690 000'e yakın insanın ortadan kaldırması;
>
> 1930-1932 yılları arasında 2 milyon "kulak"ın (yada kulak oldukları iddia edilen kişilerin) sürgüne gönderilmesi;
>
> 1932-1933 yıllarında 6 milyon Ukraynalının kasıtlı olarak yaratılan açlıktan kırılmasına seyirci kalınması;
>
> Önce 1939-1941 yılları arasında, ardından da 1944-1945 yıllarında yüz binlerce Polonyalı, Ukraynalı, Baltıklı, Moldavyalı ve Besarabyalının sürgüne gönderilmesi;
>
> 1941'de Volga Almanlarının sürgüne gönderilmesi;
>
> 1944'te Kırım Tatarlarının sürgüne gönderilmesi ve çaresizliğe terk edilmeleri;
>
> 1944'te İnguşların sürgüne gönderilmesi ve çaresizliğe terk edilmeleri.[41]

Stalin'in ölümünden sonra Sovyet rejimi, kısıtlı da olsa bir yumuşama sürecine girdi. Ancak Stalin döneminde kurulan "korku imparatorluğu", yine korku üzerine kurulu olarak toplumu yönetmeye devam etti. Sovyetler Birliği'ne ve genel olarak tüm komünist toplumlara hakim olan bu korku düzenini bir sonraki bölümde daha detaylı olarak ele alacağız.

Sovyet terörü, sadece kendi halkıyla sınırlı kalmadı. Sovyetler Birliği, II. Dünya Savaşı ile birlikte Doğu Avrupa'ya da yayıldı. Savaş bittiğinde Doğu Avrupa ülkelerinin önemli bir bölümü Sovyet etki alanında kalmıştı. Moskova bir kaç yıl içinde çeşitli siyasi komplolar ve manevralarla bu ülkelerin hepsini kendi egemenliği altına aldı. Polonya,

Macaristan, Çekoslovakya, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk, Doğu Almanya gibi Avrupa ülkeleri, Stalin'in kanlı rejiminin pençesine düştüler.

Kızıl vahşet, bu ülkelerdeki insanlara da adeta cehennem hayatı yaşatmaya başladı. Rejim muhalifleri bir bir tutuklanmaya, işkence görmeye, idam edilmeye başlandılar. Kısa sürede tüm toplumda korku ve dehşet hakim oldu. Komünist rejimin düşüşünden sonra, 1990'lı yılların başında çevrilen bir Bulgar belgeselinde, bir kadın 1944 sonbaharında başından geçen bir olayı şöyle anlatıyordu:

> Babamın ilk tutuklanışından sonra, ertesi gün öğlene doğru eve bir polis geldi ve anneme öğleden sonra saat 5'te 10 numaralı polis karakoluna gelmesini bildiren bir celp verdi. Neden sonra annem giyindi-güzel bir kadındı ve çok iyi kalpli bir insandı-ve çıktı. Biz üç çocuk onu bekledik, bekledik. Sabaha karşı yarımda döndü, rengi kireç gibi bembeyaz, giysileri yırtık pırtıktı. Girer girmez de sobanın yanına gitti, sobanın levhalarını kaldırdı, soyunmaya başladı ve üzerinden çıkanların hepsini yaktı. Sonra banyo yaptı, ancak bundan sonradır ki bizi kolları arasına aldı. Uyuduk. Ertesi gün ilk kez intihar girişiminde bulundu, daha sonra da iki kere kendini zehirledi. Hala yaşıyor, onunla ilgileniyorum… Akıl hastası. Ona yapılanları hiçbir zaman öğrenemedik.[42]

Tutuklananlara yapılanlar, korkunç şeylerdi. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda, Romanya'daki komünist Nikolay Çavuşesku rejimi tarafından başlatılan işkence uygulamaları hakkında şu bilgiler veriliyor:

> Çekoslovakya'yla birlikte Romanya da, Orta ve Güneydoğu Avrupa da baskı sistemine yenilikler kattı: Asyalı komünistler tarafından kullanılan, **"beyin yıkama" yoluyla "yeniden eğitim"** yöntemini büyük bir ihtimalle Avrupa kıtasında ilk uygulayan ülke oldu; hatta bu yöntemi daha da mükemmelleştirdi. Girişimin şeytani **amacı mahkumların birbirine işkence yapmasını sağlamaktı**. Bu icat, 1930'lu yıllarda Bükreş'e yüz kilometrelik bir mesafede kurulmuş olan görece modern bir cezaevi olan Pipeşti'de uygulandı. Konuya ilişkin deneyler, Aralık 1949'da başladı ve üç yıl kadar sürdü... Amaç, **bedensel ve manevi işkence ile, komünist öğretinin öğretilmesini birleştirerek, siyasi tutukluları yeniden eğitmekti**. [43]

Bu işkencelerde özellikle tutukluların dini inancını yok etmek hedefleniyordu. Yapılan canice işkence sonucunda, tutuklulardan Allah'ın varlığını inkar etmeleri isteniyordu:

> Rumen siyasi polisi Securitate sorgulamalar sırasında dayak atma, falaka ve baş aşağı ayaklarından asma gibi 'klasik' işkence yöntemlerini kullandı. Piteşti'de işkencedeki acımasızlık, bu yöntemlerin çok daha ötesine geçti: 'Mümkün olan ve olmayan her türlü işkence biçimi uygulandı. Vücutların değişik bölgelerinde sigara yanıkları vardı; **mahkumların kalçalarındaki dokular ölmüştü, etleri**

cüzzamlılarınki gibi dökülüyordu; dışkı yemeye zorlanıyor, kustukları zaman da kusmukları tekrar ağızlarına sokuluyordu.

Turcanu'nun şeytani hayal gücü, özellikle Tanrı'yı inkar etmeyi kabullenmeyen din okulu öğrencilerini hedef alıyordu. Bazıları, her sabah şu şekilde 'vaftiz' ediliyordu: kafaları idrar ve dışkı dolu bir oturağa sokulurken, diğer mahkumlar da etraflarında ilahi söylüyordu. Kurban boğulmasın diye arada sırada başı dışarı çıkarılıyor ve kısaca nefes almasına izin verildikten sonra tekrar oturağa sokuluyordu.

Birinci aşamanın adı "dış maskeyi çıkarmak"tı: mahkum soruşturmada sakladığı bilgiyi, özellikle özgürlük günlerinde arkadaşlarıyla arasındaki bağları itiraf ederek, dürüstlüğünü ispat etmeliydi. İkinci aşama olan "iç maskeyi çıkarma" ise, mahkumun hapishanede kendine yardım edenlerin açıklamasıyla sürüyordu. Üçüncü aşama, "ahlaki maskeyi çıkarma" sırasında, **mahkumdan bugüne kadar kutsal saydığı herşeye küfretmesi isteniyordu**. Son olarak dördüncü aşamada, ODCC'ye katılmak için, **en iyi arkadaşına kendi elleriyle işkence ederek onu "yeniden eğitmesi" gerekiyordu.**[44]

Bu gibi işkenceler Doğu Bloku'ndaki tüm ülkelerde uygulandı. Komünizmin gözü dönmüş caniliği ve dine olan azgın nefreti, tarihin en korkunç işkence rejimlerini ortaya çıkardı. İnsanları birer hayvan olarak gören, bu sözde "hayvanların" yola getirilmesi için daimi bir şiddet, işkence ve korkunun gerekli olduğunu kabul eden Darwinist-materyalist felsefe, komünist rejimlerin zindanlarında feci işkencelere dönüştü.

İşte bu sebeplerle Darwinizm'i bir tehlike olarak görmeyenler ya da zararsız bir teori gibi düşünenler bu kitapta yazılanları çok iyi okumalıdır. Çünkü Darwinist-komünist ideolojinin nihai hedefi budur: İnsanları birbirine kırdırmak ve yok etmek, onları her türlü ahlaki değerden ve manevi güzelliklerden uzaklaştırarak hayvanlaştırmak ve bu yolla insan topluluklarını rahatça yönlendirilebilen "hayvan sürülerine" çevirmek... Bunu hangi ideoloji adı altında yaparlarsa yapsınlar hedef tektir. Tarih de buna şahitlik etmektedir.

Küba'daki Karanlık

Soğuk Savaş dönemi boyunca Sovyetler Birliği'nin yardımıyla ayakta duran komünist rejimlerin bir diğeri, Küba'daki Castro diktasıdır. Fidel Castro'nun önderliğinde ve Arjantinli gerilla lideri Che Guevara'nın desteğinde gelişen gerilla hareketi, 1959 yılında Küba'da iktidarı ele geçirmiştir. Sovyetler Birliği'nden gelen siyasi ve askeri destekle gelişmiş ve Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra bile ayakta kalmayı başarmıştır.

Küba'daki ve genel olarak Latin Amerika'daki komünist hareket, çoğunlukla romantik bir havada yansıtılır. Özellikle Che Guevara'nın gerilla mücadelesi, adeta bir "kahramanlık öyküsü" gibi gösterilir. Komünizme özenen pek çok gencin elinde Che posterleri ve dillerinde Latin Amerika kökenli komünist melodiler dolaşır. Buna bakılırsa, Küba'daki komünist devrim, Küba halkını zulüm ve işkenceden kurtarmış bir "kurtuluş mücadelesi"dir.

Oysa gerçek hiç de öyle değildir. Oluşturulan "Che" ve "Fidel" efsanelerinin romantik perdesi aralanırsa, ardından Küba'daki komünist diktanın karanlık yüzü çıkar. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda, komünist Küba'nın çalışma kampları ve hapishaneleri şöyle anlatılmaktadır:

> Çalışma koşulları çok sertti, mahkumlar neredeyse çırılçıplak dolaştırılıyor, yalnızca bir don giymelerine izin veriliyordu. Huysuzluk edenlere **dişleriyle ot toplama cezası**, çok ileri gidenlere de saatlerce tuvalet çukurlarında kalma cezası veriliyordu. Şiddet uygulamaları siyasî mahkumları hedef aldığı gibi, adi suçluları da hedef alıyordu. Şiddet, soruşturmayla yükümlü bölüm Departamento Tecnico de Investigaciones'in (DTI) yürüttüğü sorgulamalarla başlıyordu. **DTI mahkumları korkularıyla başbaşa bırakılıyordu: böceklerden korkan bir kadın hamamböceği dolu bir hücreye kapatılırdı**. DTI şiddet uygulamalarında bedensel baskılara da başvururdu: mahkumlar ayaklarındaki kurşun ağırlıklarla merdivenleri çıkmaya zorlanır, sonra da aşağıya itilirdi. Bedensel işkencelere, sıklıkla ilaçlar yardımıyla yapılan psikolojik işkenceler de ekleniyordu; gardiyanlar mahkumları uyanık tutmak için penthotal ve benzeri uyuşturucular kullanıyordu. Mazzoza Hastanesi'nde baskı uygulamak amacıyla, hiçbir sınırlama yapmadan elektroşok uygulanıyordu. Gardiyanlar bekçi köpekleriyle dolaşır, sürekli idam planları yapardı; mahkumların kapatıldığı disiplin hücrelerinde ne su bulunurdu ne de elektrik; **amaç, mahkuma bir tecrit odası içinde kişiliğini unutturmaktı**...
>
> Yakınların ziyaretleri, gardiyanlara mahkumları küçük düşürme fırsatı veriyordu. Cabana'da mahkumlar ailelerinin önüne çıplak çıkmak zorunda bırakılıyordu. Erkek mahkumlar eşlerinin mahrem yerlerinin aranmasını izlemek zorunda bırakılıyordu. Küba cezaevlerinde **kadınların durumu büsbütün felaketti**, çünkü savunmasız bir biçimde gardiyanların sadist işkencelerine hedef oluyorlardı. 1959'dan sonra 1100'den fazla kadın, siyasî nedenlerle tutuklandı. Bunlar 1963'te Guanajay Cezaevine kapatıldı. Birçok tanık dayak ve küçük düşürme yöntemlerine sıkça başvuru olduğunu söylüyor. Bir örnek verecek olursak, kadın mahkumlar yıkanmak üzere duşlara gitmeden önce gardiyanların önünde soyunmak zorunda kalıyordu, gardiyanlar da onları nedensiz yere dövüyordu.[45]

Küba'da devrim sonrasında yaklaşık 10 bin kişi idam edildi. 30 bini aşkın insan ise üstte anlatılan koşullarda hapsedildi. Komünist rejim, başka her yere olduğu gibi, Küba'ya da acı, işkence ve korku getirdi. Dahası Küba halkı giderek daha da fakirleşti.

Afganistan'da Sovyet Katliamları

Marxist-Leninist Bolşevik ideolojisinin ve Sovyet Rusya'nın vahşet bilançosunu incelerken, Sovyetler Birliği tarafından işgal edilen ülkeleri de gözönünde bulundurmak gerekir. Bu ülkelerin içinde en çok zulme maruz kalan ise Afganistan'dır.

Afganistan'da 1978 yılında ordudaki komünist generallerin ve bazı komünist sivillerin organize ettiği bir darbe gerçekleşti. Darbeciler ülkeyi komünist bir rejimle yöneteceklerini ilan ettiler. Dahası, dine karşı zalim bir savaş başlattılar. Bu politika konuyla ilgili bir kitapta şöyle anlatılıyor:

> Kısa bir süre sonra **komünist hükümet din karşıtı bir kampanya başlattı. Kuran halka açık meydanlarda yakıldı**. **Dini yetkililer (imamlar) tutuklandı** ve öldürüldü. Şii nüfus içinde çok etkili bir dinî grup olan Müceddedîler Aşireti'nden bir gecede, 6 Ocak 1979'da, aynı soydan gelen 130 erkek katledildi. Her din, her mezhep için dini ibadet yasaklanmıştı.[46]

Afgan komünistler aslında Sovyetler Birliği'nin paralı birer maşasından başka bir şey değildiler. Moskova'dan gelen "danışman"ların direktifleriyle hareket ediyor, onların gösterdiği şekilde kendi halklarına karşı kitle katliamları gerçekleştiriyorlardı. İktidarda kaldıkları kısa zaman zarfında, büyük bir terör uyguladılar:

> 1979 Martı'nda Kerala köyü... **1700 yetişkin ve çocuk, köydeki erkek nüfusun tamamı meydana toplandı ve yakından nişan alınarak otomatik silahlarla tarandı**; ölüler ve yaralılar bir buldozer yardımıyla üç ayrı çukura üst üste gömüldü. Kadınlar korku dolu gözlerle, uzun dakikalar boyunca kapanan çukurların oluşturduğu tepeciklerin sarsıldığını gördü: Diri diri gömülenler dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sonra sarsıntılar kesildi. Anaların ve dulların hepsi Pakistan'a gitti.[47]
>
> Terör Kabil kentini de sarmıştı. Kentin doğusunda bulunan Pole Çarkı Cezaevi, toplama kampına dönüştürüldü. Cezaevi Müdürü Seyid Abdullah mahkumlara şöyle bir açıklama yaptı: "Sizler çöp haline getirilmek için buradasınız." İşkence en geçerli yöntemdi. Cezaevinin en büyük cezası, diri diri lağım çukuruna atılmaktı. Bir gecede onlarca mahkum yüzlerce nedenle idam edilirdi; cesetler ve can çekişen bedenler buldozerler yardımıyla üst üste gömülürdü. Stalin'in cezalı halklar için uyguladığı yöntem yeniden kullanılmaya başlandı. 15 Ağustos 1979'da Hezarelerden 300 kişi direnişe destek verdikleri gerekçesiyle tutuklandı; 150'si **buldozerler yardımıyla**

diri diri gömüldü, öteki 150'si benzine bulanarak canlı canlı yakıldı. 1979 Eylülü'nde cezaevi yönetimi 12 000 mahkumun öldürüldüğünü kabul etti. Pole Çarkı Cezaevi'nin müdürü duymak isteyenlere şöyle diyordu: "**Yalnızca bir milyon Afganlıyı sağ bırakacağız, sosyalizmi kurmak için bu kadar adam yeter."**[48]

Tüm bunlar, Moskova'dan yönetilen uygulamalardı. Gerçekte Afganistan'daki tüm iç karışıklık, Sovyetler Birliği'nin önceden planladığı bir gelişmeydi. Moskova, Afganistan'daki komünistlere darbe yaptırmayı, sonra da bu sözde "demokratik" rejimi korumak bahanesiyle ülkeyi işgal etmeyi önceden kararlaştırmıştı. Moskova'yı bu plana iten neden ise, bugün pek çok siyasi tarihçinin kabul ettiği üzere, o dönemde İslam'ın komünistler tarafından bir tehlike olarak görülmesi idi.

Sonunda komünist Afgan rejimine karşı Müslüman mücahitlerin düzenlediği direnişi bahane eden Kızılordu, 27 Aralık 1979'da Afganistan'ı işgal etti. Bu işgalle birlikte Afgan halkına karşı uygulanan vahşetin de çapı büyümüş oldu.

Kızılordu, Afganistan'ı 1979 yılında işgal etti ve tam 10 yıl bu ülkede işgalci bir güç olarak kaldı. Mücahit grupların Kızılordu'ya karşı başlattığı haklı direnişi ise, en zalim ve acımasız yöntemlerle bastırmaya çalıştı. Bir Afgan direnişçi, Kızılordu'nun yöntemlerini şöyle anlatıyordu:

Sovyetler bir eve saldırdılar mı, o evdeki kadınları öldüresiye döver, onlara tecavüz ederdi. Ne yazık kî bu barbarlık içgüdüsel olarak değil, programlanmış olarak gerçekleşiyordu; böyle eylemler yaparak toplumumuzun temellerini yıkıyorlar ve bunu çok iyi biliyorlardı.[49]

Kızılordu Afgan Müslümanlara karşı en alçakça yöntemleri kullandı: Afgan çocuklarının oyuncak sanarak ellerine almalarını sağlamak için "oyuncak şekilli mayınlar" yapılıyor, yakalanan mücahitlere korkunç işkenceler yapılıyor, sivil halk tereddütsüz bombalanıyordu. 10 yıl süren Kızılordu işgalinin sonunda, on binlerce ölü, bir o kadar da sakat geride kaldı. Bugün Afganistan, dünyanın en çok takma kol ve bacak imal edilen ülkesi. Çünkü Kızılordu'nun mayınları on binlerce Afgan gencinin kolsuz ve bacaksız kalmasına neden oldu. Sovyetler'in geri çekilmesinden sonra ise, istikrarsızlığa sürüklenen Afganistan, kanlı bir iç savaşa sahne oldu. Kısacası, 1970'lerde Moskova'nın kışkırtmasıyla başlayan vahşet, çeyrek asır boyunca Afganistan'a büyük acı ve zulüm yaşatmıştır.

Biraz önce de belirttiğimiz gibi komünist Rusya İslam Dini'nin giderek yayılmasını kendisi için bir tehlike olarak görmüştü. Yaptığı zulüm uygulamaları da İslam'ın yayılışını önlemek amaçlı idi. Bunun için halkın ibadet etmesini yasaklıyor, Kuran'ları yakıyor, imanlı insanları katlediyordu. Ancak burada bu inkarcı sistemin akledemediği önemli bir nokta vardır: Dini inkar edenler Allah'a samimi imanı kavrayamadıkları için, kutsal

kitapların ortadan kaldırılması ile inancın da yok olacağını zannederler. Oysa insanın imanı kalbindedir. Ve samimi iman eden insanlar, başlarına gelen her türlü zorluğun Allah'tan bir deneme olduğunu bilir ve her şart altında bunlara sabrederler. Allah bir ayetinde inananlara şöyle bildirmiştir:

> **Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz." Rablerinden bağışlanma ve rahmet bunların üzerinedir ve hidayete erenler de bunlardır. (Bakara Suresi, 155-157)**

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi, iman eden insanlar dünyada çeşitli yollarla denenmekte ve karşılaştıkları her sıkıntıda Allah'a yönelip, O'ndan yardım istemektedirler. İşte bu yüzden müslümanlar için başlarına gelen zorluklar bir sıkıntı ve ümitsizlik konusu değil, aksine Allah'ın Kuran'da bildirdiği ve ahirette daha üstün bir dereceyi kazandırabilecek bir vaat olması dolayısıyla şevk vesilesidir.

Komünist Vahşetin Felsefesi: İnsanın Hayvanlaştırılması

Bu bölümün başından bu yana incelediğimiz bilgiler göstermektedir ki, Marx ve Engels gibi materyalist ideologların ortaya attığı komünizm yanılgısı, 20. yüzyılı kana boğan bir ölüm makinesi olmuştur. Komünizm, insanlığa korkunç cinayetler, işkenceler, sürgünler, çalışma kampları, kıtlıklar, toplumsal baskılar ve korkulardan başka bir şey getirmemiştir.

Ancak aynı vahşetlerin ileride tekrar yaşanmaması için, bu vahşetin gerçek sebebini iyi irdelemek gerekir. Sorun, sadece Lenin veya Stalin gibi diktatörlerin kişisel hırs ve zalimlikleri midir? Yoksa sorun, Darwinizm kaynaklı komünist ideolojinin uygulanması mıdır?

Konuyu incelediğimizde, ikinci seçeneğin doğru olduğunu görürüz. Vahşet, komünizmin felsefesinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Bu olgunun temelinde, insanların bir "havyan türü" olarak görülmesi yer alır. Komünizm, Marx'ın ısrarla belirttiği gibi, Darwin'in evrim teorisine dayanmaktadır ve bu teori insanı "gelişmiş bir hayvan" olarak tarif etmektedir. Dahası, insanlar arasında

çatışmanın, baskının, zulmün, güç mücadelesinin doğal ve meşru olduğunu telkin etmektedir. Bu felsefeyi benimseyen bir insanın elinde yeterli güç ve imkan bulunduğunda, her türlü zulüm ve vahşeti işlemesi çok kolaydır.

Nitekim geçmişe baktığımızda, **komünistler tarafından işlenen vahşetlerde, insanların "hayvan türü" olarak görülmesinin büyük rol oynadığı** açıkça görülür. Komünist ideologlar, karşıtlarını birer hayvan olarak tanımlamış, dahası yönettikleri insanları da psikolojik olarak "hayvanlaştırmaya" yönelik bir politika izlemişlerdir. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda, söz konusu politika şöyle açıklanmakta:

> **Adam öldürmek bir eğitim gerektirir**; herkes komşusunu öldürmekte bir kararsızlık yaşar, buna karşı uygulanabilecek **en etkili eğitim, kurbanının insanlığını yadsımayı, ona geçici olarak "insan değilmiş gibi görmeyi" öğretmektir**. Alain Brossat haklı olarak şöyle yazar: "Barbar temizlik ayini, ölüm makinesinin tam verimle çalışması, işkence söylemleri ve uygulamalarında ötekinin hayvanlaştırılmasından, düşsel ve gerçek düşmanların hayvanlar dünyasına sokulmasından başka bir şey değildir...."[50]
>
> Brossat, bu kızılca kıyametin ve şölenlerin gerçek bir **ötekini hayvanlaştırma geleneği** oluşturduğunu, aynı geleneğin XVIII. yüzyıldan itibaren yapılan siyasî eleştirilerde de görülebileceğini anımsatır. Bu eğretilemeli ayin, özellikle hayvan imgeleri aracılığıyla gizli bunalım ve çatışmaların dışa vurulmasına yol açıyordu. Moskova'da 1930'lu yıllarda bu tür söylemlerin hiçbir eğretilemeli yanı kalmamıştı: "**Hayvanlaştırılmış" düşmana önce bir av hayvanıymış gibi davranılır, sonra da bırakılırdı**; tabiî burada önce ensesine bir kurşun sıkılırdı. Stalin bu yöntemleri sistemleştirip genelleştirdikten sonra Çinli, Kamboçyalı ve öteki takipçileri bundan geniş ölçüde yararlandı. Bununla birlikte yöntemleri ilk bulan Stalin değildir. Lenin'i de bu suçlamaların dışında tutamayız; **iktidarı ele geçirdikten sonra bütün düşmanlarını "zararlı böcek", "bit", "akrep" ya da "vampir" olarak görüyordu**.[51]

İşte komünizmin insanları hayvan olarak gören bu bakış açısının temeli, Darwinizm'dir. Bu, Marx, Engels ve Lenin tarafından defalarca vurgulanmış bir gerçektir. Dolayısıyla, komünist vahşet, Darwinizm'in bir uygulamasından başka bir şey değildir.

Fransız Ulusal Bilimsel Araştırma Merkezi (GÉODE-Paris X) araştırma müdürü ve komünizm tarihi uzmanı Stéphane Courtois, bu konuda şu yorumu yapar:

> **Komünizmde toplumsal-siyasî bir öjenizmin, toplumsal bir Darwinciliğin varlığından söz edilebilir**. Dominique Colas'ın yazdığı gibi, "**Lenin, toplumsal türlerin evrimi konusundaki bilgilerin efendisi olarak, tarih mahkum ettiği için yok olması gerekenlere karar verir**. Bilim yoluyla -Marxizm-Leninizm gibi ideolojik ve siyasî tarih- burjuvazinin insanlık evriminde aşılmış bir evreyi temsil ettiğine karar verildikten sonra, bu sınıfın ortadan kaldırılmasına, hatta bu sınıfı

> oluşturan ya da bu sınıfa şu ya da bu şekilde ait olan bireylerin öldürülmesine haklı gerekçeler bulunabilir.[52]

Courtois, bu yorumunun ardından da şu soruyu sormaktadır:

> Marxizm-Leninizm'in kökleri Marx'tan çok, toplumsal meseleye uygulanan ve ırk meselesiyle yanılgılara düşen sapkın bir Darwinciliğe bağlanamaz mı?[53]

Kuşkusuz bağlanabilir. Dahası, komünizmin kökeni zaten mutlak olarak Darwinizm'dir. Hem de bu Darwinizm, "sapkın bir Darwincilik" değil, Darwinizm'in bizzat kendisidir. İnsanların bir hayvan türü olduklarını, aralarında kaçınılmaz ve doğal bir çatışma olduğunu, tarihin bu şekilde işlediğini, insanın yaptıkları nedeniyle kimseye hesap vermeyeceğini ve diyalektik materyalizmin tüm diğer safsatalarını ileri süren ve bunu da "bilimsellik" kisvesi altında yapan kaynak Darwinizm'dir. Darwin bunun teorisini kurmuş, komünistler ise hayata geçirmiştir.

20. yüzyılın kanlı komünizm bilançosu, aslında "uygulamalı Darwinizm"dir.

BÖLÜM III

KOMÜNİZMİN DONUK DÜNYASI

Komünist ideolojinin önemli bir özelliği de son derece tutucu, donuk, katı ve renksiz bir insan ve toplum modeli oluşturmasıdır. Bunu anlamak için, öncelikle komünizmin insana bakışını hatırlamak gerekir. Komünizmin temeli olan materyalist felsefe, bir önceki bölümde de vurguladığımız gibi, insanı sadece maddeden ibaret bir varlık olarak görmektedir. İnsan ruhunun varlığı reddedilmekte, insan bilincinin sadece "hareket halindeki madde"nin bir ürünü olduğu ileri sürülmektedir. Dolayısıyla, materyalizme göre insan sadece gelişmiş bir makinedir. İnsanın sahip olduğu bütün düşünce ve duygular, bu makinenin içindeki kimyasal reaksiyonların bir sonucu olarak kabul edilmektedir.

Dahası Marxist ideolojide, insanların sahip oldukları tüm kültür ve bilincin de, maddi etkenlere dayandığı varsayılmaktadır. **Komünizme göre insanın etrafındaki maddi dünyadan ayrı, bağımsız bir bilinci yoktur**. Aksine, insan bilincini tamamen içinde yaşadığı maddi dünya belirler. **Marx, "insanların varlığını belirleyen bilinçleri değil, tersine, bilinçlerini belirleyen sosyal varlıklarıdır"** diye iddia etmiştir.[54] Marx'ın fikri öncülerinden Ludwig Feuerbach ise "**insan, ne yiyorsa odur**" diyerek aynı materyalist mantıksızlığı özetlemiştir. Yani bu kişiler, yaratılışı inkar etmek uğruna, hücrelerin, ve hücrelerin organellerini oluşturan şuursuz atomların şuur sahibi olduğunu, düşünme, görme, duyma yeteneğine sahip olduğunu, güzellikler karşısında hayranlık, kötü olaylar karşısında üzüntü duyabildiklerini iddia etmektedirler. "Düşünce ve duygular hareket halindeki maddenin ürünüdür" demek, tam olarak bu anlama gelmektedir. Bu insanlara, "bir hücre düşünebilir mi?" diye sorsanız, elbette size "hayır" derler. Ama "hücreler biraraya gelip beyni oluşturduklarında düşünme yeteneği kazanırlar" gibi anlamsız bir iddiayı öne sürmekten de çekinmezler.

Marxistler bu maddeci önyargıları nedeniyle, insan toplumlarını da maddi kıstaslarla değerlendirirler. Maddi bir anlam içeren "sınıf" kavramı üzerinde çok dururlar. Sınıf, bir toplumdaki farklı ekonomik tabakalardır ve Marxistler'e göre tek önemli kıstas budur. Örneğin, Maxizm'e göre, işçiler tek bir sınıfı, yani "proleterya"yı oluşturur. Kapitalistler ise "burjuvazi" sınıfını meydana getirir. Marxist iddiaya göre, her işçi aynı elverişsiz ekonomik şartlarda yaşadığına göre aynı "proleterya bilincini" paylaşmalı, her kapitalist aynı zenginlik içinde yaşadığı için aynı "burjuva" bilincine sahip olmalıdır. Bir

işçinin veya bir fabrika sahibinin, kendi bağımsız karakteri veya dünya görüşü nedeniyle diğerlerinden bambaşka bir bilince sahip olabileceği kabul edilmez.[55]

Bu bakış açısının doğal bir sonucu, insanların belirli maddi kategorilere ayrılması ve bu maddi kategoriler içinde değerlendirilmesidir. Bir Marxist için sadece "burjuvazi", "küçük burjuvazi", "proleterya", "emperyalist", "komprador" gibi kategoriler vardır. Ve en önemlisi, bu kategoriler tamamen maddi faktörlere dayanmaktadır. Bir insan işçiyse, bir fabrikada kol gücüyle çalışıyorsa, o insanın varlığının tek belirleyicisi yaptığı bu iştir. Eğer bir tarlada çalışan köylü ise, bu kez de sahip olduğu tek bilinç, "köylü bilinci"dir.

Bu bakış açısı nedeniyle Marxistler, tarihin akışını belirleyen tek etkenin "üretim biçimleri" olduğunu iddia ederler. Karl Marx'ın ünlü eseri *Das Kapital*, tüm tarihi, üretim biçimlerine göre yorumlayan bir çalışmadır. Marx'a göre ilk başta avcılık ve toplayıcılıkla yaşayan "ilkel komünal toplum" varken, tarıma geçilmesiyle birlikte "köleci toplum" doğmuş, ardından üretim biçimindeki yeni değişikliklerle birlikte "feodal toplum" gelişmiş, makinelerin icat edilmesiyle birlikte yeni bir üretim biçimi olan sanayi doğunca da, "kapitalist toplum" ortaya çıkmıştır. Marx'ın iddiasına göre, din, devlet, hukuk, aile, ahlak gibi kavramların hepsi, üretim biçimindeki farklılıklarla doğmuş ve değişiklik yaşamıştır.

Marxizm'in bu dar görüşlü tarih teorisinin yanlışlığı, şimdiye kadar pek çok düşünür tarafından detaylı şekilde izah edilmiş ve nitekim yaşanan somut örneklerle de ispatlanmıştır. Bu nedenle burada Marxist tarih görüşünün geçersizliğini izah etmeye gerek görmüyoruz. Ancak üzerinde durmak istediğimiz önemli bir nokta, söz konusu maddeci yaklaşımın ortaya çıkardığı tutucu, donuk, katı ve renksiz insan modelidir.

Gerçekte insan ruhu, Marxistler'in sandığı gibi, maddenin bir ürünü değildir. Aksine, madde dediğimiz varlıklar ruh tarafından görülür, duyulur ve hissedilir. Dolayısıyla insan ruhunun içinde bulunduğu durumun maddi şartlar tarafından belirlenmesi mümkün değildir. İnsanın ruhu, onu yaratmış olan Allah tarafından verilmiş çeşitli özelliklere (akla, kavrama yeteneğine, duygulara, isteklere, eğilimlere) sahiptir. Bu özellikler, insanın içinde bulunduğu şartlar her ne olursa olsun değişmez, sadece farklı şekillerde ifade edilir. Tarihteki ilk insanın istek, duygu, düşünce ve mantığı nasılsa, günümüz insanınınki de öyledir. Tek değişen, kullanılan araçlardır.

İlk insanı yaratan Allah, ona da günümüzdeki insanlarla aynı özellikleri ve yetenekleri vermiştir. Bu yüzden insanlar bulundukları döneme, yüzyıla, mekana göre farklı bilinç seviyelerine sahip olmazlar. İnsanların bilinç seviyesi, kendilerine verilen düşünme yeteneğini kullanmalarına, vicdanlarını harekete geçirmelerine göre değişir. Bu gerçeğin bilincinde olan müslümanlar, kendilerini zamanla, mekanla, ortamla veya belirli ideolojik fikirlerle sınırlandırmazlar. Allah'ın Kuran'da emrettiği gibi karşılaştıkları herşey

üzerinde düşünür, incelikleri kavramaya, güzellikleri görmeye çalışırlar. Allah iman eden insanların bu bilincini Kuran'da şöyle tarif etmiştir:

> **Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün ard arda gelişinde, insanlara yararlı şeyler ile denizde yüzen gemilerde, Allah'ın yağdırdığı ve kendisiyle yeryüzünü ölümünden sonra dirilttiği suda, her canlıyı orada üretip-yaymasında, rüzgarları estirmesinde, gökle yer arasında boyun eğdirilmiş bulutları evirip çevirmesinde düşünen bir topluluk için gerçekten ayetler vardır. (Bakara Suresi, 164)**

İşte bu sebeple Allah'a iman eden insanların ufku çok geniş olur. Daima özgür düşünürler. Bu sebeple sanatta ve estetikte uçsuz bucaksız bir çeşitlilik oluşturabilirler.

Marx ve onu izleyenler ise, bu gerçekleri kavrayamadıkları için, insan bilincini "sınıf bilinci" gibi son derece dar ve hayali bir kalıba sokmaya çalışmışlardır. Ulaşabildikleri herkesi bu hayali kalıplara göre düşünmeye ve yaşamaya zorlamışlardır. Bu nedenle de Marxizm, her yerleştiği ülkede insan ruhunun ifade biçimi olan sanat ve estetik kavramlarını dondurmuştur. Komünistler, on milyonlarca insanı acımasızca katlettikleri gibi, insanlığın sanat, estetik, bilim, düşünce gibi vasıflarını da bir anlamda öldürmüşlerdir.

"Komünist Sanat"ın Donukluğu

Dünya üzerindeki ilk Marxist rejim, Ekim 1917'de gerçekleşen Bolşevik Devrimi ile Rusya'da kuruldu. Önce Lenin'in ardından da Stalin'in demir yumruğu ile yönetilen ülkede, bütün toplum komünist ideolojiye göre yeniden şekillendirilmeye başlandı. Komünistlerin el attığı alanların biri, kültürün en önemli unsurları arasında yer alan sanat, estetik ve mimariydi.

Devrimin hemen ardından, "**proleterya sanatı**" kavramı ortaya atıldı. Komünizmi benimseyen sanatçılar *Iskusstvo Kommuny* (Komün Sanatı) adlı bir dergi etrafında toplandılar ve "proleterya kültürüne hizmet edecek sanat eserleri üreteceklerini" ilan ettiler. Benzer bir düşünce, *Proletkult* (Proleter Kültürü) adlı dernekte de sergileniyordu.

"Proleterya sanatı"nın ne anlama geldiği, çeşitli tartışmalarla şekillenmeye başladı. 1920'lerin başından itibaren, Tatlin ve Rodchenko gibi önde gelen Rus sanatçıları,

"**sanatçı, proleteryanın sorunlarına pratik çözümler üreten bir teknisyen olmalıdır**" tezini savunmaya başladılar. Lenin'in de onayını gören bu tez, sanatın bilinen pek çok dalını "proleterya açısından yararsız" görüyor ve dışlıyordu. Örneğin Tatlin ve Rodchenko, çizilen sanatsal bir resmin bir işçinin günlük yaşamına hiçbir şekilde katkı sağlayamayacağını belirtmiş ve buna dayanarak da resmin geçersiz bir sanat türü olduğuna karar vermişlerdi!

1921 yılında bu yeni sanat anlayışı "constructivism" (inşaacılık) olarak tanımlandı ve Sovyetler Birliği'nin resmi sanat politikası gibi görülmeye başlandı. Bu anlayışın öncüsü Tatlin, resim gibi "yararsız" sanatlar yerine, ev ve mobilya tasarımı gibi "yararlı" çalışmaların gerektiğini savunuyordu. Proleterlerin, yani Rus işçilerinin çalışma saatleri sırasında "en az ağırlık ve hammadde ile, en çok ısınma ve hareket yeteneği" sağlayan kıyafetler giyebilmeleri için tasarımlar yapmıştı. Yine aynı anlayışla, "en az yakıtla en çok ısı verecek fırın tipi" tasarımı yapmıştı. Böylelikle "proleterya"nın yaşamına yeni katkılar sağlayacaktı.

Sanatçıların hepsi Tatlin gibi "mühendisleşmiş" değillerdi. Ancak onlar da "proleterya sanatı"nı benimsediler ve komünist ideolojiye hizmet edecek işlere el attılar. Dönemin Sovyet sanatçılarının hemen hepsi, işçi kulüplerinde ve "sovyet" adı verilen küçük meclislerde kullanılması için işçi posterleri, afişler ve sloganlar üretme yarışına girdiler. Tüm bu tasarımlarda ortak temalara yer veriliyordu: Kaslı kollarıyla ellerinde orak veya çekiç tutan gürbüz Sovyet köylü ve işçileri, kendilerini saran zincirleri parçalayarak ayağa kalkan öfkeli proleterya figürleri, kızıl bayrakların gölgesinde ve Lenin'in önderliğinde koşturan silahlı askerler...

Bu yeni sanat anlayışının özelliği, **"estetik" kavramının tamamen gündemden çıkarılması, hatta zararlı bir "burjuva" alışkanlığı olarak görülmesiydi**. Yapılan tüm resimler, heykeller, posterler, dekor ve mimari tasarımlar, özellikle estetikten uzak, soğuk, donuk ve kaba hatlarla doluydu. *Encyclopædia Britannica*'daki tanımla, komünist sanata tam bir "**anti-estetizm**" hakimdi.

Stalin döneminde bu sanat anlayışı daha da tutucu bir hale geldi. Stalin rejimi "**Sosyalist Realizm**" adını verdiği bu donuk sanat anlayışını resmi bir politika haline getirdi. Sosyalist realizm, "Soyvet devriminin prensiplerini (yani komünist ideolojiyi) proleteryanın günlük yaşamı içinde gerçekçi olarak yansıtan" bir sanat anlayışı olarak tarif ediliyordu. Sosyalist realizme göre yazılan romanlarda komünist militanlar, kararlı, cesur, fedakar olarak gösteriliyor ve bu militanların sözde örnek mücadelesi anlatılıyor, Sovyet işçi ve köylülerinin devrim sayesinde sözde ne kadar "mutlu" oldukları tarif ediliyordu. Gerçekte devrim halka mutluluk değil açlık, baskı ve ölüm getirmişti, ama "Sosyalist Realizm" sanatçıları, bunun tam aksini tasvir etmekte hiçbir sakınca

görmüyorlardı. Sosyalist Realizm, aslında realizmin (gerçekçiliğin) değil, hayalciliğin ve romantizmin ifadesiydi. *Encyclopædia Britannica*'daki tanımla, "**Sosyalist Realizm, kitlelerin bilincini etkilemek için kişileri ve olayları idealize etmek ve onlara belirli bir kutsallık kazandırmakla, romantizme dayanıyordu**."

Sosyalist Realizm 1932 yılında, Stalin rejiminin kanlı günlerinde tanımlandı ve 1980'li yıllara kadar da Sovyetler Birliği'nin resmi sanat politikası olarak kaldı. Tüm bu dönem boyunca, Sovyet sanatına komünizmin donuk, soğuk ve durağan atmosferi hakim oldu. Sovyet rejimi, uluslararası alanda itibar kazanmak için sanatçılarını teşvik ediyor, yeni sanat eserleri oluşturulmasına büyük önem veriyordu, ama oluşturulan tüm bu eserler, "Sosyalist Realizm" denen dogmatik yaklaşım nedeniyle hep son derece dar, zevksiz ve çirkin kalıplar içinde kalıyordu. Sosyalist Realizm, Sovyetler Birliği'nin yanında, 1949'dan itibaren komünist bir rejime geçen Çin'de de uygulandı ve aynı donuk ve kaba sanat anlayışını meydana getirdi.

Oysa gerçekte Rus toplumu, çok büyük sanatçılar yetiştirmiş, muhteşem sanat eserlerine, mimari harikalara imza atmış bir toplumdu. Devrim öncesi dönemde St. Petersburg kentinde kurulan dünyaca ünlü Hermitage Müzesi, muhteşem bir sanat kolleksiyonu içeriyordu. Ama komünizm Rus sanatını 1917'de dondurdu, hatta çok daha gerilere götürdü.

Komünist sanatın söz konusu donukluğu, başta da belirttiğimiz gibi komünistlerin dünya görüşünü oluşturan **materyalist felsefenin** bir sonucudur. Materyalist felsefe, daha önce de izah ettiğimiz gibi, insanı sadece bir madde yığını olarak gören ve herşeyi de maddeye indirgemeye çalışan yüzeysel bir düşüncedir. Materyalist felsefenin sanata uygulanması ise, diğer her alanda olduğu gibi, bu alanda da tam bir fiyaskoya neden olmuştur. Çünkü gerçekte sanat, Allah'ın insanoğluna verdiği estetik zevki, güzelliğe olan hayranlık gibi duyguların ifade biçimidir. Güzel sanat eserlerinin ortaya çıkması için, insanların ruhundaki bu fıtri (yaratılıştan gelen) eğilimlerin alabildiğince özgür ve rahat bir ortamda ifade edilmesi gerekir. Sovyetler Birliği'nde oluşturulan ve ardından Çin'de, Doğu Bloku Ülkelerinde, Hindiçini'ndeki veya Küba'daki komünist rejimlerde taklit edilen komünist diktatörlükler, bu özgür ve rahat ortamı tamamen ortadan kaldırmış, insanları daimi bir baskı altına alarak sanatı da öldürmüştür.

Ayrıca, komünizm insanları dinden uzaklaştırarak, sanata bir başka darbe daha vurmuştur. Çünkü sanata ilham veren duyguların başında insanların dinden aldıkları manevi şevk ve heyecan gelir. Tarihteki en büyük ressamlar, heykeltıraşlar, mimarlar, hep dini konularda eserler vermişler, dini inançlarından güç ve ilham almışlardır. İnsanları, ölümle birlikte yok olacak birer madde veya bir hayvan türü olarak değil, Allah'ın ruh verdiği varlıklar olarak gördükleri için, onlara güzellik sunma, Allah'ın sanatının

tecellilerini gösterme aşkı içinde olmuşlardır. Dinin ortadan kaldırıldığı bir toplumda insanların bu şevki ve heyecanı yitirmeleri, manevi buhranlara kapılarak amaçsızlaşmaları kaçınılmazdır. Komünist rejimlerin hepsinde bu olgu yaşanmış ve **dinsizliğin bir sonucu olarak, insanı bir tür hayvan olarak görüp değer vermeme, ölümle birlikte yok olacağını zannetmenin getirdiği karamsarlık, kasvet, donukluk ve amaçsızlık** toplumlara hakim olmuştur. Mao'nun Kızıl Çin'inde tüm topluma tek tip elbise giydirilmesi, Kültür Devrimi sırasında evcil havyan beslemenin bile yasaklanması, komünist tutuculuğun ve dar kafalılığın diğer bazı çarpıcı örnekleridir. (Maoizm'i ve Kültür Devrimi'ni bir sonraki bölümde inceleyeceğiz.)

"Komünist Bilim"in Safsataları

Komünist rejimlerin darbe vurdukları bir diğer önemli alan ise bilim olmuştur.

Stalin rejimi, "proleterya sanatı" diye bir kavram uydururken, bir yandan da bilime el atmış ve "**proleterya bilimi**" diye bir kavram ileri sürmüştür. Bu komünist teoriye göre, bir "burjuva bilimi" bir de "proleterya bilimi" vardır ve bu ikisi birbirinden farklı sonuçlar verecektir.

Proleterya bilimi, aslında bilimi materyalist felsefenin gereklerine göre tahrif etmekten başka bir şey değildir. Bunun en açık göstergesi ise, Stalin dönemi Sovyet bilimine damgasını vuran '**Lysenko olayı'**dır.

Trofim Denisovich Lysenko, Sovyetler Birliği'ndeki çeşitli tarım okullarında eğitim görmüş ve 1940'lı yıllarda Stalin'in gözüne girerek Sovyet tarım ve biyoloji politikalarına tam bir hakimiyet sağlamıştır. Lysenko'nun en önemli yönü ise, 19. yüzyılın sonlarında Avusturyalı botanikçi rahip Gregor Mendel tarafından deneylerle keşfedilen ve 20. yüzyıldaki ileri çalışmalarla desteklenen kalıtım yasalarını reddetmesidir. Lysenko, Mendel'in yasalarının "burjuva bilimi" olduğunu ileri sürmüş, buna karşılık 18. yüzyılda Fransız evrimci biyolog Lamarck'ın ortaya attığı "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" tezini savunmuştur.

Lysenko'nun hiçbir bilimsel kanıta dayanmayan bu düşüncesi, 1930'lu yıllarda büyük bir tarımsal kriz yaşayan Sovyetler Birliği'nde ilgi çekmeye başlamıştır. Lysenko, ortaya attığı tezleri uygulayarak diğer biyologların düşündüklerinden çok daha büyük, güçlü ve verimli bir tahıl üretimi sağlayacağını vaat etmiştir. Örneğin, uygun çevre koşullarında yetiştirilen buğday bitkilerinin çavdar tohumları vermeye başlayacağını öne sürmüş ve buna dayalı tarımsal girişimler yapılmıştır. (Bu iddia, vahşi doğada yaşayan

köpeklerin bir zaman sonra tilki haline geleceklerini iddia etmeye benzer ve gerçekte bilime tamamen aykırı ve bugüne kadar hiçbir örneği gözlemlenmemiş olan batıl bir inançtır.) Stalin 1940 yılında Lysenko'yu Sovyet Bilimler Akademisi Genetik Enstitüsü'nün başına getirmiş ve Lysenko bu koltuğu tam 25 yıl korumuştur. Lysenko aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin güçlü kurumlarından biri olan Vladimir I. Lenin Tarım Bilimi Akademisi'nin başkanı olmuştur.

1948 yılında klasik genetik alanında eğitim ve araştırma yapmak yasaklanmış, Lysenko'nun evrimci tezini kabul etmeyerek **Mendel genetiğini savunmayı sürdüren bazı genetikçiler gizlice tutuklanarak idam edilmiştir**.

Lysenko'nun tarım politikası büyük verimsizliklere yol açmıştır. Örneğin Lysenko, ekilecek tohumların eğer uzun süre soğuk suda bekletilirlerse soğuk hava şartlarına uygun bir yapı kazanacaklarını ileri sürmüş ve bunu denemek için tonlarca tohum soğuk suda bekletildikten sonra Sibirya steplerine ekilmiştir. Elbette tohumların hepsi zayi olmuştur. Benzeri denemelerin hepsi fiyakso ile sonuçlanmıştır. Fakat bu gerçek ancak 1960'lı yıllarda açık dille ifade edilebilmeye başlanmıştır. Sonuçta, 1964 yılında, Lysenko'nun tezinin bilimsel olarak yanlış olduğu resmen kabul edilmiş ve bunun ardından Mendel genetiğinin Rusya'da yeniden öğretilmesi ve uygulanabilmesi için büyük çaba harcanmış, tarım ürünlerinde Amerikan tipi melezleme ve gübreleme yöntemlerine geçilmiştir. İleri sürdüğü tezin bir safsata olduğunun ve bu yolla Sovyet bilimine ve tarımına büyük darbe vurduğunun anlaşılmasına rağmen, Lysenko ve taraftarları fikirlerinden vazgeçmemişler ve dahası Sovyet bilim kurumlarındaki ünvan ve pozisyonlarını da büyük ölçüde korumuşlardır.

Lysenko olayı, materyalizme ve evrim teorisine olan körü körüne bağlılığın bilime ve topluma ne kadar büyük bir zarar verdiğini gösteren tarihsel bir belgedir. Günümüz evrimcileri Lysenko olayını genellikle konu edinmezler, edindiklerinde ise bunun sadece Lamarckizm'le ilgili bir dogmatik hareket gibi gösterirler. Oysa Lysenko ve onu izleyenler yalnızca Lamarckist değil, aynı zamanda Darwinist'tir. Lamarck'la Darwin'i birbirini tamamlayan iki önemli evrimci teorisyen olarak görmüşler, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin sonraki nesle aktarılması" tezi reddedildiği takdirde Darwin'in teorisinin de havada kaldığını fark etmişler, bu nedenle körü körüne Lamarck'ı savunma yoluna gitmişlerdir.

Marxist ve Darwinist düşünür Robert M. Young, "Darwinian Evolution And Human History" (Darwinistik Evrim ve İnsanlık Tarihi) adlı makalesinde bu konuda şu yorumu yapar:

> Yakın bir zaman önce, toplumun ve doğanın aynı evrimsel ve komünist yasaları izlediği düşüncesi, 1930'lu ve 40'lı yıllardaki Stalin rejiminin en vahim olaylarından

biri olan Lysenkoizm'e yol açmıştır. Doğanın yasalarının diyalektik işlediği kabul edilmiş, ve bu kabul edilmiş görüşü benimsemeyen aykırı biyologlar mesleklerinden olmuşlar, çoğu zaman özgürlüklerini ve hatta bazen hayatlarını dahi kaybetmişlerdir. **Lysenkoizm dünyanın kalan kısmındaki önemli genetik gelişmeleri yadsıyan ve onlara karşı çıkan bir evrimciliktir. Ama bu Darwinizm adına yapılmıştır...**[56]

Lysenko dönemindeki Sovyet yöneticilerinin genetik kanunlarına gösterdikleri direniş, materyalist fanatizmin örneklerinden sadece birisidir. Bugün de hala pek çok materyalist, aynı genetik kanunlarını kabullenmemek için direnen Lysenko ve yandaşları gibi, bilimin canlılarda ortaya çıkardığı "tasarım" gerçeğine, yani yaratılış delillerine karşı gözü kapalı bir direniş içindedir. Ve bu nedenle aksi yönde bir kanıt elde etmek için, yıllardır milyarlarca dolar harcamakta ve insanlık adına büyük bir kayba sebep olmaktadırlar. Yalnızca kendi ideolojik önyargıları nedeniyle, tüm dünyada hiçbir sonuç getirmeyecek araştırmalar yaptırmakta, emek ve para israfına neden olmaktadırlar. (Detaylı bilgi için bkz. *Kuran Bilime Yol Gösterir*, Harun Yahya)

Komünist İdeolojinin Toplumsal Yaşama Etkileri

Komünist ideolojinin bu bölümün başından bu yana belirttiğimiz bağnaz yapısı, 20. yüzyıldaki komünist rejimlerin toplumsal yaşamında son derece olumsuz etkiler meydana getirmiştir. Allah'ın varlığını inkar eden, Allah'ın dininden uzaklaşarak her türlü manevi ve ahlaki değeri hiçe sayan acımasız, adeta cehennem gibi bir yaşam sunmuştur. Allah korkusu olmayan, insanları öldükten sonra yok olacak maddeler olarak algılayan bir anlayış toplumlara telkin edilmiş ve bunun sonucunda da tarihin en insanlık dışı yapılarından biri meydana getirilmek istenmiştir. Sovyetler Birliği'nde, Doğu Bloku ülkelerinde ve Kızıl Çin'de gözlemlenen bu etkiler, komünist sistemin oluşturmak istediği toplum modelinin, aynen materyalist-Darwinist teoride öngörüldüğü gibi, bir "hayvan sürüsü" olduğunu ortaya koymaktadır.

Komünist toplumların bazı temel özelliklerini şöyle sıralayabiliriz:

- Komünist toplumlarda insanlar, Darwin'in evrim teorisi ve Engels'in "doğanın diyalektiği" masalı uyarınca, gelişmiş bir havyan türü olarak kabul edilir. Dolayısıyla toplum da bir "havyan sürüsü" sayılır. Toplumu hayvan sürüsü sayan bu

anlayış, komünist rejimlerin her aşamasında ortaya çıkar. Sistemin geliştirdiği insan, "insan–hayvan-makine" arasında kalan cansız, ruhsuz, donuk bir varlıktır.

- Komünist sistemde, insana değer verilmez. "Zaten sürüde çok var, bir tane kaybolsa bir şey olmaz" mantığı geçerlidir. Çalışamayan ya da sakat olanlar sürüden atılır, ölüme terk edilir. Hastalıklı ve zararlı olarak kabul edilir. Af, merhamet, vefa duygusu yoktur. Bu nedenle herkes yaşlılıktan ve yok edilmekten korkar. Yaşlılara özen ve saygı gösterilmez, aksine "fillerin ölmeden önce mezarlığa gitmesi gerektiği" gibi acımasız bir düşünce aşılanır.
- Toplum tıpkı sürüdeki hayvanlar gibi, tek tip insanlardan oluşur. Aynı kıyafetler, aynı tipte arabalar, aynı tipte evler vardır. Tüm topluma büyük bir monotonluk hakimdir. Sporcu, sanatçı, akademisyen, işçi hep birbirinin aynı, tek tip bir yaşam modeline sahiptirler. Evler hayvansal birer barınak, kıyafetler ise "soğuktan koruyacak post" mantığıyla yapılır. Estetik tamamen terk edilmiştir.
- İnsanların bireysel özellikleri değil, topluluğa verdikleri güç ve katkıları ön plana çıkar. İyi çalışan işçi, iyi çalışan köylü ideal insandır. Sistem sadece maddi bir kavram olan "çalışma ve üretme" kavramları üzerine kuruludur. "Üretmek sürüyü güçlendirmektir" mantığı geçerlidir. İnsanların ahlakı, niyeti, ruh hali hiçbir zaman dikkate alınmaz.
- Hayatı yaşam mücadelesi olarak gören bu zihniyette, zayıfların yok olmasında bir sakınca yoktur, bilakis bu gereklidir. Hayvanlarda bile var olan fedakarlık olmadığı için, herkes önce kendini düşünür, bu nedenle toplum ilerlemez. İnsanlar merhametten uzak olduğu için toplumun huzur ve barış içinde olması mümkün değildir. Şefkat yoksunluğu ve merhametsizlik, gelecek korkusuyla birleşince toplumda umutsuzluk ve karamsarlık hakim olur.
- İnsanlar, sürü psikolojisi içinde daimi bir korku yaşarlar. Çok çabuk her olaydan korkarlar. Kapı önündeki pardesülü adamdan korkarlar, müdürün karşısına çağrılmaktan korkarlar. Korkunun kaynağı belirsizdir, kimse onu tanımlayamaz, ama en alttan en üste kadar herkes korkuyu yaşar.
- Dahası toplumda Allah korkusunun yerine konmuş çeşitli "korku merkezleri" vardır. Örneğin Sovyetler Birliği'nde kurulan KGB (ve onun öncüsü olan Cheka, NKVD gibi gizli servisler), tüm topluma ölümcül bir korku salan kurumlar olarak çalışmıştır. Bu kurumların "herşeyi gördüğü ve bildiği" düşüncesi topluma hakim olur. Bu kurumlar tamamen "orman kanunları"na dayalı bir ayıklama sistemi geliştirir, hiçbir yargılama ve savunma hakkı tanımadan milyonlarca kişiyi ölüme gönderebilir.
- Allah korkusu sistemli olarak yok edildiği için, insanlar ancak sistemden korktukları kadar tutkularını engellerler. Sistem görmeyecekse ya da

cezalandırmayacaksa her türlü gayrı meşru işi yaparlar. Hırsızlık, yolsuzluk, zimmete geçirme had safhadadır.

- Yaşadıkları ortamdan kaynaklanan kaygı, korku ve panik, halkı stres içine sokar. Geceleri uyuyamazlar, gündüzleri herşeyden tedirgin olurlar. Bedenler hemen çöker. Yoğun baskı ve ağır yaşam şartları kadın ve erkeği genç yaşta çökertir ve kimi zaman da erken yaşta ölümlere sebep olur. Umutsuzluktan dolayı, sahip oldukları nimetlerden bile zevk alamazlar. Ancak içkiyle kafalarını uyuşturur ve yarı sarhoş bir halde cehennem benzeri bir yaşam sürerler.
- İnsanlar öldükten sonra yok olacaklarına inandıkları için, yaşama dört elle vahşice sarılırlar. Herkesi düşman ve kendi yaşam mücadelesinde rakip gördükleri için, her hareketi kendi aleyhlerinde yorumlar ve kin tutarlar. Toplu olarak ilerleme kavramı olmadığı için, birbirlerinin üstüne basarak yükselmeye çalışırlar. Herkes birbirine ihanet ettiği için aralarında dostluk kuramazlar ve herkes tek başına bir yaşama mahkum olur.
- Allah inancı olmadığı için bireyin kendisine manen bağlanıp güvenebileceği kimse yoktur. Darwinist-komünist devlet bireyi sürekli ezer. Toplumun diğer bireyleri ise sahip olduklarını her an ellerinden alabilecek potansiyel düşmandır. Dolayısıyla komünist toplumda bireyin güvenebileceği tek kişi kendisidir, ama kendisinin de zayıf olduğunu bildiği için kendisine de güvenemez, böylece yoğun bir ümitsizlik hakim olur. Bu yüzden komünist toplumların bireylerinin bıkkın ve sürekli hayatlarından şikayet eden bir yapıları vardır, ama hiçbir şeyi değiştirmek için uğraşmazlar.
- Komünist toplumda insanların aklı kapalı olduğu için yaşamın her yerinde işte, okulda, evde, eğlencede aksaklıklar vardır. Sadece kendilerine öğretildiği kadar hareket edebilirler (hayvanlar gibi) ve bu nedenle hiçbir olay ve sorun karşısında orijinal ve yeni bir çözüm getiremezler. Zaten aksi takdirde de çok şiddetli karşılık görürler.
- Düşünmeyen insanlar yüzünden organizasyon yoktur, kaynaklar verimli kullanılmaz. Kaynaklar, -Lysenko örneğinde çok çarpıcı olarak görüldüğü gibi- ütopik hayaller ve hedefler uğruna israf edilir.
- Komünist toplumda, toplumun en temel birimi olan aile de tahrip edilmiş durumdadır. Gerçek anlamda evlilik yoktur. Sadece çiftleşme ve neslin devamı vardır. Evlilik, güzel ahlakın yaşanması değil, neslin devamıdır. Çocuğa ailesi değil, devlet ya da kendi nitelendirmeleriyle "sürü" bakar. Çocuk; savaşacak, sürüyü koruyacak yeni kuvvet olarak görüldüğü için, bu şekilde eğitilir. Anne yaşadığı ortamdan, evinden nefret ettiği için vahşileşir, bu da çocuğa yansır. Çocuklar aile sevgisinden mahrum

büyüdüğü için saldırgan ve karamsardır. Evde de sevgi saygı yerine, kavga hakimdir. Çocuğun güveneceği kimse yoktur.

- Nikah, sadakat, iffet gibi kavramların olmadığı, sadece çiftleşme mantığının hüküm sürdüğü toplumda fahişelik çok yaygındır.
- Komünist toplumu yöneten polis devletinin baskısı, vicdanın ve Allah korkusunun yerini tutamaz. Bu yüzden suç oranları yüksektir, toplumda hırsızlık vakaları yaygındır. Fabrikalar, tarlalar, kooperatifler topluca yağma edilir. Böylece suç ortaklığı oluşacağı için kimse kimseyi şikayet edemez.
- Her ne kadar komünist ideolojinin ırkçılıktan uzak olduğu iddia edilse de, komünist rejimlerde ırkçılık yaygındır. Örneğin Sovyetler Birliği'nde Rus olmayan halklara, özellikle Müslümanlara ve Türkler'e karşı ırkçı bir antipati gelişmiştir. Darwinist ırkçı teori gizliden gizliye benimsenmiş, Türkler ve diğer Müslüman halklar "evrimini tamamlayamamış etnik gruplar" olarak görülmüş ve sürgün adı altında kitle katliamlarına tabi tutulmuştur. Katliam, komünist ideolojiye göre "doğanın diyalektiğinin", yani evrimin doğal bir parçasıdır.
- Komünist düzende insanlar sadece ürün veren hayvanlar olarak kabul edilir. Özellikle köylülere karşı nefret ve küçümseme hakimdir. Marx, köylüleri "patates çuvalları" olarak tanımlamış, Lenin ve Stalin de –önceki bölümde detaylı olarak incelediğimiz gibi- milyonlarcasını kasten açlığa mahkum ederek öldürmüştür. Onlara göre köylüler sadece tahıl, pamuk vs. üreten hayvan sürüleridir. Ürettiklerinin ellerinden alınması (kollektivizasyon) ise, balarılarının ürettiği balın toplanması kadar meşru ve makul görülür.

Yukarıda anlatılanlar aslında dinsiz toplumların bir özetidir. Allah inancı olmayan toplumlarda, -hangi isim altında olursa olsun- yukarıdakine benzer bir yaşam kaçınılmazdır. Çünkü bu tür toplumlarda insana Allah'ın yarattığı, ruh sahibi bir varlık olarak değer verilmez. İnsanlar birbirlerini -baştan beri belirttiğimiz gibi- ölümle birlikte yok olacak maddeler, biraz gelişmiş hayvanlar gözüyle değerlendirirler. Bu yüzden de toplumda huzur, barış, güvenlik, dayanışma, kardeşlik yaşanmaz. Herkes mümkün olduğunca kendi çıkarını korumaya, kendi yaşamı için kazanç sağlamaya çalışır. Kimse kimsenin sağlığını, huzurunu, rahatını düşünmez. İnsanlara bir zarar dokunmasından endişelenmez, buna engel olmaya çalışmaz. Aynı şekilde dinsiz toplumlarda adil yöneticiler, toplumun faydası için çalışan insanlar bulmak da mümkün değildir. Her birey bulunduğu mevkide kendisi için ulaşabileceği en büyük çıkarı elde etmeye çalışır.

Oysa Kuran ahlakında insanlar birbirlerine Allah'ın birer kulu olarak değer verirler. İyilik yapmak için bir çıkar gözetmez, aksine sürekli iyi işler yapıp hayırlarda yarışarak

Allah'ın rızasını kazanmaya çalışırlar. Ahirette güzel bir yaşam umut ettikleri ve Allah'ın "... **bir sadaka vermeyi veya iyilikte bulunmayı ya da insanların arasını düzeltmeyi emredenler... Kim Allah'ın rızasını isteyerek böyle yaparsa, artık ona büyük bir ecir vereceğiz." (Nisa Suresi, 114)** ayetini bildikleri için, daima iyi davranışlarda bulunurlar. Ve bunları da insanlardan bir çıkar beklentisiyle değil, karşılığını yalnızca Allah'tan bekleyerek yaparlar. Allah, bu örnek ahlakı, bir Kuran ayetinde şöyle tarif etmektedir:

> **Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimizden korkuyoruz." (İnsan Suresi, 8-10)**

Sonuç

Bir toplumda sanatın ve bilimin gelişmesinin en önemli zihinsel engeli, tutuculuktur. Eğer toplum sürekli belirli dar kalıplar içinde düşünmeye ve yaşamaya şartlandırılırsa, o toplumda bilim ve sanat donar. Bilim ve sanatın gelişmesi için, insanların geniş düşünmesi, açık bir ufukla dünyaya bakmaları gerekir.

Bazı insanlar, bilimi ve sanatı donduran bu tutuculuğu çok yanlış bir yorum yaparak dine atfetmeye kalkarlar. Oysa Kuran'da öğretilen gerçek din, tutuculuğa tamamen karşıdır, insanlara olabildiğince özgür ve geniş bir düşünce ufku kazandırır. İnsanları Allah korkusu dışındaki tüm korkulardan, tedirginliklerden özgürleştirir. Bu özgürlük içinde de bilim, sanat ve düşünce alabildiğine gelişir. İnsanlar Allah'ın Kuran'da öğrettiği gibi derin düşünür, evreni, doğayı ve karşılaştıkları olayları hep akıllarını kullanarak değerlendirirler. Ayrıca din, Allah'a ve dine hizmet anlayışını yerleştirerek, insanlara sanat, bilim ve fikir üretmek için çok büyük bir şevk, heyecan ve istek kazandırır. Nitekim İslam dünyasının ilk yüzyıllarında bu sayede büyük bir "altınçağ" yaşanmıştır.

Komünizm ise, hem bir yandan tamamen tutucu bir siyasi ve sosyal sistem kurmuş, hem de bir yandan insanların Allah'a olan inançlarını yok ederek onların yaşama sevinçlerini, hayatlarına anlam veren gerçeği tahrip etmiştir. Sanatı, bilimi ve düşünceyi Marxizm gibi zorlama bir teorinin boyunduruğu altına sokmuş ve baltalamıştır.

Bize bu gerçeği daha da çarpıcı bir şekilde gösterecek olan komünizm örnekleri ise, Asya'nın uzak köşesinde yaşanmıştır.

BÖLÜM IV
ASYA'DA KIZIL TERÖR

Komünizm Avrupa'da doğmuştu. İlk devrimini daha doğuda, Rusya'da gerçekleştirdi. 20. yüzyılın ikinci yarısında ise, daha da doğuya doğru ilerledi. 1949 yılında dünyanın en kalabalık ülkesi olan Çin, Mao Tse-tung'un önderliğindeki komünist gerillalar tarafından ele geçirildi. On yıllardır Çin'in çeşitli bölgelerinde hükümet kuvvetlerine karşı gerilla savaşı yürüten Mao'nun militanları, böylece dünyanın ikinci büyük komünist devrimini gerçekleştirdiler. Bu ikinci büyük devrimin sonuçları ise aynı birincisi, yani Bolşevik devrimi gibi oldu: Cinayetler, kitle katliamları, işkenceler, kıtlıklar, yoksullaşma, yozlaşma ve kendi içine kapalı, donuk bir korku toplumu...

Mao, komünizme Lenin'den sonra ikinci önemli değişimi getiren teorisyen oldu. Mao'nun Marxizm'e üç önemli konuda yenilik getirdiği kabul edilir:

1) Marx ve onu izleyen diğer komünist ideologların "işçi sınıfı" (proleterya) kavramına atfettikleri önemin aksine, Mao "**köylü sınıfını**" devrimin öncüsü olarak kabul etmiş ve "köylü sosyalizmi" kavramını ortaya atmıştır.

2) Lenin'in şehir merkezlerinde eylem yaparak devrim hazırlığı yapan komünist parti anlayışı yerine, Mao "**gerilla savaşı**" yöntemini geliştirmiş ve şehir merkezlerinde değil kırlarda ve dağlarda örgütlenen bir komünist parti oluşturmuştur.

3) Marxizm'in temelinde yer alan ve Lenin tarafından da benimsenen enternasyonalist (uluslararasıcı) yaklaşım yerine, Mao milliyetçiliğe önem vermiş ve "**milliyetçi sosyalizm**" kavramını geliştirmiştir.

Gerçekte Mao'nun üstteki üç farklı yaklaşımının asıl nedeni, içinde bulunduğu şartlardır. Çin gibi neredeyse tamamen köylü nüfustan oluşan ve tutucu bir milliyetçi anlayışa sahip bir ülkede, Mao için "milliyetçi köylü sosyalizmi"ni ortaya atmaktan başka bir seçenek olmamıştır. Köylülüğe önem veren Mao, kaçınılmaz olarak köylüler arasında örgütlenmiş ve yine kaçınılmaz olarak "kır gerillası" modelini uygulamıştır.

Bu nedenler, Maoizm'in veya diğer bir ifadeyle Maoculuğun neden Leninizm'den farklı olduğunu açıklar. Aynı zamanda, neden Leninizm'den bile daha vahşi, barbar ve katı bir ideoloji olduğunu da açıklar. Çünkü zaten acımasız, vahşi ve kan dökücü bir ideoloji olan komünizme, Maoculukla birlikte, cehalet, fanatik milliyetçilik ve kültür-medeniyet

düşmanlığı da eklenmiştir ki, ortaya tam bir facia çıkmıştır. Maoculuk komünizmin en kötü versiyonudur, deyim yerindeyse "beterin beteri"dir.

Maoculuk, sadece Çin'de değil, Çin'in ardından Kamboçya (Kızıl Khmerler döneminde), Kuzey Kore ve hatta Arnavutluk'ta bile etkili olmuştur. Mao'nun Stalin'in yardımlarıyla iktidara gelmesine ve Stalin döneminde Sovyet-Çin ilişkilerinin çok iyi olmasına rağmen, 1960'larda bu ilişki bozulmuş ve sonuçta iki ülke düşman haline gelmiştir. Çin-Sovyet rekabeti komünist dünyada da etkili olmuş, Sovyet müttefikleri ile Çin müttefikleri birbirinden ayrılmıştır.

Maoculuğun Çin'e ve Çin'in yolunu izleyen komünist ülkelere getirdiği sonuçlar ise, Leninizm kadar kanlı ve karanlıktır. Ancak Maoculuk, başta da belirttiğimiz gibi "beterin beteri" olarak, Lenin'in ve Stalin'in Rusyası'ndan bile daha korkunç rejimler üretmiştir.

Asya'yı saran bu kızıl vahşetin hikayesi, ilerleyen sayfalarda ortaya konmaktadır.

Darwinizm'in Çin Seferi

Komünizm gerçekte sapkın bir Avrupa ideolojisidir. Avrupalı filozoflar tarafından ortaya atılmış, ilk kez Avrupalı eylemciler tarafından uygulamaya konmuştur. Ve gerçekte Avrupa'da kök salan materyalist din düşmanlığının bir sonucundan başka bir şey değildir. Çin gibi Avrupa'dan her anlamda uzak, içine kapalı bir ülkeye kadar bu ideolojinin nasıl ulaştığı ve orada nasıl kök saldığı merak edilebilir. Bu merakla yakın Çin tarihine baktığımızda ise, karşımıza tanıdık bir tablo çıkar: Çin'e komünizmin gelmesi, ateizmin gelmesiyle eş anlamlıdır. Ateizmin gelmesi ise, Darwinizm'in gelmesi demektir.

Çin, 18. yüzyılın sonlarına dek Batı kültüründen son derece uzak, kendi içine kapalı bir toplum olmuştur. 19. yüzyılda ise ülkeye gelmeye başlayan İngiliz tüccarlar, pek çok değişimi de beraberinde getirmiştir. Bu tüccarlar tarafından Çin'e ilk kez o zamana kadar tanınmamış bir madde olan afyon getirilmiş, Çin toplumunda bir salgın gibi yayılan afyon tüketimi yüzünden Çin ve İngiltere arasında iki kez savaş çıkmıştır. Sonunda İngiltere, Çin'i dize getirmiş ve Hong Kong başta olmak üzere Çin'in önemli kentleri İngiliz etkisi altına girmiştir.

İngiliz emperyalizminin bu şekilde Çin'e girmesi, bu emperyalist yapının bilimsel dayanağı haline gelmiş olan (bkz. Harun Yahya, *Darwin'in Türk Düşmanlığı*) Darwinizm'i de bu ülkeye sokmuştur. 19. yüzyıl Avrupası'na hakim olan materyalist ve Darwinist fikirler, Çinli aydınlar arasında hızla yayılmaya başlamıştır. Evrimci yazar Robert Miller, *Encyclopedia of Evolution* (Evrim Ansiklopedisi) adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

> 19. yüzyılda Batı, Çin'i, izole olan ve eski gelenekleri sürdüren bir uyuyan dev olarak görüyordu. Çok az Avrupalı, **Çinli entelektüellerin Darwin'in evrim teorisini hevesle benimsediklerini** ve değişim için ümit vaat ettiğini kavradıklarını anladı. Çinli yazar Hu Shih'e göre 1898'de **Thomas Huxley'in *Evrim ve Etik* kitabı yayımlandığında Çinli entelektüeller tarafından hızla onaylandı**. Zengin kişiler ucuz Çin yayımlarına sponsorluk ettiler, böylece kitlelere geniş bir şekilde yayılabildi.[57]

Osmanlı'nın son dönemlerinde Batı etkisiyle materyalist fikirlere kapılan bazı Jön Türkler gibi, Çin'in son dönemlerinde de materyalizmi ve Darwinizm'i benimseyen ideologlar ortaya çıkmıştır. Bu gelişmenin de etkisiyle, 1911 yılında binlerce yıllık Çin İmparatorluğu lağv edilmiş ve yerine Çin Cumhuriyeti kurulmuştur. Cumhuriyeti kuran kadro, her ne kadar Batı aleyhtarı bir söylem ve politikayla ortaya çıksa da, gerçekte Batı emperyalizminin temellerini oluşturan ırkçı ve Sosyal Darwinist anlayışı aynen benimsemişlerdir. Amerikan *The New Republic* dergisinde Jacob Heilbrunn imzasıyla yayınlanan bir makalede bu konuda şunlar yazılıdır:

> O günlerde Batı'ya karşı Batılı fikirleri ve icatları kullanma düşüncesi zirvedeydi. 4 Mayıs 1919'da Pekin'de gerçekleştirilen ünlü protesto gösterilerinin öncesinde, modernizm, demokrasi, yurtseverlik ve bilim çağrıları yapılıyordu... Ama Tu Wei-ming'in sonradan yazdığına göre, "aslında bunlar ne bilim ne de demokrasiydi, sadece pozitivizm ve popülizmdi. 4 Mayıs döneminde, Jakobenvari kollektivizm Çin'deki entelektüel dünyayı sarmış durumdaydı." Gizli bir derginin yayıncılığını yürüten **Liang Qichao gibi reformistler, Darwin ve Spencer'ın basitleştirilmiş ama popüler bir versiyonundan son derece etkilenmiş durumdaydı**. **Irklar arasındaki savaşı, ilerlemenin bir gereği olarak görüyorlardı**.[58]

Alıntıda adı geçen Herbert Spencer, Darwin'le aynı dönemde yaşamış ve Darwin'in teorisini toplum bilimlerine uyarlamış ırkçı bir düşünürdür. Avrupalı ırkların üstünlüğünü, ırklar ve milletler arasında daimi bir çatışma olması gerektiğini, toplumda fakirlere ve düşkünlere yardım edilmemesini ve daha pek çok şiddet, adaletsizlik ve zulüm yanlısı fikri ortaya atmıştır.

Darwin'den ve Spencer'dan etkilenen Çinli entelektüeller arasında, **Yen Fu** (veya Yan Fu) ile **Ding Wenjiang** gibi, modern Çin'in kuruluşunda fikirleriyle büyük etki oluşturan isimler de vardı. Amerikalı tarihçi Benjamin Schwartz *Chinese Communism and the Rise of Mao* (Çin Komünizmi ve Mao'nun Yükselişi) adlı kitabında, Yen Fu'yu ve onun Darwinist fikirlerini önemle vurgular. Schwartz'a göre, Yen Fu, "Spencer'ın teorisi gibi Batılı ideoloji ve teorileri aynen almış ve bunları toplumu dönüştürmek ve güç ve zenginliğe ulaştırmak için meşru yöntemler olarak görmüştür.[59] Schwartz'ın ifadesiyle,

Yen Fu için "Darwin'in teorileri sadece gerçekliği tarif etmekle kalmamış, aynı zamanda değerleri ve izlenecek yöntemleri de belirlemiştir."[60]

Ding Wenjiang (Ting Wen-chiang diye de yazılır) ise komünizme öncülük etmiş bir diğer önemli Çinli ideologdur. Onun görüşlerinin temel dayanağı da yine Darwinizm'den başka bir şey değildir. Ding, 1910'lu ve 20'li yıllarda Çin'i etkileyen "**Yeni Kültür**" hareketinin en önemli temsilcisidir. Bu hareketin en önemli özelliği, Çin toplumunun dini inancı olan Konfüçyanizm'e karşı çıkması, bunun yerine materyalist bir dünya görüşünü savunmasıdır. (Yeni Kültür hareketi, hem Mao'nun komünizminin hem de ona rakip olan Chiang Kai-shek faşizminin fikri öncüsüdür.)

Amerikalı tarihçi Charlotte Furth *Ting Wen-chiang: Science and China's New Culture* (Ding Wenjiang: Bilim ve Çin'in Yeni Kültürü) adlı kitabında, Yeni Kültür hareketinin duayeni olan Ding Wenjiang'ı çok detaylı olarak inceler. Furth'a göre, Ding'in yaptığı şey, **Darwin, Huxley ve Spencer gibi evrimci ideologların fikirlerini Çince'ye çevirmekten** başka bir şey değildir. Hatta Furth bu nedenle Ding'i **"Çin'in Huxley'i**" olarak tanımlar.[61] (Huxley, Darwin'in en büyük destekçisidir ve hatta bu nedenle yaşadığı dönemde "Darwin'in çoban köpeği" olarak anılmıştır.) İngiltere'deki Glasgow Üniversitesi'nde zooloji ve jeoloji üzerine çalışan Ding, 1911 yılında Çin'e dönmüş ve yeni kurulan Çin Cumhuriyeti'nde Darwinist ve materyalist fikirleri yaymak için çaba harcamıştır. Ding, **Charles Darwin'in kuzeni olan Francis Galton tarafından ortaya atılan öjeni teorisini dahi savunmuştur**.[62] (Öjeni, bir insan ırkının içindeki hasta ve sakat insanların yok edilmesi ve sağlıklıların "çiftleştirilmesi" yoluyla sözde evrimsel bir ilerleme sağlamayı amaçlayan teoridir ve en yoğun olarak Nazi Almanyası'nda uygulanmıştır.)

Yeni Kültür hareketi hakkındaki önemli bir yorumu da, Harvard Üniversitesi tarih profesörü James Reeve Pusey yapmaktadır:

> **Yeni Kültür hareketinin sloganlarının hepsi, Darwin'in daha önceden desteklemiş olduğu sloganlardı** ve şimdi yine bu sloganları desteklemeye devam ediyordu. **O (Darwin), Yeni Kültür hareketinin en önemli ruhani lideriydi**... Çünkü onun teorisi, Yeni Kültür hareketi liderlerinin ısrarla belirttiği gibi... "bugünün geçmişten daha iyi olduğunu, ve geleceğin de bugünden daha iyi olacağını ispatlıyordu". Bu, anarşistlerin ortaya attığı "şimdiyi düşün ve geçmişi boşver" veya **sonradan komünistlerin ortaya atacağı "şimdiye önem ver ve geçmişi unut" solganlarının ardındaki inancı oluşturuyordu**.[63]

İşte, 20. yüzyıl başlarında Darwinizm'in Çin'e yayılması sonucunda ortaya çıkan bu gibi Çinli ideologlar, önce "Kuomintang" partisi altında örgütlenen faşist eğilimli Çin milliyetçiliğini, ardından da Çin komünizmini doğurmuşlardır. Kanadalı Darwinist filozof

Michael Ruse *New Scientist* dergisinde yayınlanan bir makalesinde, bu konuda şu değerlendirmeyi yapar:

> Batıda evrim teorisi dini ve entelektüel bir engel ile karşılaşmıştı. Ancak Çin'de böyle olmadı ve **Darwinizm bir kerede köklendi.** Aslında, bazı açılardan **Darwin neredeyse bir Çinli gibi kabul ediliyordu!** Taoist ve Neo-Konfüçyüsçü düşünce her zaman insanların "eşyalığını" vurgulamıştır. Varlığımızın hayvanlarınkiyle aynı olması fikri onlar için büyük bir şok olmadı... Bugün resmi felsefe (bir çeşit) Marxizm-Leninizm'dir. Fakat, **Darwinizm'in seküler (din dışı) materyalist yaklaşımı (şimdi yaygın olan felsefe anlamında) olmadan, taban Mao'ya ve onun devrimcilerine bağlanamazdı**.[64]

"Çin ve Charles Darwin"

Darwinizm'in 20. yüzyıl Çin tarihi üzerindeki etkisi o kadar büyüktür ki, ünlü Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey, sırf bu konuyu ele alan *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı bir kitap kaleme almıştır. Kitapta, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabının, İngiltere'de yayınlandıktan 36 yıl sonra, 1895'te Çince'ye çevrildiği ve bu tarihten sonra Çin'deki aydınlar arasında görülmemiş bir hızla yayılarak çok büyük sosyal ve siyasi etkiler oluşturduğu anlatılmaktadır. Pusey'in kitabının önsözünde şöyle yazar:

> 1895'ten sonra Spencer'ın ünlü "uygun olanların hayatta kalması" kavramının Çince karşılığı, *yani yu sheng lieh pai* (güçlüler kazanır, zayıflar kaybeder)... binlerce makalenin konusu olmuş ve Çin'deki eğitimli zihinler için herhangi bir fikri aksiyon için yegane dayanak haline gelmiştir.[65]

James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin* adlı kitabında Çin'de 20. yüzyılın ilk yarısında gelişen fikir akımlarını incelemekte ve bunların Maoizm'e nasıl zemin hazırladığını anlatmaktadır. Üzerinde durduğu isimlerden biri, Liang Chi-chao'dur. Dönemin ünlü yazarlarından biri olan Liang Chi-chao, kendisini Darwinizm'i ve materyalist felsefeye kaptırmış bir fanatiktir:

> Liang Chi-chao... 16 Ekim 1902 tarihli bir dergideki yazısında **materyalizmin idealizme göre doğru bir felsefe olduğunu ve Darwin'in sayesinde idealizme karşı galip gelmeye başladığını** yazmıştır. "**Son yirmi dört yılda dünya ne kadar da muhteşem**," diye yazmıştır, "**evrim teorisine ait olan bir dünya**, materyalizm yükselmiş ve idealizm köşeye sıkışmış durumda"... Aynı derginin 31 Ekim 1902 tarihli

bir sonraki sayısında ise, Çin komünistleri için sonradan adeta bir kutsal kitap haline gelecek olan şu cümleyi kullanmaktadır: "Felsefe... yalnızca iki büyük ekolden oluşur, materyalist ekol ve idealist ekol."[66]

China and Charles Darwin adlı kitapta, Darwinizm'in Çin'de materyalist, çatışmacı ve devrimci bir kültür meydana getirdiğini ve bunun Maoizm'in iktidara gelmesindeki en büyük etken olduğunu şöyle anlatmaktadır:

Darwin, Çin düşüncesinde gerçek bir yeniden doğuşun gerçekleşmesine ilham vermiş ve bunu özellikle geleneksel bazı düşünceleri ve eski otoritelerin itibarını yok ederek yapmıştır.... Ama bu dönem kısa sürmüş ve yeni bir ortodoksinin (tutuculuğun), yani **Mao Tse-tung'un düşüncesinin empoze edilmesiyle** kesilmiştir. Elbette **bu empoze edilen fikir de, Darwinizm'e çok şey borçludur**. Çünkü **Darwin şiddet yoluyla değişim ve devrim kavramlarını meşrulaştırmıştır**. Kuşkusuz bu, Darwin'in Çin'e yaptığı en tarihi etkilerden biridir... 3000 yıldır Çin'de isyan kavramı büyük bir günah olarak algılanmıştır. Bu güçlü günah duygusuna karşı Mao Tse-tung.... büyük bir enerjiyle ve Darwinist karşı çıkışlarla mücadele etmiştir. Sonunda Mao Tse-tung, Marxizm-Leninizm'in tek bir slogana indirilebileceğini öne sürmüştür: "İsyan etmek haklıdır".... Bu, isyanın bir doğa yasası olduğu anlamına gelmektedir ve bu ders Mao Tse-tung'a Marx tarafından değil, Sun Yat-sen ve Liang Chi-chao tarafından öğretilmiştir, onlar ise bunu Darwin'den öğrenmişlerdir.

Darwin devrim kavramına haklılık kazandırmış ve dolayısıyla Liang Chi-chao'nun... ve **Mao Tse-tung'un kültürel devrimlerine**, yine Sun Yat-sen'in, Chiang Kai-shek'in ve **Mao Tse-tung'un politik devrimlerine yardımcı olmuştur**.

Marxistler sanırım bu analizden hoşlanmayacaklardır. Onlar muhtemelen, zaferlerinin kaynağının Sosyal Darwinistler olmadığını... komünist devrimde gerçekte "halk gücü"nün harekette olduğunu, bu gücün toprak ağalarının baskısı, kapitalist sömürü ve emperyalist saldırganlık tarafından üretildiğini söyleceklerdir. Ama bu güç, (komünistler dışında) daha başka güçler tarafından da kotarılabilirdi... **Marxistler entelektüelleri dönüştürmüşlerdir, ama bunlar zaten daha önceden Darwinizm tarafından dönüştürülmüş kişilerdir**. Eğer Marxistler Çin'deki kitleleri uyandırmış "öngörü sahibi" kişilerse, Çin'in daha önceki dönemdeki Sosyal Darwinistleri de Marxistler'i uyandıran "öngörü sahibi" kişilerdir... Soru hala gündemdedir: **Çin'i Marxizm'e ve Mao Tse-tung'un düşüncesine uygun hale getirmekle, Darwin Çin'e ne yapmıştır**?[67]

Yukarıdaki analiz bize Darwinizm'in Çin komünizminin temeli olduğunu açıkça göstermektedir. Binlerce yıldır kendi içine kapalı bir imparatorluk olan Çin'i, bir kaç on yıl içinde Kızıl Çin haline getiren fikri değişimin motoru, Darwinizm olmuştur.

Darwin'in Çin'i Maoizm'e hazırlamakla ona ne yaptığı sorusunun cevabını ise birazdan inceleyeceğiz.

Mao Nasıl Komünist Oldu?

Buraya kadar Çin'i Maoizm'e hazırlayan fikri dönüşümden söz ettik. Ancak bir de kişisel boyutta incelenmesi gereken bir örnek vardır: Mao'nun kendisi.

Mao, 1893 yılında Güney Çin'de köylü bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Çocukluğundan itibaren hep Pekin'i görmeyi, orada yaşamayı hayal etti. 15'ini doldurduktan sonra başkentte yayınlanan gençlik dergilerini takip etmeye başladı. Özellikle, önceki sayfalarda değindiğimiz Yeni Kültür hareketinin yayınlarından biri olan *Yeni Gençlik* dergisini severek okuyordu. Bu dergi, Yan Fu ve Ding Wenjiang gibi Darwinist ideologların makaleleriyle doluydu.

Genç Mao hep görmek istediği Pekin'e 1918 yılında gitti. Burada, Pekin Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan Yang Changzhi ile yakınlık kurdu. Mao'yu yetenekli bir genç olarak gören Yang Changzhi, onun üniversite kütüphanesinde işe alınmasını sağladı. Mao, kütüphanede rafları derleme, kitapların tozunu alma, odaları temizleme gibi işler yapmaya başladı. Bu sırada, daha önceden *Yeni Gençlik* dergisindeki makalelerini beğenerek okuduğu kütüphane müdürü Li Dazhao ile samimiyet kurdu. Li Dazhao, komünist fikirlere sahip birisiydi ve bu yüzden üniversite kütüphanesi de "kızıl salon" olarak anılır olmuştu. Çin'in komünist teorisyenleri sık sık burada toplanırlardı. Mao; Marx, Engels, Lenin gibi isimleri ilk kez burada duydu.

Ancak Mao'nun komünizmi benimsemesini sağlayan en önemli kişi, Pekin'de değil Şanghay'daki komünistlerin lideri olan **Chen Duxiu** olacaktı. Genç Mao, Pekin'de geçirdiği bir kaç ayın ardından Şanghay'a gitti ve Chen Duxiu ile tanıştı. Bu kişinin en önemli özelliği ise, **koyu bir Darwinist olmasıydı. Hatta sırf Darwin hakkında bir üniversite tezi hazırlamıştı**.[68] Darwinizm'in Çin'deki en önemli temsilcisi sayılabilecek olan bu kişi, Mao'nun tüm yaşamındaki en büyük akıl hocası oldu. Mao, yıllar sonra, "**hiç kimse beni Chen Duxiu kadar etkilememiştir**" diyecekti.[69]

Hong Kong Üniversitesi tarihçisi Clare Hollingworth, *Mao* adlı kitabında, **Mao'nun Chen Duxiu'nun Darwinist görüşlerinden çok etkilendiğini**, 1970'lerde bile hala gençlik yıllarındaki Darwin araştırmalarını nostaljiyle hatırladığını anlatmaktadır.[70]

Mao, Chen Duxiu'dan bilimsel düzeyde Darwinist bir eğitim alırken, bir yandan da politik düzeyde dönemin Çin lideri Sun Yat Sen'den etkileniyordu. İşin ilginç yanı, modern

Çin'in ve Kuomintang'ın (Milliyetçi Çin Partisi'nin) kurucusu sayılan Sun Yat Sen'in de bir Darwinist olmasıydı. Amerikalı araştırmacı Jacob Heilbrunn *The New Republic*'teki makalesinde, şöyle yazmaktadır:

> **Mao'yu belirgin bir biçimde etkileyen kişi, büyük Çin devrimcisi ve milliyetçisi Sun Yat-Sen idi**. Sun, Çin'in Batılı güçleri altedebilmesi için milliyetçiliği benimsemesi gerektiğine inanıyordu ve **bir politik Darwinizm doktrini savunuyordu**. Sun'a göre "doğa güçleri her ne kadar yavaş çalışsalar da, büyük ırkları bile yok edebilirlerdi"... 1920'lerin başlarında Mao, Kuomintang'ın lideri olan Sun'u destekledi. Sun, kendi milliyetçi partisi (Kuomintang) ile komünistler arasında bir ittifak oluşturdu ve hatta Mao bir süre Kuomintang'ın propaganda dairesini yönetti.[71]

Darwin'in ve Marx'ın fikirleriyle beyni yıkanan Mao, 1920 yılından itibaren ateşli bir komünist olarak sahneye çıktı. Kendisi gibi düşünen 11 arkadaşıyla, 1921 yılında Şanghay'da Çin Komünist Partisi'ni kurdu. Bu tarihten sonra, çeşitli ittifaklar, çatışmalar, gerilla savaşları ve propaganda yöntemleri kullanarak komünist partiyi güçlendirecekti. Mao'nun önderliğindeki komünistler, bir süre Milliyetçi Parti ile işbirliği yaptılar. 1920'lerin ikinci yarısında ise iki taraf birbirine düşman oldu. Mao'nun militanları, Çin'in güneyindeki Jiangxi eyaletine yerleştiler ve burada "kurtarılmış bölge" adını verdikleri ve merkezi otoritenin yönetimi dışında kalan bir düzen kurdular. İki taraf arasındaki çatışmalar yıllar boyu sürdü. II. Dünya Savaşı'nın ardından komünistlerin "kurtarılmış bölgeleri" giderek büyüdü ve neredeyse tüm Çin'i kaplamaya başladı. 1949 yılında ise Mao'nun komünistleri başkent Pekin'i ele geçirdiler ve "Çin Halk Cumhuriyeti"ni ilan ettiler.

1917'deki Bolşevik Devrimi'nden sonra, dünya ikinci kez bir komünist devrime şahit oluyordu. Bu ikinci devrimin sonuçları ise, en az birincisi kadar kanlı oldu.

"Büyük Atılım" ve Büyük Kıtlık

Mao, 1949 yılına kadar uzun bir gerilla savaşı yürütmüş ve büyük şehirlerde hakim olan merkezi yönetime karşı kırlarda ve dağlarda örgütlenmişti. Bunu başarmak için köylülerle iyi ilişkiler kurmak zorundaydı ve nitekim öyle yaptı. Mao, köylülere toprak ve özgürlük vaat etti, komünist Çin kurulduğunda büyük bir refah ve mutluluk bulacaklarına söz verdi. Bu vaade inanan köylüler de onu ve gerillalarını destekledi.

Ama Mao iktidara geldikten sonra herşey çok değişti. Devrimden sonraki ilk yıllarda Mao tüm Çin'e hakim olma ve komünist otoriteyi her bölgede kurmakla uğraştı. Bu arada binlerce kişi "sınıf düşmanı" olmak suçuyla tutuklandı ve halka açık idam gösterileriyle asıldı. Mao, 1950'lerin ortalarında ise Stalin'in Sovyetler Birliği'nde uyguladığı kollektivizasyona benzer bir girişim tasarlamaya başladı. 1958 yılında bu girişim uygulamaya kondu. Mao, projesine "**Büyük Atılım**" adını vermişti. Ama proje Çin halkına sadece büyük bir kıtlık ve işkence getirdi.

Büyük Atılım, tüm Çin'in tarımsal ve endüstriyel üretimini katlamak sloganıyla başlatılmıştı. İşçilerin çalışma saatleri artırıldı ve makineler hiç durmayacak şekilde çalıştırılmaya başlandı. Ama tamir ve bakım için bile durdurulmasına izin verilmeyen makineler kısa süre sonra bozulmaya ve devre dışı kalmaya başladılar.

Asıl akılsızlık ve facia ise tarımda yaşandı. "Özel mülkiyeti kaldırarak üretimi artırma" adı altında, tüm köylüler tarlalarını kooperatifleştirmeye zorlandılar. Stalin Rusyası'nda yaşanan silahlı zoralımlar tekrar edildi. Dahası, Çin'in bazı bölgelerindeki köylüler, kollektivizasyona gönüllü davranmadıkları için Mao tarafından cezalandırıldılar. Ceza, bu insanların aç bırakılarak ölüme mahkum edilmesiydi.

Büyük Atılım, kısa zaman içinde büyük bir kıtlığa dönüştü. Bu, Stalin'in Ukrayna'daki yapay kıtlığı gibi, insan yapımı bir kıtlıktı. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda Büyük Atılım dönemi Çin manzaraları şöyle anlatılıyor:

> Açlığın siyasi kaynaklı oluşu, yüksek ölüm oranlarının köktenci Maocular tarafından yönetilen taşra bölgelerinde yoğunlaşmasıyla kanıtlanmıştır, oysa buraları olağan zamanlarda tahıl ihracatçısı bölgelerdi... Henan'daki eylemciler, tıpkı Mao gibi, tüm zorlukların köylülerin tahılı saklamasından kaynaklandığına inanmıştı: ülkenin ilk halk komününün kurulduğu Xinyang'ın (10 milyon nüfuslu) vilayet sekreterine göre "Sebep gıda eksikliği değildi. Bol miktarda tahıl vardı, ama burada yaşayanların yüzde 90'ında ideolojik sorunlar bulunuyordu. **Köylülerin tümüne karşı 1959 Sonbaharı'nda askeri türde şiddetli bir saldırı başlatıldı**; bunun sorumluları, Japon karşıtı gerilla hareketinin yöntemlerini kullanıyordu. En azından 10.000 köylü hapsedildi; bunların birçoğu o sırada açlıktan ölecekti. Bütün özel şahıs mutfaklarındaki araç gereçlerin (kullanılmış çelik haline dönüştürülmemişlerin), tüm öz tüketimi ve kooperatif ürünlerini yürütme arzusunu yasaklayacak biçimde, parçalanması için emir verildi. **Sert kış yaklaşırken, her türlü ateş yakma da yasaklandı**! Baskı eylemleri dehşet vericiydi: **Binlerce tutukluya sistemli işkenceler ve öldürülen çocukların haşlandıktan sonra tarlalarda gübre olarak kullanılması**. Oysa bu sırada, ulusal bir kampanya "Henan'dan ders alınması" için propaganda yapıyordu. "Kızıl bayrağın ölüm oranı yüzde 99 olsa bile

gönderde tutulacağının" ilan edildiği Anhui'deki kadrolar, **canlı canlı toprağa gömme ve kızgın demirle işkence** gibi eski iyi geleneklere döndüler.[72]

Mao, "köylü sosyalizmi" sloganıyla ortaya çıkmış, iktidara gelene kadar Çinli köylülere hep toprak, aş ve korunma vaat etmişti. Ama Mao'nun iktidarı, köylülere modern tarihte eşine rastlanmayacak acılar ve işkenceler çektirdi:

> **Olaylar, gerçek bir köylü karşıtı savaşa dönüştü**... Bazı köylerde açlıktan kaynaklanan ölümlerin oranı yüzde 50'yi geçiyordu; bazen sadece yönetim kadroları güçlerini kötüye kullanarak yaşama fırsatı elde ediyordu. Ve aynı Henan'daki gibi, özellikle de çocukların yenilmek üzere değiş tokuş edildiği "ortak mezarlar"da yamyamlık olayları çok sayıdaydı (63'ü resmen doğrulanmıştır)...
>
> Ülkenin tümünde ölüm oranı 1957'de yüzde 1.1'den, 1959 ve 1961'de yüzde 1.5'e, özellikle de 1960'ta yüzde 2.9'a sıçradı. 1957'de yüzde 3.3 olan doğum oranı, 1961'de yüzde 1.8'e düştü. Doğum açıklarını (muhtemelen 33 milyon, bazıları basitçe gecikmiş doğumlardı) hesaba katmazsak, kıtlığın sonucu yüksek ölüm oranına bağlı kayıplar 1959'dan 1961'e dek **20 ile 43 milyon kişi arasındadır**. Burada, öyle görünüyor ki **Çin'in tarihindeki –kuşkusuz dünya tarihinin de- en ciddi açlığı söz konusudur**.[73]

Büyük Atılım sırasında bir Çin köyünün yakınından geçen bir Batılı gözlemcinin notları, Maoculuğun zalim ve alçak yüzünü tarif etmektedir:

> Köyün tam yanından geçiyorduk. Güneşin göz kamaştırıcı ışınları, kerpiç duvarların arasında biten zümrüt yeşili yaban otlarını aydınlatıyor, böylece çevredeki bakımlı pirinç tarlalarıyla kontrast oluşturarak manzaranın perişanlığını pekiştiriyordu. Yabani otların arasından, bana bir ziyafet sırasında anlatılmış olan olay birden gözlerimin önünde canlandı (aynen böyle): **ailelerin çocuklarını yemek üzere birbirleriyle değiş tokuş ediş sahnesi. Kendi çocukları karşılığında aldıkları çocukların etini çiğneyen anne babaların kederli yüzlerini açıkça gördüm**. Köyün yakınında bulunan tarlalarda kelebek avlayan yumurcaklar, bana sanki ebeveynleri tarafından mideye indirilen çocukların dünyaya yeniden doğuşu gibi geliyordu. İçim onlara karşı merhametle doluyordu. Ama anne babalarına çok daha fazla acıyordum. Başka ebeveynlerin gözyaşları ve acıları arasında, karabasanlarında bile tatmak zorunda kalacaklarını hayallerinden geçirmedikleri bu insan etini yutmaya onları kim zorlamıştı? **Bu sırada, 'insanlığın birkaç yüzyıldır, Çin'in ise bin yıllardır sadece bir tane ürettiği' bu celladın kim olduğunu anladım: Mao Tse-Tung. Mao Tse-Tung ve müritleri, yöntemleri ve caniyane siyasetleriyle, açlıktan çılgına dönen anne babaları; açlıklarını gidermek için kendi canlarından kopan etleri başka ebeveynlere, açlıklarını gidermeleri için onların canlarından kopan etler karşılığında vermeye zorlamışladı**. Mao

Tse-Tung, demokrasiyi katlederek işlediği cinayeti temize çıkarmak için 'Büyük Sıçrama'yı ortaya atmış ve açlıktan şaşkına dönmüş binlerce, yüz binlerce köylüyü ve eski yoldaşlarını çapalarla tepelemeye; böylece kendi canlarını, çocukluk arkadaşlarının eti ve kanıyla kurtarmaya mecbur etmişti. Hayır, cellat olan onlar değildi; cellatlar basbayağı Mao Tse-Tung ve ortaklarıydı.[74]

Mao'nun Kıtlığında "Evrimci Bilim" Etkisi

Mao'nun Büyük Atılım politikası sonucunda 1958-61 yılları arasında Çin genelinde yaşanan kıtlık, tarihin en büyük ve en ölümcül kıtlığı olarak kabul edilir. Kıtlık sonucunda ölen insan sayısının 40 milyon kadar olduğu tahmin edilmektedir. Bu, o dönemdeki nüfusa göre, tüm Türkiye nüfusunun ölmesi kadar korkunç bir felakettir.

Peki felaketin nedeni nedir? Üstte değindiğimiz gibi Mao'nun militanları köylüleri kollektivizasyona zorlamışlar, 100 ila 300 köylü aileden oluşan kalabalık "komünler" kurmuşlar, bu da tarımsal verimi çok düşürmüştür. Bazı bölgelerdeki köylüler ise Maocu yönetim tarafından cezalandırılmış, kasten aç bırakılmıştır.

Ancak bütün bunlar, 40 milyon insanın nasıl öldüğünü açıklamaya yetmez. Nitekim bu büyük felaketin bir başka önemli nedeni daha vardır: Mao, 1930'lu ve 40'lı yıllarda Sovyetler Birliği'nde uygulanan "Lysenko modelini" Çin tarımına adapte etmeye kalkmış, Lysenko'nun denemelerini zorla köylülere uygulatmış ve bunun sonucunda tarımsal ürünlerinde büyük zayiatlar olmuştur.

Lysenko konusunu bir önceki bölümde incelemiştik. Stalin dönemindeki "**proleterya bilimi**" safsatasının bir sonucu olarak, Sovyet biyolojisi koyu bir evrimci olan Trofim Lysenko'ya emanet edilmişti. Lysenko, genetik bilimini reddediyor ve bunun yerine Darwin'in öncüsü Lamarck tarafından ortaya atılan "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" teorisine inanıyordu. Lysenko'nun hurafesinin Sovyet tarımına uygulanması, büyük kayıplara yol açmıştı.

Ancak Mao, Stalin dönemindeki bu faciadan ders almadı. Aksine, gençliğinden itibaren koyu bir Darwinizm eğitimiyle yetişen Mao ve kurmayları, "proleterya bilimi"ne inanmaya devam ettiler ve evrim teorisinin gereklerine göre bilimi çarpıtmayı sürdürdüler. Büyük Atılım sırasında Lysenko modeli aynen taklit edildi ve Çin köylüleri "evrimci bilim"e göre tarım yapmaya zorlandı.

South China Morning Post gazetesinin Pekin büro şefi Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine* (Aç Hayaletler: Mao'nun Gizli Kıtlığı) adlı kitabında, Büyük

Atılım sırasında uygulamaya konan Lysenkocu tarım girişimlerini detaylı olarak anlatır. Becker'in bildirdiğine göre, her biri ayrı bir felaketle sonuçlanan bu uygulamalar şöyledir:

Yakın Ekim: Lysenko, bitki tohumlarının etraflarındaki doğal şartlara uyum sağlayarak evrimleştiklerini öne sürmüş ve tohumları birbirine çok yakın olarak toprağa ekmek suretiyle, aralarında "sosyalist dayanışma" sağlanacağını iddia etmişti. Maocular bu hurafeyi uygulamaya geçirdiler. O zamana dek Güney Çin'deki tarlalarda bir dönüm araziye ortalama 1.5 milyon tohum ekilirdi. Komünistler 1958 yılında bu rakamın 6-7 milyon tohuma çıkmasını emrettiler. 1959'da rakamı daha da artırdılar ve 12-15 milyon tohum ekilmesi emrini verdiler. Bunun sonucunda ekilen tohumların çok büyük bir bölümü ziyan oldu ve tarımsal üretimde çok büyük bir düşüş yaşandı.[75]

Derin Çapalama: Lysenko'nun yardımcılarından biri olan Teventy Maltsev, tarlalar daha derin çapalandığında, bitkilerin köklerinin de daha derinde gelişeceğini iddia etmişti. Bu Lamarckçı iddia da Çinli komünistler tarafından benimsendi ve uygulandı. Büyük Atılım sırasında Çinli köylülere tarlalarını 1.5 metre derinliğe kadar çapalamaları emredildi. Zorla yaptırılan bu uygulama neticesinde on milyonlarca köylü aylarca çapalama yapmak zorunda kaldı. Sonuç yine büyük bir üretim kaybı ve kıtlıktı.[76]

Serçe Katliamı: Mao, tarımsal ürünlere zarar veren hayvanların soyunun tüketilmesi için bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın en büyük hedefi serçelerdi. Tüm Çin'de serçeleri avlamak ve öldürmek için özel yöntemler kullanılmaya başlandı. Ancak bunun sonucunda serçelerin yediği böceklerin sayısında patlama yaşandı ve bunlar tarımsal ürünlere serçelerden çok daha fazla zarar verdiler. [77]

Gübresiz Tarım: Lysenko'nun önerilerine uyarak, Çin komünistleri kimyasal gübrelerin kullanımına son verdiler. (Tohumların gübresiz kaldıklarında, bu yeni duruma uyum gösterecek şekilde "evrimleşecekleri" ve böylece gübre kullanmadan da aynı verimin sağlanacağı düşünülüyordu.) Bu deneme de tarımsal verimi büyük ölçüde düşürdü.[78]

Lysenko'nun evrimci hurafelerine dayanan tüm bu uygulamalar, tarihin en büyük kıtlığına sebep oldu. Ama milyonlarca insan açlıktan can çekişerek ölürken, hiç kimse rejimi ve oluşturduğu felaketi eleştirmeye cesaret edemiyordu. Bir tek Savunma Bakanı General Peng Dehuai, Mao'ya bir mektup yazarak kıtlığın felaketini anlatmaya kalkmış, ama bunun sonucunda "sağcı" olmakla suçlanarak tasfiye edilmişti. Kıtlık sırasında **resmi raporların hepsinde "tarımsal üretimde çok parlak sonuçlar elde edildiği" yalanı yazılıyordu**. Dahası, **Çin bu yalana dünyayı inandırabilmek için büyük miktarlarda**

tahıl ihraç ediyordu. Bazı bölgelerde halk açlıktan ölürken, tahıl ve pirinçler büyük ambarlarda saklanıyor, sonra da ihraç için merkezlere gönderiliyordu.[79]

Aynı tarım politikası daha sonra Kamboçya ve Kuzey Kore gibi komünist ülkelerde de uygulandı ve yine aynı sonucu verdi: Büyük bir verimsizlik, kıtlık ve toplu ölümler. Komünistler, olağanüstü bir akılsızlık, körlük ve şuursuzluk içinde Lysenko'nun ve Stalin'in uydurduğu "komünist tarım atılımı"nı körü körüne uyguladılar.

Çünkü inandıkları materyalist felsefenin temeli olan evrim teorisi, bunu gerektiriyordu.

Mao'nun Darwinist Zulmü

Evrim teorisi, Mao'nun Çin'in başına getirdiği felaketlerin tümüyle yakından ilgilidir. İncelediğimiz gibi, 1958-61 yıllarındaki büyük kıtlık, Lysenko modeli "evrimci bilim"in uygulanması sonucunda olmuştur. Bunun yanında, bir de Mao'nun ve Çin'e hakim olan komünist kadronun şaşırtıcı zalimliği ve acımasızlığı vardır. İnsanları kasten aç bırakma, yamyamlık gibi akıl almaz bir vahşete zorlama gibi politikalar, nasıl bir kafa yapısına dayanmaktadır?

Bu, kuşkusuz Mao'nun ve onunla birlikte hareket eden tüm komünist kadroların insana bakış açısıyla yakından ilgilidir. Daha önceki bölümlerde Sovyet terörünün ardında, insanların hayvan olarak görülmesinin yattığını incelemiştik. Aynı durum Çin örneğinde de geçerlidir. Mao ve Maocu komünistler, bir hayvan sürüsü olarak gördükleri halkın çektiği acılardan hiçbir şekilde etkilenmemiş, bunu doğanın makul ve normal bir işleyişi olarak görmüşlerdir. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda Mao'nun bu bakış açısı şöyle ifade edilir:

> Mao, Çin'deki hükümranların geleneğine uygun olarak, ama kendi çevresinde özenle dokunan efsanenin aksine, **köylü denen bu kaba ve ilkel yaratıkların basit hayatta kalma uğraşları konusunda pek az endişe gösteriyordu**.[80]

Mao'nun, komünizme muhalif olarak gördüğü kimseleri Darwinist önyargıyla "hayvan" olarak kabul edişi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'in *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı kitabında da vurgulanır. Pusey "**Mao'nun fikirlerinin, Darwinist ironi ve çelişkilerin güçlü bir karması olduğunu**"[81] belirtmekte ve şöyle yazmaktadır:

> Mao Tse-tung, 1964 yılında "bütün aşağılık hayvanlar yok edilecektir" diye tehdit savurmuştu. Bununla, **düşmanlarını insanlıktan çıkarıyordu**, bu kısmen Çin

geleneğindeki abartıya, kısmen de **Sosyal Darwinist "realizm"e dayanıyordu**. Aynen anarşistler gibi, **devrime tepki duyanları evrimsel başarısızlıklar olarak görüyor ve soylarının tükenmesini hak ettiklerini düşünüyordu**. Halkın düşmanları insan değildi ve insan olarak muamele görmeyi hak etmiyorlardı.[82]

İnsanı bir hayvan türü olarak gören anlayış, insanlar üzerinde "deney" yapmayı da son derece makul karşılıyordu. Büyük Atılım sırasında, yeni "beslenme" yöntemleri düşünülmüş ve bunlar açlıktan kıvranan insanlar üzerinde acımasızca denenmişti:

> Hayatta kalanlar ise atların dışkılarında sindirilmeden kalan mısır tanelerini ve inek tezeklerinden kurt topluyordu. Bu kişiler aynı zamanda, **ekmek yapımında una yüzde 30 kağıt hamuru ya da haşlanmış pirince bataklık planktonu karıştırılması gibi açlık giderici denemelerde kobay olarak kullanılıyordu**. Birinci karışım, tüm kampı sonu ölümle biten dayanılmaz sancılı kabızlıklara sürüklüyordu; ikincisi de aynı biçimde hastalığa sebep oluyor, **en zayıf olanlar ölüyordu**. Sonunda tüm ülkeye yayılacak olan öğütülmüş mısır saplarında karar kılındı.[83]

Mao'nun Büyük Atılım projesi, aslında bir tür doğal seleksiyon denemesiydi. Mao, Çin toplumunu olabilecek en ağır şartlara zorluyor, bu yolla zayıfları ve komünizme karşı olanları eliyordu. Bir yandan da açlık yoluyla köylülerin beyinlerini yıkamaya, onları kendisine ve komünist düzene bağımlı hale getirmeye çalışıyordu. Bu hareketin fikri temeli ise Darwinizm'di. Nitekim Mao, "Büyük Atılım" sırasında aynı zamanda bir "eğitim atılımı" başlatmıştı ve bu eğitim kampanyasında başrolü diyalektik materyalizmle birlikte Darwinizm oynuyordu. Mao, o dönemdeki bir söylevinde, **"Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve Evrim Teorisi'ne dayanmaktadır"** diyerek, uyguladığı vahşetin dayanağını açıkça ifade ediyordu.[84]

Mao, Büyük Atılım'ın hemen ardından, 30 Ocak 1962'de Komünist Parti üyelerine yaptığı bir konuşmada ise, Çin Komünist Partisi ile Darwin arasında şöyle paralellik kuruyordu:

> ... Darwin gibi doğa bilimcilerinin doktrinleri uzun süre insanların çoğunluğu tarafından kabul edilmemişti, yanlış olarak değerlendirilmişti. Onlar dönemlerinde azınlıktılar. Bizim Partimiz de 1921'de kurulduğu zaman yalnızca birkaç düzine üyeye sahipti; biz de azınlıktık. Fakat bu kadar az insan gerçekliği ve Çin'in kaderini temsil etmekteydi.[85]

Kısacası Mao, kendi partisinin çabalarını Darwin'in çabaları ile eş tutuyor, ona verdiği değeri ve duyduğu hayranlığı bu sözlerle ifade ediyordu. Kendi komünist partisinin fikirleri gibi Darwin'in fikirlerinin de ilk başta çok az insan tarafından kabul gördüğünü, ama bu durumun fikirlerinin doğruluğunu değiştirmediğini iddia ediyordu.

Ama tıpkı Darwin'in fikirleri gibi, Mao'nun fikirleri de birer hurafeydi.

Nitekim Büyük Atılım sonucunda 30 ila 45 milyon Çinli kıtlık nedeniyle yaşamını yitirdi. Pek çok köylü kollektivizasyona direndiği için işkence gördü ve öldürüldü. Komünizm hakkında en ufak bir olumsuz tavrı görülen on binlerce insan "sınıf düşmanı" ilan edilip tutuklandı, işkenceye uğradı, Çin'in korkunç cezaevlerinde hayvan muamelesi gördü ve sonunda idam edildi.

Söz konusu cezaevleri, Çin komünizminin vahşetinin sergilendiği özel mekanlardı.

Mao'nun Cezaevleri

Mao döneminde Çin tam anlamıyla bir korku toplumu haline gelmiştir. Bunun nedenlerinden biri, sayıları milyonlarla ifade edilen insanın çoğunun herhangi bir somut suçu olmadığı halde, komünizme muhalif sayılarak tutuklanması, hapsedilmesi ve bir süre sonra büyük kentlerin meydanlarında düzenlenen idam törenleri ile öldürülmesidir. Mao'nun direktifleriyle 6 ila 10 milyon arasında kişinin doğrudan öldürüldüğü hesaplanmaktadır. Yaklaşık 20 milyon "karşı devrimci" de, ömürlerinin önemli bir bölümünü cezaevlerinde geçirdi. Ama bu cezaevlerinde yaşamak, ölmekten beterdi. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda bu cezaevlerinden şöyle söz ediliyor:

> 100 metrekarelik bir hücre 300 tutuklu ve Şanghay'daki Merkez Tutukevi'nde 18 bin kişi; açlık tayınları, iflah kesen işler; sürekli fiziksel şiddetle beraber (örneğin, tüm yürüyüşlerde başın eğik durması zorunlu olduğundan, başını kaldırana dipçik darbesi) insanlık dışı bir disiplin. Ölüm oranı, 1952'ye kadar kuşkusuz yüzde 5'in çok üzerindeydi, altı ay içinde Guangxi'deki bir kampta yüzde 50'lerin üzerinde ya da Shanxi'deki bazı maden ocaklarında günde 300 ölüye kadar çıkıyordu. En değişik ve **en sadist işkenceler** sıradan uygulamalardı; bunların arasında en yaygın olanı **bileklerden ya da işaret parmaklarından askıya alınmaktır**; bir Çinli rahip 102 saat sürekli sorgulamadan sonra ölmüştü. En kötü gaddarlıklar denetimsiz bir biçimde ortalığı kasıp kavurabiliyordu: bir kamp komutanı, birçok tecavüz olayının yanı sıra, bir yıl içinde 1320 tutukluyu ya katlettirmiş ya da **canlı canlı toprağa gömdürmüştü**. O sıralarda oldukça sık görülen başkaldıranlar da (birçoğu eski asker olan mahkumların moralman çökmesi için yeterli zaman geçmemiştir henüz) gerçek katliamlara yol açar: Yanchang petrol bölgesinde 20 000 mahkumdan birkaç bini idam edilir; 1949'da bir orman işletmesindeki 5 000 asinin 1000 kadarı canlı canlı toprağa gömülür...[86]

> Özel kelepçeler takmak ve bunları mahkumların bileklerinde iyice sıkmak, Mao'nun cezaevlerinde yaygınlıkla uygulanan bir işkence biçimiydi**. Mahkumların ayak bileklerine aynı zamanda zincirler de geçiriliyordu. Hatta bazen kelepçeler, mahkumun ne yemesine ne içmesine ne de tuvalete gitmesine imkan verecek şekilde, penceredeki parmaklıklardan birine tutturuluyordu.** Amaç, bireyi küçük düşürerek maneviyatını kemirmekti**... Halk hükümeti, her türlü işkenceyi yasakladığını iddia ettiğinden, buna resmen 'cezalandırma', ya da 'ikna' adı veriliyordu.** [87]

Tüm bu vahşetin öncelikli amacı, rejim muhalifleri başta olmak üzere tüm topluma korku salmaktı. Bir diğer hedef, işkence ve korku yoluyla insanların kişiliğini çökertmek, onları insanlıktan çıkarmak ve "hayvanlaştırmak"tı. Mao, bu şekilde bütün Çin nüfusunu bir hayvan sürüsü haline getirmek ve bu yolla yönetmek amacındaydı.

Mao'nun Çin üzerindeki bu totaliter ve zalim projesinin hayata geçirildiği önemli bir dönüm noktası, "Kültür Devrimi" oldu.

Kültür Devrimi: Çin'in Toplu Cinneti

Mao, Büyük Atılım fiyaskosundan sonra kendisinin "günlük siyasetin üstünde" olduğunu belirterek elini devlet işlerinden çekmiş, sözde "daha büyük ve önemli sorunlar" üzerine düşünmeye başlamıştı. Mao'nun bu sessiz dönemi, 1966 yılında sona erdi. Kendisine "Büyük Serdümen" lakabı takılmış olan Mao, Çin devriminin henüz başarıya ulaşamadığını, çünkü komünizmin insanların zihnine tam olarak yerleşemediğini, devletin en üst kademelerinde bile komünizmi anlamamış kadrolar bulunduğunu ve tüm bunları söküp atacak bir "kültür devrimi" gerektiğini ilan etti.

Kültür Devrimi, bütün Çin devletini ve toplumunu yerle bir edecek bir sarsıntıydı. Mao'nun telkinleri, komünist parti saflarındaki cahil gençler üzerinde büyük etki oluşturdu ve "Kızıl Muhafızlar" adı verilen bu gençler, ülkenin dört bir yanında terör estirmeye başladılar. "Doğu Kızıldır" marşını söyleyerek topluca sokaklarda geziyor, "komünizme aykırı" buldukları herkesi tutuklayabiliyor veya herşeye saldırabiliyorlardı. Bu şekilde binlerce üst düzey bürokrat, üniversite hocası, bilim adamı ve aydın tutuklandı, korkunç işkencelerden geçirildikten sonra aşağılanarak idam edildi.

Mao'nun en yakın dostlarından biri ve eski devlet başkanı olan Liu Shaoqi bile -Mao'nun emriyle- tutuklandı, halka açık bir meydanda dövüldü, uzun süre işkence gördükten sonra hiçbir tıbbi yardım yapılmadan bir hücreye atıldı ve burada kıvranarak öldü. Mao, sonrasında Çin'in yönetimini ele alacak olan, Mao'nun en eski "yoldaş"larından Deng Xiaoping'in oğlu ve Pekin Üniversitesi fizik öğretmeni Pufong, Kızıl Muhafızlar

tarafından sorgulandı, sorgu sırasında sapıkça tecavüze uğradı, kalın tahta sopalarla dövüldü ve sonra da sorgu odasının penceresinden aşağı atıldı. Hayatının geri kalan kısmını, kırılmış parmaklar ve kaybolmuş duyma yeteneği ile bir tekerlekli sandalyede geçirecekti.[88]

Komünizmin Kara Kitabı'nda, Kültür Devrimi sırasında tutuklanan üniversite profesörlerine yapılan insanlık dışı işkenceler bir gözlemcinin sözleriyle şöyle anlatılıyor:

> İçeriye daldım. Spor alanında ve daha uzakta üç katlı yepyeni okul binasının önünde, gerçekten bir 'kara haydut çetesi' oluşturacak biçimde **başları ve yüzleri siyah mürekkebe bulanmış, tamamı 40 ile 50 kadar, sıra halinde duran profesörleri gördüm**. Bunlar, boyunlarına asılı, 'gerici akademik otorite bilmem kim', 'sınıf düşmanı bilmem kim', 'kapitalist yolu tutan bilmem kim', 'çürümüş çetenin başı bilmem kim' gibi –tümü gazetelerden alınmış niteliklerde- yazılı levhalar taşıyordu. Her levha, profesörlere infazı bekleyen idam mahkumlarının görüntüsünü veren birer kırmızı haçla işaretlenmişti. Tümüne, üzerinde benzer niteleme sıfatları yazılı eşek takkeleri giydirilmişti; sırtlarında da pis süpürgeler, toz bezleri ve ayakkabılar taşıyorlardı.
>
> Profesörlerin boyunlarına da içi taşla dolu kovalar asılmıştı. Müdürü fark ettim: kova o kadar ağırdı ki, madeni tel deriye iyice gömülmüştü; adam sallanıyordu. **Hepsi yalınayak, gonglara ya da tencerelere vurarak alanı dolaşırken bağırıyordu: 'Ben haydut bilmem kimim**'.
>
> En sonunda **tümü dizlerinin üzerine çöktü; tütsüler yaktı ve Mao Tse-Tung'a 'suçlarını affettirmek' için yalvardı**. Bu sahne karşısında aptallaştım, benzimin solduğunu hissettim. Birkaç kız bayılacak gibi oldu. Dayak ve işkenceler bunu izledi. Daha önce hiç böyle işkence görmemiştim: **onlara artık su maddeleri ve böcekleri yediriliyor** ve elektrik akımı veriliyordu. **Cam kırıkları üzerine diz çökmeleri için zorlanıyorlar**, kollarından bacaklarından askıya alınarak 'uçak' durumuna sokuluyorlardı.[89]

Kültür Devrimi sırasında, daha önce Lenin ve Stalin rejimleri tarafından uygulanmış olan "**insanları hayvanlaştırma**" politikası da uygulamaya kondu. "Halk düşmanı" olarak tespit edilen muhalifler, halk önünde hayvan taklidi yapmaya zorlanıyordu. Tutuklanan bazı profesörler, elleri arkadan bağlı olarak çimlere atılıyor ve "otlanmaları", yani ağızlarıyla yerdeki çimi yolmaları için zorlanıyordu. Pekin basını şöyle yazıyordu: "Mao karşıtları, sokakları koşan farelerdir, öldürün onları, öldürün".[90]

Kültür Devrimi, dünya tarihinde eşi benzeri görülmedik bir toplu delilik kampanyasıydı. Kızıl Muhafızlar tarafından sadece müzik dinlediği, evcil hayvan beslediği veya ibadet yaptığı için tutuklanan on binlerce insan işkence gördü ve idam edildi. Adeta toplu bir hipnozun etkisi altına giren halk ise, her türlü vahşeti destekliyor, katliamları

seyrederken destek verdiklerini gösteren naralar atıyorlardı. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda bu vahşi uygulamalar şu şekilde tarif ediliyor:

> Hepsi ölüme mahkum edilen devrim karşıtları, bütün halkın davet edildiği açık duruşmalarda, Kızıl muhafızlar tarafından parçalanıyorlardı. Halk ise bu esnada "öldür öldür!" diye bağırıyordu. **Kızıl Muhafızlar bazen parçaları kızartıp yiyor ya da hala canlı olan mahkumun gözleri önünde ailesine yediriyordu**; herkes "eski mülk sahibi"nin karaciğerinin ve kalbinin yendiği ziyafetlere ve konuşmacının yeni kesilmiş kafalardan yapılmış bir kazık dizisi önünde konuştuğu toplantılara davetliydi. Çin'de yamyamlığa varacak kadar şiddetlenen nefret ve vahşet hakimdi.[91]

Kızıl Muhafızların tek kaynağı, Mao'nun sözlerini içeren "Kızıl Kitap"tı. Hepsi Kızıl Kitabı ezbere biliyor, dahası bilmeyenleri de "sınıf düşmanı" ilan edip oracıkta dövebiliyor, hatta idam bile edebiliyorlardı. En normal ve meşru davranışlar bile "komünizme aykırı" bulunup cezalandırılabiliyordu:

> Kızıl Muhafızlar, bu acınacak derecede ciddi çocuklar, "devrimci enerjiyi azaltma" diye adlandırılan **kedi, kuş beslemeyi ve çiçek yetiştirmeyi (bahçeye çiçek ekmek, böylece karşı-devrimcilik oluyordu) yasaklamayı uygun gördüler**... Büyük kentlerde özellikle Şanghay'da devriyeler uzun ya da briyantinli saçları sorgusuz sualsiz kırpıyor, dar pantolonları parçalıyor, yüksek ökçeleri söküyor, sivri uçlu ayakkabıları deliyor ve dükkanları uygun adlar almaya zorluyordu. Kızıl Muhafızlar, **yoldan geçenleri, kendi seçtikleri Mao'nun deyişlerinden birini ezbere okutturmak için durduruyordu**. İnsanların çoğu evlerinden dışarı çıkmayı göze alamıyordu.[92]

Kültür Devrimi o kadar büyük bir cinnet haline gelmişti ki, en sonunda ordu müdahale etmek ve ülkeyi yeniden düzene oturtmak durumunda kaldı. 1970'li yıllar boyunca Çin, Kültür Devrimi'nin yaralarını sarmaya, tahribatını tamir etmeye uğraştı. Mao, 1976'da öldü. Ardında 50 milyonu aşkın ölü, on milyonlarca işkence görmüş insan ve karanlık bir ideoloji bıraktı.

Çin'in İşgal Altında Tuttuğu Ülkelerdeki Vahşet

Maoizm'in vahşeti, sadece Çin halkına yönelik değildi. Çin tarafından işgal edilen veya daimi bir işgal altında yaşatılan halklar da kızıl vahşetin hedefi oldular. Bunlardan biri, Çin'in batısındaki "Uygur özerk bölgesinde", bir diğer ifadeyle **Doğu Türkistan'da yaşayan Uygur Türkleri**'ydi. Hem Müslüman oldukları hem de etnik bir azınlık

oluşturdukları için Pekin rejiminin hedefi haline gelen Uygur Türkleri, Mao'nun iktidara geldiği 1949 yılından itibaren sistemli bir soykırımla karşılaştılar.

Uygur Türkleri'nin dini vecibelerini yerine getirmelerine izin verilmedi, ibadet yerleri ve okulları kapatıldı, bölgenin birçok yerinde din adamları tutuklandı, büyük bir kısmı ise öldürüldü. Çin, Uygur Özerk bölgesinde hiçbir önlem almadan nükleer denemeler yaptı. 1964 yılından bu yana 46 nükleer deneme gerçekleştirildi. Bu nükleer denemelerin sonucunda Uygur Türkleri arasında kanser oranı olağanüstü derecede arttı, pek çok çocuk sakat veya ölü olarak doğdu.

1949-1952 yılları arasında 2.800.000, 1952-1957 yılları arasında 3.509.000, 1958-1960 yılları arasında 6.700.000, 1961-1965 yılları arasında 13.300.000 Müslüman Uygur Türkü Çinliler tarafından çeşitli yöntemlerle öldürüldü. Müslüman Uygurların 1 taneden fazla çocuk sahibi olmalarının yasaklandığı Doğu Türkistan'da, bu yasağa uymayanların çocukları anne rahminde kürtajla katledildi.

Mao döneminde başlayan bu uygulamalar halen devam etmektedir. Zorunlu göç, zorunlu nüfus planlaması ve katliamlar neticesinde Uygurlu Türkler, Doğu Türkistan topraklarında azınlık konumuna düşürülmüştür. 1953 yılından bu yana sürdürülen asimilasyon politikası sonucunda Uygur Özerk Bölgesi'nde yüzde 75 olan Müslüman nüfus oranı günümüzde yüzde 35'lere kadar düşmüştür. Bugün 25 milyonu aşkın Doğu Türkistanlı Müslüman, Çin baskısı altındadır. Binlerce Müslüman siyasi tutuklunun bulunduğu bölgede gözaltına alınan insanlardan bir daha haber alınamamaktadır. Komünist Çin rejiminin vahşet elinin uzandığı bir diğer ülke ise **Tibet**'tir. Tibet, Çin'deki komünist devrimin hemen ertesi yılı, yani 1950'de Çin ordusu tarafından işgal edilmiştir. Çin, burayı kendisine bağlı özerk bir bölge haline getirmiş, Tibetliler de bunu kabul etmişlerdir. Ancak Çin'in Tibet halkı üzerindeki baskısı giderek artmıştır. Çin yönetimi, Tibet köylülerini mahsullerini çok düşük fiyata satmak zorunda bırakmış, ülkedeki bütün önemli kurumlara Çinli yerleşimcileri atamış, en ufak bir direniş ifadesini çok kanlı ve zalim yöntemlerle bastırmıştır. Tibet'in Çin'e karşı direnişini yıllar boyu yöneten Dalai Lama, Çin komünizminin halkına uyguladığı vahşeti şöyle anlatır:

> (Tibetliler) yalnız kurşunlanmakla kalmadı; öldüresiye dövüldüler, çarmıha gerildiler, canlı canlı yakıldılar, boğuldular, parçalandılar, açlıktan öldürüldüler, boğazlandılar, asıldılar, haşlandılar, canlı olarak toprağa gömüldüler, kollarından bacaklarından gerilerek parçalandılar ya da kafaları koparıldı.[93]

Kamboçya: Kızıl Cinnetin Doruk Noktası

Mao'nun ideolojisi, bir diğer ifadeyle Maoculuk, bu bölümün başında da belirttiğimiz gibi komünizmin en kötü versiyonudur. Zaten acımasız, çatışmacı, zalim ve kan dökücü bir ideoloji olan komünizm, Maoculukla birlikte daha da ileri bir vahşet boyutuna

varmıştır. Bunun bir nedeni, Maoculuğun "geleneksel" Uzakdoğu Asya vahşetini de komünizme katmış olmasıdır.

Bu olguyu daha da iyi anlayabilmek için, Asya'daki bir başka komünizm örneğine daha bakmak gerekir. Söz konusu örnek, Çin'in desteğiyle iktidara gelmiş ve Maoculuğu yöntem olarak benimsemiş bir rejimdir: **Kamboçya'daki Kızıl Khmer rejimi**.

Kamboçya, Asya'nın Hindistan'la Çin arasında kalan ve bu yüzden "Hindiçini" olarak anılan bölgesinde yer alır. Küçük ve fakir bir ülkedir. Halkının ezici yoğunluğu yüzyıllardır tarımla geçinir. Tarımın başlıca unsuru ise ülke boyunca uzanan pirinç tarlalarıdır. Ancak bu pirinç tarlaları, 1975-79 yılları arasında "ölüm tarlalarına" dönüşmüştür. Nüfusu 9 milyon olan ülkede, yaklaşık 3 milyon kişi, kafasına kurşun sıkılarak, kafatası baltayla parçalanarak, başından torba geçirip boğularak veya açlığa mahkum edilerek öldürülmüştür. Tarihte eşi görülmedik bu vahşetin failleri ise, Kamboçya'nın Maocularıdır: Kızıl Khmerler.

Kızıl Khmer örgütü, Pol Pot adlı bir Maocu tarafından kurulmuş ve yönetilmiş bir komünist partidir. Uzun yıllar Kamboçya ormanlarında örgütlenen ve iktidar hayalleri kuran Kızıl Khmerler, 1975'te bu rüyalarına kavuşurlar. İktidara geldikten sonra da, Stalin Rusyası'nda veya Mao'nun Çini'nde bile görülmeyen boyutlarda totaliter ve zalim bir rejim kurarlar. Kızıl Khmer rejimi, komünist cinnetin doruk noktasıdır. Parti, ülke için yapılması gereken tek komünist görevin, pirinç tarlalarında ölesiye çalışmak olduğuna karar vermiş ve tüm Kamboçya nüfusunu tarlalarda çalıştırmaya başlamıştır. Şehirlerde yaşayan on binlerce insan— devlet adamları, bürokratlar, öğretmenler, aydınlar—köylere sürülmüş ve oluşturulan kolektif çiftliklerde çok ağır şartlarda çalıştırılmaya başlanmıştır. Çalışmak sırasında kaytarmak, toplanan ürünlerden bir parça bile olsun izinsiz olarak yemek veya herhangi bir dini ibadet "devrime isyan" sayılmış ve bu bahanelerle her dakika insan öldürülmeye başlanmıştır.

Kızıl Khmerler, partilerine "Angkar" adını vermişler ve tarlalarda ölesiye çalıştırdıkları milyonlarca insana "Angkar sürekli olarak sizi görüyor" telkininde bulunmuşlardır. Kızıl Khmer vahşetinden kurtulmayı başaran bir Kamboçyalı, sözde "demokratik" Kamboçya'da yaşananları şöyle anlatır:

> Demokratik Kamboçya'da **cezaevi, mahkeme, üniversite, lise, para, posta, kitap, spor, eğlence yoktu**… Yirmi dört saatlik işgününde, ölüm bir an bile eksik değildi. Günlük yaşam şu şekilde bölünüyordu: on iki saat bedensel çalışma, yemek için iki saat, dinlenme ve eğitim için üç saat, yedi saat uyku. Devasa bir toplama kampında bulunuyorduk. Artık adalet de mevcut değildi. **Yaşamımızın tüm eylemlerini kararlaştıran Angkar'dı**. Kızıl Khmerler çelişkili eylemlerini ve emirlerini haklı göstermek için sıkça örneklere baş vuruyordu. **Bireyi bir öküzle**

> **kıyaslıyorlardı**: '**Şu saban çeken öküzü görüyorsunuz. Yemesi buyrulursa yer**. Yeterli otun bulunmadığı bir tarlaya götürülürse yine de otlar. Yer değiştiremez. Gözlem altındadır. Ona sabanı çekmesi söylenince, saban çeker. Asla karısını ve çocuklarını düşünmez.[94]

Kızıl Khmer rejimi, komünizmin temelinde yer alan "insanın hayvanlaştırılması" projesini en belirgin biçimde hayata geçirmiştir. İnsanlar, üstteki örnekte belirtildiği gibi, "tarla süren öküzler gibi" olmaya zorlanmıştır. Bu arada din, ahlak ve aile gibi insani kavramların yok edilmesine büyük önem verilmiştir. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda, Kızıl Khmer rejiminin aile kurumunu ve aile fertleri arasındaki sevgiyi yok etmek için yaptığı uygulamalar şöyle anlatılır:

> Rejim, **her bireyin Angkar karşısında tamamen bağımlı olması** şeklindeki totaliter tasarısına karşı kendiliğinden bir direniş seti oluşturacağını düşündüğü **aile bağlarını gevşetmek ya da koparmak için herşeyi yaptı**; çalışma birimlerinin köye çok yakın yerlerinde bile çoğu zaman kendi "lokalleri" (bazen basit hasırlar ya da hamaklar) vardı. Burayı terk etme izni almak çok zordu: **kocalar haftalar boyunca eşlerinden ayrı kalıyor** ya da dahası **çocukları yaşlı ebeveynlerinden uzaklaştırılıyorlardı**. Yetişkinler ise ailelerini görmek için izin almadan, kimi zaman da döndüklerinde onların öldüklerini görmüş olmak pahasına ve yakınlarından hiçbir haber almaksızın altı ayı geçirebiliyorlardı. Burada model yukarıdan geliyordu: yönetici çiftlerin kendileri de pek sıkça ayrı yaşıyordu. **Bir annenin, küçük olsa bile çocuğuyla fazlaca ilgilenmesine pek iyi gözle bakılmıyordu**.[95]

Aslında burada karşılaştığımız uygulamalar, Karl Marx'ın ve Friedrich Engels'in ailenin kökeni hakkındaki yorumlarının eyleme dönüşmüş halinden başka bir şey değildir. Marx ve Engels, maymundan evrimleşmiş bir hayvan türü olarak gördükleri insanın din, ahlak ve aile gibi kavramlara sahip olmaması gerektiğini, bunların ekonomik ilişkiler sonucunda ortaya çıkan "üst yapı kurumları" olduğunu ileri sürmüştür. Komünist bir toplumda da bu kavramların yok olacağını vaat etmişlerdir. İşte Kızıl Khmerlerin projesi, Marx ve Engels'in bu batıl inancını hayata geçirmekten başka bir şey değildir.

Dini ve aileyi yok etmek, insanları da hayvanlaştırarak "tarla süren öküzler" haline getirmek isteyen Kızıl Khmerler, daha önceden Lenin, Stalin ve Mao tarafından kullanılan kasıtlı kıtlık yöntemini de yeniden uygulamaya geçirdiler. Halk kasıtlı olarak aç bırakılıyor, bu yolla irade ve kişilikleri yok ediliyor, sonra da "Angkar" tarafından beslenerek Kızıl Khmer rejimine adeta bir ilah gibi tapması isteniyordu:

> **Milyonlarca Kamboçyalı'yı yıllar boyunca ezen açlık, bilinçli olarak daha iyi köleleştirmek için kullanıldı**. Böylece zayıf düşürülmüş, besin rezervi oluşturmaktan aciz bireyler, daha az kaçma girişiminde bulunurdu. **Sürekli**

> **beslenme tutkusuna kapılan kişilerde, özerk düşünce, itiraz, hatta cinsellik gücü yıkılır**. ... Hatta ebeveynler ile çocuklar arasındaki dayanışmayı kırmayı sağlar. Kendisini besleyen eli, kanlı bile olsa kimse öpmekten çekinmiyordu. [96]

Bu açlık kasten oluşturulmuştu, öyleki ülkede açlıktan ölenler varken ekilmeye elverişli toprakların yalnızca beşte biri kullanılıyordu![97] Açlıktan insanların ölmesi rejim için bir sorun değil, bir hedefti zaten. Kızıl Khmer liderleri sık sık şöyle diyorlardı: "**Kurduğumuz ülke için bir milyon iyi devrimci yeterlidir; geri kalanına gereksinimimiz yok**. Bir düşmanımızı hayatta bırakmaktansa, on dostumuzu öldürmeyi yeğleriz."[98]

Mao'nun Kültür Devrimi sırasında başgösteren "**sevgiye, güzelliğe, estetiğe ve kültüre düşmanlık**" eğilimi, Kızıl Khmerler'de cinnet noktasına varmıştı. İnsanların saçlarını taramaları, kendilerine biraz özen göstermeleri, hatta gözlük takmaları bile "halk düşmanlığı" sayılabiliyordu!... Aşağıdaki alıntı, bir Kızıl Khmer kampında, kamp yöneticisinin tutsaklara yaptığı bir konuşmadan alınmıştır:

> Demokratik Kamboçya'da, Angkar'ın şanlı rejimini değil, geleceği düşünmek zorundayız. Geçmiş toprağa gömüldü, 'Yeniler' konyağı, pahalı giysileri ve modaya uygun saç kesimlerini unutmalı. Kapitalistlerin teknolojisine gereksinimimiz yok, hem de hiç! Yeni sistemde **çocukların okula gönderilmeleri de gerekmiyor. Kırlar bizim okulumuz, toprak kağıdımız, saban dolmakalemimiz**: yazılarımızı çift sürerek yazacağız! Karneler ve sınavlar yararsızdır; çift sürmeyi öğrenin: işte yeni diplomalarınız! **Ve doktorlar; artık onlara da gereksinimimiz bulunmuyor**! Eğer bağırsaklarının çıkartılmasını isteyen bir kişi varsa, onunla ben kendim ilgileneceğim!...
>
> Görüyorsunuz ne kadar basit, bunun için okula gitmeye gerek yok! Üstelik **biz mühendislik ya da profesörlük gibi kapitalist mesleklerine de gereksinim duymuyoruz**! Ne yapmamız gerektiğini söyleyecek öğretmenlere de gereksinimimiz yok; bunların hepsi kokuşmuştur. **Tarlalarda sıkı çalışmak isteyen kişilerden başkalarına gereksinim duymuyoruz**! Yoldaşlar, bununla beraber... çalışmayı ve özveriyi reddedenler var... Doğru devrimci anlayışa sahip olmayan ajitatörler var... Yoldaşlarım, bunlar bizim düşmanlarımızdır! Hatta bunların bazıları bu akşam burada!
>
> Bu kişiler eski dünyanın kapitalist düşüncesine yapışıyor! Onlar hemen tanınabilir: **Aranızdan bazı kişilerin hala gözlük taktıklarını görüyorum! Neden gözlük takıyorlar**? Onlara bir tokat atarsam, göremeyecekler mi? Ha! Başlarını geriye çekiyorlar; demek ki beni görebiliyorlar. Şu halde gözlüğe gereksinimi yok onların! Kapitalist modasını izlemek için gözlük takıyorlar; bunun kendilerini güzelleştirdiğini sanıyorlar! Buna gereksinimimiz yok bizim: **güzel olmak isteyen kişiler tembel ve halkın enerjisini sömüren sülüklerdir**![99]

Kamboçya'yı Çin'in desteğiyle ele geçiren bu Maocu psikopatlar, başta belirttiğimiz gibi 3 milyona yakın suçsuz insanı öldürdüler. Öldürülecek insanlar önce kafalarına kurşun sıkılarak infaz ediliyordu. Ama sonra bunun "mermi israfı" olduğuna karar verildi ve daha vahşi yöntemlere geçildi. Konuyu inceleyen Fransız araştırmacı Marek Sliwinski, bu yöntemlerin "mermi tasarrufu" yanında Kızıl Khmer militanlarının sadizmini tatmin etmek bakımından da tercih edildiğini yazar. Buna göre kurbanların yüzde 53'ünün kafası ezilmiş (demir çubukla, kazma sapıyla, bazen de çapa sapıyla), yüzde 5'i kafasına geçirilen plastik torbayla boğulmuş ve yüzde 5'i de boğazlanmıştır.

Kızıl Khmer rejimi, Vietnam'ın 1979'da Kamboçya'yı işgal etmesiyle sona erdi. Vietnamlılar, bir önceki rejimin vahşetini dünyaya sergilemek için "ölüm tarlaları" olarak anılan pirinç tarlalarını kazarak cesetleri çıkardılar ve bunları sergilediler. Bugün Kızıl Khmerler tarafından öldürülen on binlerce insanın kemik ve kafatasları, başkent Phnom Penh'teki bir müzede sergilenmektedir.

Charles Darwin'in yazdığı bir kitapla kendisine "bilimsel temel" bulan Marx ve Engels'in safsatalarıyla şekillenen, Lenin ve Stalin'in vahşetiyle bir dünya gücü haline gelen ve Mao'yla birlikte cinnet boyutuna varan komünizm, Kamboçya'daki vahşetle birlikte gerçek yüzünü dünyaya göstermiştir.

Kuzey Kore ve Vietnam

Asya'daki kızıl vahşet sadece Çin ve Kamboçya ile de sınırlı kalmamış, Kuzey Kore ve Vietnam'daki komünist rejimler de kendi halklarına karşı acımasız bir terör uygulamışlardır. On yıllarca Kim Il Sung'un diktası altında yönetilen Kuzey Kore rejiminin katlettiği insan sayısının 1.5 milyon olduğu hesaplanmaktadır. Yüz binlerce insan ise Kuzey Kore'nin feci hapishanelerinde işkence görmüştür. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda, insanların hayvan muamelesi gördüğü Kuzey Kore hapishanelerinden şöyle söz edilir:

> ... Terim resmen kullanılmasa da söz konusu olan gerçek cezaeviydi. 2000'i kadın 6000 insan bu ceza kompleksinde, sabahın 05.30'undan gece yarısına kadar terlik, tabanca kılıfı, çanta, kemer, patlayıcı ateşleyicileri, yapay çiçekler üretmek üzere hayvanlar gibi çalışıyordu. **Hamile mahkumlar korkunç bir biçimde çocuk düşürmeye zorlanıyordu. Cezaevinde doğan her çocuk kaçınılmaz olarak boğuluyor ya da boğazlanıyordu**.[100]

Kuzey Kore hapishanelerinde yaşamış bir mahkum, bu kamplarda yaşanan infazları ve işkenceleri şöyle anlatmaktadır:

İnfazları kim yürütür? Seçim, ellerini kirletmek istemedikleri zaman kurşuna dizen ya da can çekişmeyi izlemek istediklerinde ağır ağır öldüren güvenlik görevlilerinin insafına bırakılır. Ben böyle sopa darbeleriyle, taşa tutmayla ya da kürekle adam öldürülebildiğini de öğrendim. Mahkumların oyun oynayarak, silahla nişan alma yarışması yaparak, göze nişan alarak öldürüldüğü oldu. İşkenceye uğrayanların, **aralarında dövüşmeye ve karşılıklı olarak kendilerini parçalamaya zorlandıkları** da oldu… Gaddarca katledilmiş kişilerin cesetlerini birçok kez kendi gözlerimle gördüm: Kadınlar çok ender rahat ölürdü. **Bıçak darbeleriyle doğranmış göğüsler, kürek sapıyla deşilmiş cinsel organlar, çekiçle kırılmış boyunlar gördüm**. Kampta ölüm çok sıradan bir şeydir. 'Siyasi suçlular', hayatta kalmak için elden geldiğince çırpınır. Bunlar, biraz daha mısır ve domuz yağı elde etmek için ne olursa yapar. Yine de bu mücadeleye rağmen, her gün ortalama dört ya da beş kişi açlıktan, kazadan ya da… idam infazından dolayı ölür...[101]

Kuzey Kore'deki komünist rejimin bir diğer zalimane özelliği, **Darwinizm'in bir ürünü olan "öjeni" teorisini benimsemesi ve uygulamasıdır**. Öjeni, -daha önce de belirttiğimiz gibi- Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından ortaya atılmış ve 20. yüzyılın başlarında bilimsel bir yaklaşım olarak görülmüş bir kuramdır. Öjeninin amacı, bir insan ırkındaki hasta ve sakat insanların "sterilize edilmesi" (yani toplumdan dışlanmaları), bunun yerine sağlıklı insanların ilişkiye girerek üremesinin teşvik edilmesidir. Bu sürecin sonunda, daha üstün sağlıklı toplumlar ortaya çıkacağı hayal edilmiştir. Bir teori olan öjeniyi resmi politika olarak uygulayan ilk ülke ise Nazi Almanyası'dır. Hitler, Alman toplumundaki kalıtsal hasta ve sakatları özel "sterilizasyon merkezlerinde" toplamış ve sonra da öldürmeye başlamıştır.

"Evrimi hızlandırmak" adına yapılan bu zulmün bir örneği de Kuzey Kore'nin Darwinist-komünist rejimi tarafından uygulanmaktadır. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda Kuzey Kore tarzı öjeni şöyle anlatılır:

Kuzey Koreli sakatlar ciddi bir sürgünün kurbanlarıdır. Yani bunların başkent Pyongyang'da oturmaları söz konusu olamaz. Son yıllara kadar sakatlar ailelerinin onları ziyaret edebilmeleri için varoşlardaki yerleşim yerlerine sürülürdü. Bugün ise bunlar dağlık, ücra bölgelere ya da Sarı Deniz'deki adalara gönderiliyor. İki sürgün yeri kesinlikle belirlenmiş durumda: ülkenin kuzeyinde, Çin sınırlarından fazla uzak olmayan Boucun ve Euicio. Sakatlar konusundaki bir ayrım, bu dışlama siyasetinin Pyongyang'dan başka, Nampo, Kaesong, Çongcin gibi kentlere de uygulanmasıyla yakın zamanlarda daha da şiddet kazandı. **Özürlülere koşut olarak, cüceler de sistemli olarak takip edilir, tutuklanır,** yalnızca toplumdan uzaklaştırmak için değil çocuk sahibi olmaktan yoksun bırakıldıkları kamplara

gönderilir. **Kim Cong Il "Cüce soyu ortadan kaldırılmalı" diye bizzat emir vermiştir**.[102]

Vietnam ise, Asya'nın bir diğer kanlı komünist diktası olmuştur. Önce Fransızlarla sonra da Amerikalılarla uzun bir savaş yapan Kuzey Vietnam, 1975 yılında Güney Vietnam'ı ele geçirmiş ve tek bir birleşik komünist Vietnam ortaya çıkmıştır. Kuzey Vietnam'ın kurucusu Ho Chi Minh ve onu izleyen Vietnam yöneticileri, kendi halklarına karşı ağır baskı ve işkenceler uygulamaktan çekinmemiştir. 1975-77 yılları arasında bir dönemde rejim muhalifi bir Vietnamlının yazdığı bir mektupta ülke şöyle tarif edilir:

> Sadece Saygon'un resmi cezaevi olan Chi Hoa Cezaevi'nde, eski rejim zamanında 8 bin kişi bulunduruluyordu; bugün ise aynı cezaevine 40 bin kişi tıka basa doldurulmuş bulunuyor. Mahkumlar sıkça açlıktan, havasızlıktan, işkence altında veya intihar ederek ölüyor... Vietnam'da iki tür cezaevi vardır; resmi cezaevleri ve toplama kampları. Bu sonuncular sık ormanların arasında kaybolmuştur; mahkumlar müebbet zorunlu çalışmaya hükümlüdür, hiçbir zaman yargılanmaz ve hiçbir avukat onların savunmasını üstlenmez.[103]

Benzer zulümler, 1975'te Vietnam tarafından işgal edilen ve ardından komünist bir rejimle yönetilmeye başlayan Laos'ta da yaşanmıştır. Hindiçini'nin ortasında yer alan bu fakir ülkede gelişen "Pathet Lao" komünistleri, iktidara geldikten sonra pek çok "rejim muhalifi"ni baskı altına almışlar, on binlerce Laoslu ise rejimin baskısı nedeniyle mülteci durumuna düşmüştür.

Maoculuk Tehlikesi Sürüyor

Asyalıların tarihi geleneğinde sertlik vardır. Özellikle Uzakdoğu Asya, tarih boyunca şiddetli çatışmaların, kan davalarının, vahşi intikamların yurdu olmuştur. Bu geleneğin üzerine komünizm gibi şiddeti ve vahşeti meşru gören, hatta gerekli sayan bir ideoloji eklenince, sonuç tam bir felaket olmuştur. Darwinizm'i temel alan, dolayısıyla insanı çatışarak kan dökmeye mahkum bir hayvan türü olarak gören komünizm, Uzakdoğu Asya'nın pirinç tarlalarını birer ölüm tarlası haline getirmiştir. Dahası, Uzakdoğu Asya'da komünizmin medeniyet ve kültür düşmanlığı daha ileri boyutlara varmış, cehaleti, çirkinliği, tekdüzeliği ve düşünmemeyi makbul gören, medeniyet yerine hayvanca yaşamayı tercih eden korkunç bir ideoloji ortaya çıkmıştır.

İşin ilginç yanı, böylesine zalim ve ilkel bir ideolojiyi körü körüne benimseyen ve bunu dünyanın diğer ülkelerine yaymaya çalışan pek çok örgütün ve akımın var olmasıdır.

Bugün dünyanın farklı ülkelerinde pek çok Maocu terör örgütü veya ideolojik grup faaliyet halindedir. Maocular, Sovyetler Birliği'nin çökmesini, "komünizmin yanlış bir yorumunun iflas etmesi" gibi göstermekte ve bu çöküşle birlikte Maoizm'in haklı çıktığını iddia etmektedirler. Mao'nun korkunç vahşetlerini, cinayetlerini, kıtlıklarını, zalimliklerini tamamen göz ardı ederek, bu karanlık ideolojiyi sözde dünyanın geleceği için tek alternatif gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Özellikle az gelişmiş ülkelerde örgütlenen Maocular, "**Üçüncü Dünyacılık**" olarak bilinen köhne teoriyi yeniden uyandırarak, bu ülkeleri komünizmin karanlığına çekmeye çalışmaktadırlar.

Anlaşılan odur ki, Mao'nun işkence ederek öldürdüğü on milyonlarca insan, bu komünistleri tatmin edememiştir. Daha fazla kan istemektedirler.

Kitabın son bölümünde, Maoculuğun bu sinsi gelişimini daha detaylı olarak inceleyeceğiz.

BÖLÜM V
KOMÜNİZMİN DİN DÜŞMANLIĞI

Kuran'da insanlara, tarih boyunca Allah'ı ve dini inkarı emreden, zalim ve zorba karakterli önderler bulunduğu bildirilir. Allah bir ayetinde bu insanları **"ateşe çağıran önderler"** olarak tanımlamıştır. (Kasas Suresi, 41) Bu karakter Kuran'da anlatılan Hz. Musa kıssasında "Firavun" adıyla geçer. Hz. İbrahim'in veya Kehf (mağara) ehlinin karşısında da aynı Firavun gibi insanları sırf Allah'a olan imanları nedeniyle öldüren zalim hükümdarlar olmuştur. Bu zorba karaktere tüm tarih boyunca rastlamak mümkündür. Dinsizliğin önderliğini yapan bu insanların hemen hepsi, içinde bulundukları toplumlara karşı aynı zalimlikleri yapmışlar, aynı yöntemlerle onları dinden uzaklaştırmaya çalışmışlar ve insanları dünyada ve ahirette helaka sürüklemişlerdir.

Geçtiğimiz yüzyılda tüm dünyaya bela, acı, zulüm, vahşet getiren ideolojilere baktığımızda da, yine başlarında bulunan liderlerin acımasız ve dinden uzak kişilikleri karşımıza çıkar. 20. yüzyılda, Kuran'da söz edilen Firavun karakteri ile özdeşleşen kişilerin başında Rus ve Çin devrimlerinin kanlı liderleri **Vladimir Lenin, Joseph Stalin ve Mao Tse-Tung**, onların fikir babaları **Karl Marx** ve **Friedrich Engels** gibi dinsiz ve zalim liderler gelir. **Charles Darwin** ise tüm bu zalim liderlerin fikirlerini, ortaya attığı evrim teorisi ile besleyen ve dinsizliğe farklı bir yönden liderlik eden bir isimdir.

Komünizmin dine düşman olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Marx, Engels, Lenin, Stalin, Trotsky, Mao veya bir başka komünist ideoloğun yazılarına bakıldığında, bunun açıkça ifade edildiği görülebilir. Marx, dini kendince "halkın afyonu" olarak tanımlamış ve sözde "fakir halk kesimlerini uyutmak için yönetici sınıf tarafından oluşturulan bir kültür" diye tarif etmiştir. Dahası, komünizme ulaşmak için de dini inançların yok edilmesi gerektiğini öne sürmüştür. Engels, kitaplarında "insanın maymundan geldiğini" ileri sürerken, dinin de sözde bu evrim sürecinin bir aşamasında ortaya çıktığını iddia etmiştir.

Peki komünistler dini yok etmek amacıyla nasıl bir politika izlerler? Bu soruya ilk kapsamlı cevabı Lenin vermiştir. Lenin'in 1909 yılında Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin (sonraki Komünist Parti) lideri olarak yazdığı ve *Proleterya* dergisinde yayınlanan "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu" başlıklı makalede şunlar yazılıdır:

> Sosyal Demokrasi, dünya görüşünü bilimsel sosyalizm, yani Marxizm temeline dayar. Marx ve Engels'in çeşitli kereler tekrarladıkları gibi **Marxizm'in felsefi**

> **temeli**, Fransa'daki 18. yüzyıl maddeciliğinin ve Almanya'daki Feuerbach (19. yüzyılın ilk yarısı) maddeciliğinin tarihsel geleneklerini benimsemiş olan, **tamamen ateist ve dine karşı tavırdaki diyalektik maddeciliktir**. Unutmayalım ki, Marx'ın taslak halindeyken okuduğu Engels'in Anti-Dühring'inin tamamı, maddeci ve ateist olan Dühring'i tutarlı bir maddeci olmamak ve din ile din felsefesine açık kapı bırakmakla suçlar. Yine unutmayalım ki, Engels, Ludwig Feuerbach ile ilgili yapıtında, dini ortadan kaldırmak için değil de, yeniden canlandırmak, yeni, "yüceltilmiş" bir din kurmak için savaş açtı diye Feuerbach'a çatar. "**Din halkı uyutmak için kullanılan afyondur**." **Marx'ın bu sözü din konusundaki Marxist görüşün temel taşıdır**.[104]

Lenin, 1905 yılında *Novaya Zihn* dergisinde yayınlanan "Sosyalizm ve Din" başlıklı yazısında ise dini sözde dağıtılması gereken bir "sis" olarak tanımlamış ve dine karşı komünistlerce yürütülmesi gereken ateizm propagandasını şöyle anlatmıştır:

> Bizim Programımız tamamen bilimsel, dahası materyalist dünya görüşü temeli üzerindedir... **Propagandamız kaçınılmaz olarak ateizm propagandasını**, **gerekli bilimsel yayımların yapılmasını**, otokrat feodal hükümetin bugüne kadar yasakladığı ve kovuşturduğu yazıların Parti çalışmalarımızın bir dalı haline getirilmesini de içermektedir. Bir zamanlar Engels'in Alman sosyalistlerine verdiği öğüdü şimdi bizim izlememiz gerekebilir: **Onsekizinci yüzyıl Fransız Aydınlanma dönemi düşünür ve ateistlerinin yazıları çevrilmeli ve geniş ölçüde yayılmalıdır**.[105]

Dikkat edilirse, Lenin, Marxistler'in dine karşı vermeleri gereken savaşın, "bilimsel yayınlar" ve "Onsekizinci yüzyıl Fransız Aydınlanma dönemi düşünür ve ateistlerinin yazıları" gibi kaynaklarla yürütülmesi gerektiğini söylemektedir. Buradaki "bilimsel yayın"dan kasıt, materyalizmi bilim kisvesi altında empoze eden teorilerdir. Bunların başında da kuşkusuz Darwinizm gelir. Söz konusu Aydınlanma düşünürleri ise Diderot, D'Holbach gibi Marx öncesi materyalistlerin din aleyhindeki propaganda yazılarıdır.

Lenin'in gösterdiği bu yöntem, komünistler tarafından halen kullanılmaktadır. Dünyadaki bazı yayınevleri, bazı bilimsel dergiler veya medya kuruluşları incelendiğinde de, Darwinist ve Aydınlanma felsefesine bağlı yayınların kaynağının Marxistler olduğu açıkça görülecektir.

Komünizmin Örtülü Din Düşmanlığı

Komünizmin din düşmanlığını değerlendirirken, bazı komünistlerin bu konuda kimi zaman sergiledikleri "ılımlı" politikanın gerçek amacını da anlamak gerekir. Gerçekten de dünyada Marxist akımlar, (iktidarda olmadıkları süre boyunca) çoğunlukla keskin ve saldırgan bir din aleyhtarı politika izlemezler. Hatta bazen komünistlerin ağzından dine ve dindarlara karşı saygılı gibi gözüken sözler duymak mümkündür. Peki acaba bu "ılımlı" üslubun amacı nedir?

Lenin'in yazıları arasında bu sorunun cevabını da bulmak mümkündür. "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu" başlıklı makalesinde Lenin, Marx ve Engels gibi ustalarının yorum ve uygulamalarından yola çıkarak, dinle açık bir savaşa girilmemesi gerektiğini, bunun gereksiz bir "siyasi kumar" olduğunu yazmıştır.[106] Lenin, dine olan düşmanlıklarını açıkça ilan eden, dine karşı hakaret dolu kampanyalar yürüten diğer bazı materyalistleri ise (örneğin anarşistleri veya "burjuva ateistlerini") acemi ve saf bulmuştur. Bu kişiler tarafından Marxistler'e yöneltilen "ılımlılık ve "bocalama" suçlamalarını reddetmiş ve "Marxizm'in görünüşteki ılımlılığının" özenle düşünülmüş bir taktik olduğunu açıklamıştır.[107]

Lenin, söz konusu "ılımlı" taktiği 1917'ye kadar, yani komünistler iktidara gelinceye kadar devam ettirdi. Ancak bundan sonra söz konusu ılımlılık ortadan kalktı, aksine tüm Sovyet topraklarında dine ve dindarlara karşı büyük bir baskı başladı. Daha öncesine kadar "ateist olduğumuzu açıkça belirtmemeli ve dine inananları bile saflarımıza almalıyız" diyen Lenin, iktidara geldikten sonra çok daha farklı bir yol izlemeye başladı. Amerikalı tarihçi Robert Conquest *The Harvest of Sorrow* (Hüzün Hasadı) adlı kitabında Bolşeviklerin din politikasının bazı ana hatlarını şöyle belirler:

> 1918 anayasasının 65. maddesinde din adamlarının "burjuvazinin hizmetçileri" olduğu ilan edildi. Böylece maaşları kesildi, çocukları ilkokuldan sonra okullara alınmadı.
>
> 28 Ocak 1918'de çıkan bir kanunda okullardaki tüm dini eğitim yasaklandı. Daha sonradan 1921 yılının 13 Haziranı'nda 18 yaşın altındaki gençlere dini eğitimin verilmesi yasaklandı.
>
> 1929 yılının 8 Nisanı'nda üyelerine yardım dağıtan dini grupların kurduğu yardım fonları, özel ayin toplantıları, çocuklar, kadınlar için yapılan İncil, edebiyat, el becerisi, iş, dini dersler, çocuklar için oyun yerleri düzenleme, kütüphane ve okuma yeri açma, tıbbi yardımı organize etmek de yasaklandı. Resmi emirler kilisenin tüm aktivitelerini yok etti.

22 Mayıs 1929 yılında Anayasanın 18. maddesi düzeltildi ve "dini ve anti dini propaganda özgürlüğü", "dini ibadet yapma özgürlüğü ve anti dini propaganda yapma özgürlüğü" olarak değiştirildi. Aynı zamanda da Eğitim Komiserliği de "okullarda anti din propagandası" emrini verdi.

Kollektivizasyon ile tüm bölgesel ibadethaneler kapatıldı. Dini hatırlatan şeylerin hepsi yakıldı. 20 Şubat 1930 tarihli Batı Bölgesel Komitesinden kişiye özel bir mektup, sarhoş askerlerin köy kiliselerini nasıl kapattığını, dini sembolleri kırdığını ve köylüleri tehdit ettiğini anlatıyordu. Bu kapama tüm dinlere uygulanıyordu.

Bununla beraber, kiliseler kapatıldığında, bunun anlamı dini işlerin dışarıda yapılmasına izin verildiği değildi. Kharkov'da dokuz büyük kilisenin kapatılması aynı zamanda "kiliselerin kapatıldığı şu günlerde özel evlerde dini toplantıların yapılması önlenecek" kararı alındı.

Leningrad'daki Kazan Katedrali anti din müzesine dönüştürüldü. Kiev'deki aziz Sophia katedrali ve diğer kiliseler anti dini merkezler oldu. Kharkov'da St. Andrey sinemaya çevrildi, diğer biri radyo istasyonuna, başka biri makine yedek parçası satan dükkana. Poltava'da ise iki kilise makine tamir atölyesine çevrildi.

Bunlar bütün dinlere uygulandı. Kiliseler ve sinagoglar, Sovyetler Birliği'nde Avrupa bölümündeki kayıtlarda tutuluyordu. İslam da aynı şekilde baskı altındaydı. Komünist dönem boyunca binlerce cami kapatıldı ve çok sayıda din adamı "kulak" olarak damgalanıp öldürüldü veya Sibirya'daki çalışma kamplarına gönderildi.[108]

Lenin'in "dine karşı ılımlı olmalıyız" taktiği, Bolşevik Devrimi'nden sonra koyu ve gözü dönmüş bir din düşmanlığına dönüştü. Önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, Lenin, milyonlarca insanın hayatına mal olan 1920-21 kıtlığını dahi "insanların Allah'a olan inançlarını zayıflatacak" faydalı bir gelişme olarak görmüştü.

Lenin, Allah'a ve dine karşı duyduğu bu isyankar ruh haliyle, acılar içinde kıvranarak ve akli dengesini yitirmiş halde öldü. Allah, insanlara yaşattığı zulmün ve dine olan düşmanlığının karşılığını dünyada verdi. Ahirette de yaptıklarının karşılığını eksiksiz olarak alacak olan bu gibi zalim insanlarla ilgili olarak Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Gerçekten Allah'a ve Resûlü'ne karşı başkaldıranlar, kendilerinden öncekilerin alçaltılması gibi alçaltılmışlardır. Oysa Biz apaçık ayetler indirdik. Kafirler için küçültücü bir azap vardır. Allah, hepsini dirilteceği gün, onlara neler yaptıklarını haber verecektir. Allah, onları saymıştır; onlar ise onu unutmuşlardır. Allah, herşeye şahid olandır. (Mücadele Suresi, 5-6)

Lenin'in ardından iktidara oturan Stalin de Lenin kadar dine düşmandı. Bu düşmanlığını, milyonlarca dindar insanı öldürerek, dini kurumları, ibadethaneleri tahrip

ederek ve daimi bir ateizm propagandası yürüterek gösterdi. Stalin'in yürüttüğü ateizm propagandasının en önemli unsuru ise evrim teorisiydi. Otobiyografisinde şöyle yazıyordu: "**Okullardaki öğrencilerimizin zihnini altı günde yaratılış efsanesinden temizlemek için onlara üç şeyi özellikle öğretmeliyiz: Dünyanın yaşını, jeolojik orijinini ve Darwin'in öğretilerini**."[109]

Stalin, *Anarşizm mi Sosyalizm mi?* adlı kitabında ise Darwin ile yaratılışçı bir bilim adamı ve fosil biliminin kurucusu olan Cuvier'yi karşılaştırıyor ve şöyle yazıyordu: "**Marxizm Darwinizm'e dayanır ve onu hiç eleştirmeden kabul eder. Marxistler Cuvier'nin teorisini şiddetle reddederler**."[110]

Maocuların Din Düşmanlığı

Leninizm'in ve Stalinizm'in Çin'deki temsilcisi olarak sahneye çıkan Mao da yine dine karşı bir düşmanlık beslemiş ve uygulamıştır. Mao'nun din hakkındaki bir ifadesi, bu konudaki fanatizmini açıkça göstermektedir:

> "... **Elbette, din zehirdir**. İki büyük zararı vardır: Birincisi ırk anlayışını temelinden çürütür... (ve) ülkenin gelişmesini yavaşlatır. Tibet ve Moğolistan bu şekilde zehirlenmiştir."[111]

Mao'nun iktidara gelmesiyle birlikte Çin genelinde dine ve dindarlara karşı büyük bir savaş başlatılmıştır. Ama bu da Lenin'in komünistlere gösterdiği yöntemle, yani "örtülü" olarak gerçekleşmiştir. Komünist parti, "kendi kendini yönetme hareketi" denen bir politika uygulamaya koymuştur. Bunun anlamı, bütün dini kurumların "kendini finanse eden, kendini yöneten ve kendini organize eden" bir yapıda olmasıdır. Ama görünüşte "din özgürlüğü" gibi duran bir politika, tamamen dini yok etmek amacına yönelik bir kampanya olmuştur. Ülke içindeki tüm dini kurum ve ibadethaneler (Konfiçyüs veya Buda tapınakları, camiler veya Hıristiyan kiliseleri), devlet tarafından kurulan merkezi organizasyonlara bağlanmıştır. Kısa süre içinde de bu dini kurumlar "Maoizm propaganda merkezi" haline gelmiştir. Harry Wu isimli Çinli bir Hıristiyan, Amerikan Uluslararası Din Özgürlüğü Komisyonu'na 16 Mart 2000 tarihinde verdiği ifadesinde, bunu şöyle anlatmaktadır:

> Mao Tse-Tung, herhangi bir Çin vatandaşının Komünist Parti dışındaki bir otoriteye bağlanmasına izin vermediği için, Mao yönetiminde hükümet tarafından yönetilen bu merkezi din organizasyonları hiçbir dini faaliyette bulunmamıştır. Mao'nun Çin'i yönettiği 30 yıllık süre boyunca, bu "üç kendi-kendine hareketi" Çin

Komünist Partisi ile birlikte dini yok etmek ve Komünist Parti ideolojisini yaymak için çalışmıştır. Maoizm Çin'in yegane yasal dini, Mao'nun *Kızıl Kitabı* ise yegane kutsal kitabı olmuştur.[112]

Doğu Türkistan'daki Müslüman Uygur Türkleri veya Tibet'teki Budistler ise kanlı vahşet uygulamalarına hedef olmuşlar, Çin Komünist Partisi bu halkları hem nüfuslarını azaltarak hem de dini inançlarını yok ederek kontrol altına almaya çalışmıştır. Maoizm'in dine düşmanlığı, Mao'nun yolunu izleyen diğer komünist Asya rejimleri tarafından da sürdürülmüştür. Kamboçya'daki Kızıl Khmer rejimi, Kamboçya halkına karşı yürüttüğü soykırımda, ülkenin Müslüman azınlığı olan Çam topluluğuna özellikle zulüm uygulamıştır. *Komünizmin Kara Kitabı*'nda Kızıl Khmerler'in Çamlar'a karşı uyguladıkları vahşetten şöyle söz edilir:

> 1973'ten itibaren kurtarılmış bölgelerde **camiler tahrip edildi ve ibadet yasaklandı**. 1975'ten başlayarak bu önlemler yaygınlaştı. **Kuran'lar yakılmak üzere toplandı, camiler ya başka işlerde kullanıldı ya da yıkıldı**. Haziran'da 13 dindar Müslüman, bazıları ibadeti mitinge tercih etmiş olmaktan, bazıları ise dini nikah hakkına sahip olduklarını açıklamaktan dolayı idam edildi... **Din adamları özellikle hedef alınarak öldürüldü**. 1000 kadar hacının yalnızca 30 kadarı sağ kaldı. Öteki Kamboçyalıların aksine Çamlar sık sık ayaklandı; bu ayaklanmalar misilleme olarak birçok katliama neden oldu. Kızıl Khmerler 1978 yılı ortasından itibaren birçok Çam topluluğunun, kadın ve çocuklar da dahil, sistematik biçimde soyunu tüketmeye koyuldu... Ben Kiernan, bunlar için genelde yüzde 50 ölüm oranından söz eder. [113]

Maoculuğun din düşmanlığını sergileyen bir başka komünist rejim, Arnavutluk'taki Enver Hoca diktası olmuştur. Arnavutluk, II. Dünya Savaşı'nın ardından bir Sovyet uydusu olarak ortaya çıkmasına rağmen, 1960'lardaki Çin-Sovyet çatışması sırasında Çin'den yana tavır almış ve kısa sürede Kızıl Çin'in ve Maoculuğun Avrupa'daki temsilcisi haline gelmiştir. Enver Hoca, bütün dini ibadethaneleri (camileri ve ülkenin kuzeyindeki katoliklerin kiliselerini) kapatmış, dahası insanların kendi evlerinde bile ibadet yapmalarını yasaklamıştır. Herhangi bir dine inanmak ve bunu ifade etmek suç haline gelmiş, buna karşı gelenler çeşitli baskı ve işkencelere maruz kalmıştır. Enver Hoca tüm bu uygulamalarla dini inançları tamamen ortadan kaldırdığını zannederek "dünyanın gerçek anlamda ateist olan ilk devletini kurduğunu" ilan etmiştir.

KOMÜNİZM VE KURAN'DA BELİRTİLEN DİNSİZ SİSTEMLER

Gerçekte komünist sistemin bu kitap boyunca ele aldığımız bütün olumsuz özelliklerinin temelinde, komünizmin tamamen dine aykırı ve din düşmanı bir ideoloji olması yatmaktadır. Komünizmin vahşetinin de, donukluğunun da sebebi, dine karşı olan gözü dönmüş düşmanlığıdır.

Din, insanı yaratmış olan Allah'ın ona indirdiği düşünce ve yaşam biçimidir. İnsan için en uygun olan yaşam da dine göre kurulan bir yaşamdır; çünkü insanın ruhunu en iyi bilen, onu yaratmış olan Allah'tır ve ancak Allah'ın dinine göre kurulmuş olan sistem insan ruhuna huzur verir. Dini reddeden sistemlerin insanlara acı, hüzün, korku ve güvensizlik aşılaması kaçınılmazdır. Hele bir de bu sistemler, dinin öğrettiği her türlü gerçeğe karşı çıkan, onun tam aksini savunan ve bu şekilde hayata geçirilmeye çalışılan sistemler ise, insanlara verdikleri zarar daha da büyük olur. Komünizm, bunun en çarpıcı örneklerinden biri olarak tarihe geçmiştir.

Bu konunun son derece ilginç bir başka yönü ise, komünizmin, Allah'ın bize Kuran'da tarif ettiği dinsiz sistemlerle önemli benzerlikler göstermesidir. Kuran'da dinsiz sistemlere örnek olarak anlatılan Firavun düzeni ve diğer bazı sistemler ile çağımızdaki komünist rejimler karşılaştırıldığında, aralarında büyük benzerlikler olduğu dikkat çekmektedir. Bunları sırayla inceleyelim.

Büyük Bina Tutkusu

Dinsiz yöneticilerin ortak özelliği, sahip oldukları makamdan dolayı büyüklük hissine kapılmaları, kibirlenerek diğer insanları küçümsemeleridir. Bunu çeşitli şekillerde ifade ederler.

Kuran'da Allah bu yöneticilere örnek olarak Hz. Musa devrinde Mısır'ı yöneten Firavun'u anlatmaktadır. Firavun kibirlenerek hem Allah'a ve elçisi Hz. Musa'ya karşı gelmiş, hem de kendi halkını türlü baskılara uğratmıştır. Firavun'un büyüklük hissinin ilginç bir ifade biçimi ise, "yüksek bir kule" inşa ettirmeye kalkmasıdır. Bu amaçla Firavun tarafından yardımcısı Haman'a verilen emir Kuran'da şöyle bildirilir:

> **Firavun dedi ki: "Ey önde gelenler, sizin için benden başka ilah olduğunu bilmiyorum. Ey Haman, çamurun üstünde bir ateş yak da, bana yüksekçe bir kule inşa et, belki Musa'nın ilahına çıkarım çünkü gerçekten ben onu yalancılardan (biri) sanıyorum." (Kasas Suresi, 38)**

Firavun'un kibirinin bir ifadesi olan "yüksek kule" tutkusu, komünist diktatörlerde de "büyük bina" tutkusu olarak ortaya çıkmıştır. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm komünist rejimlerde abartılı derecede büyük devlet binaları inşa edilmiş, bu binalar komünist rejimin güç ve kalıcılığının bir sembolü olarak görülmüştür. Romen diktatör Nikolay Çavuşesku'nun Bükreş'te yaptırdığı saray, dünyanın en büyük binası ünvanını uzun süre korumuştur. Son derece soğuk ve zevksiz bir görümüne sahip olan saray, sadece "büyüklük" konusunda ön plana çıkabilmiş ve komünist ideolojinin büyüklük kompleksinin bir ifadesi olarak kalmıştır.

Halkın Zorla Sürülmesi

Kuran'da Allah yeryüzünde bozgunculuk çıkaran inkarcı güçleri anlatırken, onların bazı insanları yurtlarından sürüp çıkardıklarını da bildirir. Örneğin inkar edenler, kendilerine gönderilen peygamberlere "... **Muhakkak (ya) sizi kendi toprağımızdan süreceğiz veya dinimize geri döneceksiniz...**" (İbrahim Suresi, 13) diye tehditte bulunmuşlardır. İnkar edenler bu tehditlerini zayıf buldukları Müslümanlara gerçekleştirmişlerdir. Bir ayette bu haber verilir ve "**Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar...**" **(Hac Suresi, 40)** buyrulur.

Komünist rejimler ise, tarihteki en büyük sürgünleri gerçekleştirmiştir. İlginç olan, bu sürgünlerde özellikle Müslümanları hedef almış olmalarıdır. Stalin döneminde Kırım Türkleri başta olmak üzere pek çok Müslüman halk yurtlarını bir gecede terk ederek, aç ve sefil şekilde Rusya'nın en elverişsiz bölgelerine sürgüne gönderilmiş, yüz binlerce masum yollarda can vermiş, kendilerine gösterilen hedefe varabilenler ise açlık, salgın hastalıklar ve dondurucu soğuk nedeniyle yaşamlarını kaybetmişlerdir.

İnanç Özgürlüğünün Yok Edilmesi

Kuran'da anlatılan Firavun sisteminin temel özelliklerinden biri, sistemin inanç özgürlüğünü ortadan kaldırmasıdır. Toplumun nasıl bir dini inanca sahip olacağı, sistem tarafından belirlenir. Bu yapı, Firavun'un, Hz. Musa'ya inanan büyücülere söylediği "**Ben size izin vermeden önce O'na iman ettiniz, öyle mi?**" **(Araf Suresi, 123)** sözünden

açıkça belli olmaktadır. Yine Firavun, kavmine karşı hitap ederken, onlara gereken doğruları kendisinin öğrettiğini, bunun dışında bir doğru aramamaları gerektiğini şöyle iddia etmiştir:

"... **Ben, size yalnızca gördüğümü (kendi görüşümü) gösteriyorum ve ben sizi doğru yoldan da başkasına yöneltmiyorum." (Mümin Suresi, 29)**

Firavun sisteminin söz konusu özelliğinin çağımızdaki temsilcileri komünist rejimler olmuştur. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere 20. yüzyıldaki komünist sistemlerin hepsi "totaliter rejim" ünvanına sahiptir, en azından totaliter bir rejim kurmaya çalışmışlardır. Totaliterizm, bir toplumun bütün olarak devlet tarafından şekillendirildiği, devletin baskı ve propaganda yöntemlerini kullanarak tüm bir toplumu fiziki ve zihinsel olarak yönettiği sistemdir. Kuran'da Firavun'la tarif edilen totaliter düzen, 20. yüzyılda Lenin, Stalin, Mao veya Enver Hoca gibi diktatörler tarafından hayata geçirilmiştir. Arnavutluk diktatörü Enver Hoca, ülkesinde insanların herhangi bir dini inanca sahip olmasını yasaklamış, tüm ibadethaneleri kapatmış ve "tarihin ilk ateist devletini kurduğunu" ilan etmiştir.

Liderlerin Putlaştırılması

Allah Kuran'da Firavun sistemini anlatırken, Firavun'un kendisini halkın gözünde ilahlaştırma çabası olduğunu da bize haber verir. Bu gerçek, Firavun'un çevresindekilere söylediği ve Kuran'da aktarılan "**Ey önde gelenler, sizin için benden başka ilah olduğunu bilmiyorum**" **(Kasas Suresi, 38)** şeklindeki sözünden açıkça anlaşılmaktadır. Mısır tarihi de bize aynı bilgiyi vermekte, Firavunların kendilerini "yeryüzündeki tanrı" olarak tanımladıklarını göstermektedir.

Komünist rejimlerde de sistemi yöneten diktatörlerin aynı psikolojiye girdikleri görülmektedir. Özellikle Lenin, Stalin, Mao, Kim Il Sung (Kuzey Kore) gibi diktatörler, kendilerini toplumun gözünde adeta bir ilah haline getirecek kitlesel bir beyin yıkama programı yürütmüşlerdir. İngilizce'de bu liderlerin politikasını tanımlamak için kullanılan "cult of personality" (kişi kültü) kavramı, söz konusu "lider putlaştırması"nı ifade eder.

Bu putlaştırma eğilimi, ilk komünist devrim olan Rus Devrimi'nin lideri Lenin'le başlamıştır. Gerçekte Lenin'in bazı sözlerine ve miras bıraktığı anlayışlara bakıldığında, bir tür "dini" atmosfer göze çarpmaktadır. Ancak bu, putperest bir dindir. Lenin,

Komünist Parti'yi bir tür dinsiz tarikat şeklinde örgütlemiştir. O öldüğünde Komünist Parti üyeleri büyük bir tören düzenlemiş ve onun cesedine doğru seslenerek "**Yoldaş Lenin, yemin ediyoruz ki emirlerini yerine getireceğiz**" şeklinde ayinsel konuşmalar yapmışlardır.[114] **Lenin'in cesedi, tümüyle eski Mısır dinine uygun bir biçimde mumyalanmış ve yine eski Mısır'daki firavun mezarlarına benzer bir mezara konmuştur** ki bu, Firavun sistemi ile komünist sistem arasındaki benzerliğin çok belirgin bir örneğidir.

Stalin ve Mao, Lenin'in yolunu izlemişlerdir. Her iki diktatör de dev boyutlarda heykellerini yaptırıp ülkelerinin dört bir yanına yerleştirmiş, bu yolla halka "ilah-lider" portresi çizmeye çalışmıştır. Mao, "Kızıl Kitap" adı verilen bir tür "kutsal kitap" yazmış ve her Çinli bu kitabı okuyup hayata geçirmekle sorumlu tutulmuştur. "Büyük Serdümen" lakabı takılan Mao'nun Çin'in dört bir yanındaki heykelleri hala pek çok Çinli tarafından ziyaret edilmekte, Mao'nun doğum gününde topluca intihar edenler olmaktadır.

Kuzey Kore'de iktidara gelen Kim Il Sung da putlaştırılmiş, "halkın güneşi" olarak tanımlanmış ve asla hata yapmayan şaşmaz bir yol gösterici olarak tanıtılmıştır. Aynı durum Kuzey Vietnam'ın komünist diktatörü Ho Chi Minh için de geçerlidir.

Oligarşik Yapı

Oligarşi, "azınlık yönetimi" demektir. Bir sistemde, siyasi güç sadece sınırlı bir grubun elinde ise, o sistem bir oligarşidir. Kuran'a baktığımızda ise, inkarcı sistemlerin temelde oligarşik yapılara sahip olduğunu görürüz. Pek çok ayette "kavmin önde gelenleri"nden söz edilir. Kavmin önde gelenleri ile ilgili ayetler incelendiğinde, söz konusu kesimin tüm siyasi gücü ellerinde tuttuğu ve toplumu kendi fikirleri doğrultusunda yönlendirdiği anlaşılmaktadır. Firavun düzeni de bir oligarşidir. Firavun'la ilgili ayetler incelendiğinde, Firavun'un yanında danışmanlar, büyücüler ve askerlerden oluşan oligarşik bir sınıf olduğu görülür. Büyücüler, halkın Firavun sistemine bağlı kalması için onları fikri yönden kontrol etmiş, askerler ise aynı kontrolü kaba kuvvetle sağlamıştır.

Komünist rejimler, Kuran'da sözü edilen inkarcı oligarşik sistemin çağımızdaki karşılığıdır. Komünistler sözde "halk iktidarı" için yola çıkmışlar, oysa iktidarı ele geçirdikleri her ülkede **halk üzerinde tahakküme dayalı bir azınlık iktidarı** kurmuşlardır. Ülkedeki tüm siyasi güç, "proleterya partisi" yani işçi partisi etiketini taşıyan, oysa işçilerle hiçbir ilgisi bulunmayan Komünist Parti yönetiminin eline geçmiştir.

Komünist Parti'nin Merkezi Komite ve Politbüro olarak adlandırılan karar mekanizmaları ve bunların da üzerinde olan Genel Sekreter, ülkedeki tüm siyasi gücün sahibi olmuş ve bunu acımasızca kullanmıştır. Komünist rejimlerdeki tüm sözde "demokratik" mekanizmalar, yani seçimler ve parti kongreleri, sadece göstermeliktir.

"Ekini ve Nesli Helak Etme"

Allah Kuran'da inkarcı yöneticilerin vasıflarını anlatırken, önemli bir konuya dikkat çekmektedir:

> **O, iş başına geçti mi YERYÜZÜNDE BOZGUNCULUK ÇIKARMAYA, EKİNİ VE NESLİ HELAK ETMEYE ÇABA HARCAR. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 205-206)**

Dikkat edilirse ayette geçen "yeryüzünde bozgunculuk çıkarmak" ve "ekini ve nesli helak etmek", Sovyetler Birliği, Kızıl Çin veya Kamboçya gibi komünist rejimlerde uygulanan **kollektivizasyon ve katliamları tam olarak tarif etmektedir**. Lenin, Stalin, Mao veya Pol Pot, iktidarları altındaki ülkeleri tam bir kargaşa, korku ve terör ortamına sürükleyerek bozgunculuk çıkarmışlar, Lysenko'nun evrimci saçmalıklarını tarıma uygulayarak tarım mahsullerini, yani ekini mahvetmişler, onmilyonlarca insanı öldürerek de neredeyse tüm bir insan neslini kıyımdan geçirmişlerdir. Ayetin devamında bu bozgunculuğu yapan kişilerin çok kibirli ve dinsiz oldukları da belirtilmektedir ki, Lenin, Stalin, Mao veya Pol Pot gibi kendilerini birer ilah sayan diktatörlerin bu tarife kusursuz bir şekilde uyduğu ortadadır.

Sonuç

Komünistler tarihin sürekli bir evrim içinde ilerlediğine, eski toplumların çağımızdaki toplumlardan geri olduğuna inanırlar. Dolayısıyla geçmişteki peygamberleri veya insanlara binlerce yıl önce vahyedilmiş olan kutsal kitapları kendilerince

küçümsemeye çalışırlar. Oysaki sahip oldukları ideoloji ve ruh hali, zaten Allah'ın bizlere 14 asır önce Kuran-ı Kerim'de bildirdiği bir aldanış, cehalet ve psikolojik bozukluktur. Her ne kadar kendilerini "tarihin en ileri aşaması" saydıkları komünizmin önderleri gibi görseler de, tarihin derinliklerinde kalmış gibi görünen Mısır Firavun'u ile ortak özelliklere sahiptirler.

Çünkü gerçekte tarihte, insan zekası ve yapısı açısından bir "ilerleme" yoktur. Binlerce yıl önceki insanlar da bugünkü insanlarla aynı özelliklere sahiptir. Kültürel ve teknolojik açıdan ise, zaman içinde ilerleme de gerileme de olmuştur. Örneğin Hz. Süleyman dönemindeki teknoloji, Mısır dönemindeki piramitlerin yapım teknikleri gibi pek çok konu halen bilinmemektedir. Bazı medeniyetlerde çok ileri bir kültür ve teknoloji birikimi olduğu onlardan geriye kalan eserlerde açıkça görülmektedir. Ancak hiçbir zaman için sabit bir gelişme yoktur. Kimi zaman ilerleme kimi zaman gerileme olmuştur.

Ama başta da belirttiğimiz gibi, insanların yapısı açısından, Allah belirli insan tipleri, belirli düşünce yapıları yaratmıştır ve tarih, bunların arasında yine Allah'ın belirlemiş olduğu kanunlara göre işlemektedir. Kuran'da Allah'ın sünnetinin, yani koyduğu tabi veya toplumsal kanunların asla değişmediği şöyle haber verilir:

"(Bu,) Daha önceden gelip-geçenler hakkında (uygulanan) Allah'ın sünnetidir. Allah'ın sünnetinde kesin olarak bir değişiklik bulamazsın." (Ahzab Suresi, 62)

Yeryüzünde komünist bir ideolojinin var olması da, Allah'ın sünnetiyle olmuştur. Allah dilemiş olduğu için insanlar komünizm gibi vahşi, karanlık ve barbar bir ideolojiye inanabilmiş. Allah dilemiş olduğu için komünizm 20. yüzyılı kana bulayabilmiştir Allah böyle bir şeyi dilemiştir, çünkü 19. yüzyılda Darwinizm sapmasına inanarak dinsizliği tercih edenler, komünizme -ve bir yandan da faşizme- müstahak olmuşlardır. Bir ayette, Allah'ın bu sünneti şöyle açıklanır:

İnsanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesad ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır. **(Rum Suresi, 41)**

Bu ilahi kanun hakkındaki sosyolojik bir tespiti Nobel ödüllü ünlü Rus yazar Alexander I. Solzhenitsyn yapmıştır. Komünizmi şiddetle eleştiren Solzhenitsyn, 1983'de

Londra'da yaptığı bir konuşmada, kendi halkının başına gelen felaketin nedenini şöyle yorumlar:

> Yarım yüzyıl önce henüz bir çocukken, yaşlıların Rusya'nın başına gelen felaketlerin nedeni için şöyle dediklerini hatırlıyorum: **"İnsanlar Allah'ı unuttular, tüm bu felaketlerin nedeni bu."** O zamandan beri, 50 yıldır devrimimizin tarihi üzerinde çalıştım, yüzlerce kitap okudum, yüzlerce şahit dinledim, sekiz cilt kitap yazdım. Ama 60 milyon insanı yok eden devrimin ana sebebini formüle etmemi isterseniz şunu tekrarlamaktan başka bir şey yapamam: **İnsanlar Allah'ı unuttular; tüm bu felaketlerin nedeni bu**.[115]

Komünizm, insanların Allah'ı unutmalarının sonucunda ortaya çıkmış bir beladır. Dinsiz bir toplumun ne kadar acımasız, vahşi ve barbar olabileceğini, Allah'ı inkar eden Darwinizm, materyalizm gibi felsefelerin nasıl bir sonuç doğurduğunu ispatlayan canlı bir örnektir. İnsanlar komünizmin getirdiği belaları gördükçe, din ahlakı ile dinsiz toplumlar arasındaki büyük farkı görebilmişlerdir. Bu da, insanlığın kurtuluşu açısından tek çözümün din ahlakının yaşanması olduğunun anlaşılmasına vesile olmuştur.

Ancak unutulmamalıdır ki, insanlar Allah'ı inkar edip söz konusu felsefelere saplanmaya devam ettikleri sürece, komünizm ve benzeri sapkın ideolojiler de hayat sahası bulacaktır. İnsanlar yukarıdaki ayette ifade edildiği gibi, "kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla karada ve denizde fesad ortaya çıkması"nı istemiyorlarsa, öncelikle söz konusu ideolojilerden uzaklaşmalı ve başka insanları da uzaklaştırmalıdırlar. Bunu gerçekleştirebilmek için öncelikle yapılması gereken ise, tüm bu bela getiren ideolojilerin sözde bilimsel bir dayanak olarak kabul ettikleri Darwinizm'in bilimsel çöküşünü ve karanlık yüzünü insanlara tanıtmaktır.

21. yüzyılda akıl, vicdan, feraset ve basiret sahibi insanların en önemli görevlerinden biri, büyük İslam alimi **Bediüzzaman'ın dikkat çektiği "maddiyyun ve tabiiyyun taunu" (maddecilik ve tabiatçılık hastalığı)** ile fikri bir mücadele yürütmektir.

BÖLÜM VI

KOMÜNİZM GİZLENDİ

Stephen Jay Gould, ABD'de "evrim teorisi" dendiğinde Darwin'den sonra akla gelen ilk isimlerdendir. Harvard Üniversitesi'nde yıllardır zooloji ve paleontoloji profesörü olan Gould, evrim teorisi lehine yazdığı çok sayıda kitap ve medyada bu konuda sık sık boy göstermesiyle tanınır. Evrim konusunda bir tartışma olduğunda, *Time*, *Newsweek* gibi dünyaca ünlü dergiler Gould'dan görüş alırlar. Doğa Tarihi Müzeleri'ndeki kitapçıların vitrinlerinde Gould'un kitapları en ön plandadır. Gould, Darwin'in açıklarını kapatmaya, evrim teorisinin fosiller karşısındaki yenilgisini bir şekilde kurtarmaya çalışmaktadır. (Ama elbette başaramamaktadır, bu yüzden evrim teorisini eleştiren ünlü isimlerden biri olan Berkeley Üniversitesi profesörü Philip Johnson, Gould'u "Darwinizm'in Gorbaçov'u" olarak tanımlar. Hatta Gould bu başarısızlığını kendisi de defalarca itiraf etmiştir. Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, 2000)

Stephen Jay Gould'un Darwinizm kadar bağlı olduğu bir ikinci ideoloji daha vardır: Marxizm.

Gould, bunu her zaman açıklıkla ifade etmiştir. Ona göre, Darwinizm ve Marxizm bir madalyonun iki ayrılmaz yüzüdür. Darwin "doğanın diyalektiğini", Marx ise "tarihin diyalektiğini" açıklamıştır. Gould'un Darwinizm'e olan bağlılığı, aslında diyalektik materyalizme olan bağlılığının bir sonucudur. Darwin için, "Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir materyalist felsefeyi uyguladı" demekte ve onu bu nedenle ısrarla savunmaktadır.[116]

İşte dünyanın en ünlü Marxist-Darwinistlerinden biri olan Gould, 1992 yılında Rusya'ya bir gezide bulundu. Bu geziden bir kaç yıl önce Doğu Bloku parçalanmış, bir yıl önce de Sovyetler Birliği çökmüş, Komünist Parti tarih olmuştu. Tüm dünya "komünizmin mutlak şekilde yıkıldığını" konuşuyordu. Ama Gould, olayı daha farklı yorumladı. Gezi dönüşünde gazetecilere bir demeç verdi ve "**Marxizm'in bir uygulaması yıkıldı, ama Marxizm tarihin bilimsel yorumu olarak geçerliliğini koruyor**" dedi.[117]

Yani Gould'a göre Marxizm hala yaşıyordu.

Komünizm Yaşıyor

Stephen Jay Gould'un Darwinizm'e olan bağlılığı, istisnai bir vaka değildir. 20. yüzyıl boyunca evrim teorisini savunan önde gelen bilim adamları arasında çok sayıda Marxist vardır. Alexander Oparin, J. B. S. Haldane gibi yüzyılın ilk yarısında evrim teorisi adına en önemli çalışmaları yapan kişiler koyu birer Marxist'tir. Halen John Maynard Smith, Richard Lewontin gibi Batılı evrimci bilim adamları da Marxizm'in ısrarlı birer savunucusudur.

Bu kişilere göre, Darwinizm ve Marxizm eş anlamlıdır. Her iki teori de ortak bir felsefi temele dayalıdır: Diyalektik materyalizm. Marx bunu tarihe, Darwin de doğaya uyarlamıştır. Dünyanın "komünizm yıkıldı" diye yorumladığı olgu, yani Soyvetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun çöküşü ise, bu kişilere göre, sadece "Marxizm'in yanlış bir yorumunun çökmesinden" ibarettir. Diyalektik materyalizm var olduğu sürece, Marxist siyaset anlayışı devam edecektir.

Bu düşünce, dünyada halen Marxizm'e inanan çok sayıda örgüt veya aydın tarafından da savunulmaktadır. Bu güncel komünistler, daha henüz Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku var iken, bu ülkelerdeki komünist rejimler ile Marxist ideolojiyi birbirinden ayırmışlardı. Mevcut komünist rejimlere "reel sosyalizm", yani yaşanan sosyalizm diyorlar, buna karşılık sosyalist ideolojinin bu rejimlere bağlı olmadığını, bu rejimler yıkılsa da ayakta kalacağını ileri sürüyorlardı.

Bugün ise bu iddiayı daha etkili bir biçimde dile getirmektedirler. İddiaları şudur: Marx'a göre bir toplum belirli evrelerden geçmelidir. Önce kapitalizmi yaşamalı, ardından sosyalizme ve sonra da komünizme ilerlemelidir. Oysa Rusya'da ve diğer 20. yüzyıl komünist rejimlerinde tarım toplumundan sosyalizme doğru ani bir geçiş olmuştur. Aradaki kapitalist aşama atlanmıştır. Dolayısıyla Marxistler'e göre bu rejimlerin başarısızlığı doğaldır. Şu an bu ülkelerin kapitalizmi benimsemesiyle birlikte, Marx'ın sözünü ettiği "kapitalist aşama" yaşanacak ve ardından sosyalizm daha kalıcı ve güçlü olarak gelecektir.

Bu yorum, günümüzde hala Marxizm'e inanan pek çok kimsenin benimsediği yorumdur. Bunların arasında ise, ABD'nin Stephen Jay Gould gibi önde gelen bilim adamlarından Avrupalı komünist partilere, Marxist aydın ve gazetecilerden, bölücü komünist terör örgütlerine kadar çok geniş bir kadro yer almaktadır.

Dolayısıyla, Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun çöküşü üzerine, komünizmin bir tarih olduğunu ve artık dünya için bir tehlike olmadığını düşünmek son derece yanlıştır. **Komünizm, diyalektik materyalizmin siyaset teorisidir. Diyalektik materyalizm**

yaşadıkça komünizm de yaşayacaktır. Eğer bir felsefe toplumda güçlü olarak yaşarsa, onun siyasi yönden etkili olması sadece "uygun bir ortam bulma meselesi" olur. Eğer diyaletik materyalizm güçlü ve yaygın bir felsefe olarak yaşarsa, onun siyasi boyutu olan komünizm de uygun ortam bulduğunda etkili bir güç haline gelebilir.

Bugün dünyanın genelinde liberal ekonomiye ve demokrasiye yönelik güçlü bir güven vardır. Ancak liberal ekonomik düzende meydana gelebilecek uluslararası bir kriz, insanların psikoloji ve eğilimlerini bir anda değiştirebilir. Nitekim bunun örnekleri geçmişte yaşanmıştır. 1929'da yaşanan Büyük Buhran sonucunda tüm dünyada büyük bir ekonomik kriz meydana gelmiş, bu da Avrupa'daki komünist ve faşist partilerin popüleritesini bir anda artırmıştır. Büyük Buhran'ın "kapitalist sistemin çöküşü" olarak yorumlayan komünistler, kitleleri çok daha kolay etkileme imkanı elde etmişlerdir.

Kaldı ki şu anda bile özellikle Avrupa ülkelerinde komünistlerin kayda değer bir gücü vardır. Fransa ve İtalya'daki Komünist Partiler halen güçlüdür, hemen her seçimde oldukça yüksek oy oranları elde etmektedirler. Eski Doğu Bloku ülkelerinin hemen hepsinde eski komünist kadrolar tarafından yönetilen sosyalist partiler vardır ve bunlar da yine son derece yüksek oy oranlarına sahiptir. Sözünü ettiğimiz türde bir uluslararası ekonomik kriz, bu ülkeleri kolaylıkla söz konusu sosyalist partilerin ve ardından da komünist bir rejimin kucağına itebilir.

Rusya: Bir İleri İki Geri!

Rusya'nın durumu, daha da dikkat çekicidir. Bu ülke, Sovyetler Birliği 1991 yılında yıkıldıktan sonra demokrasiye değil, gerçekte faşizme geçmiştir. İktidarı sırasında Duma'yı (Rus parlamentosunu) topa tutan Yeltsin ve onun ardından iktidar koltuğuna oturan Putin, tam anlamıyla faşist bir karakter ve yönetim tarzına sahiptir.

Siyasi yelpazenin iki zıt ucu gibi gözüken faşizm ile komünizm arasında ise aslında çok ince bir çizgi vardır. Her iki ideoloji de benzer bir toplum ve ahlak yapısına ve lider modeline sahiptir. Nitekim her iki ideoloji de siyaset biliminde "totaliter ideolojiler" olarak aynı sınıfa dahil edilir. Devletin, toplumu baskıyla, korkuyla ve propagandayla yönettiği, muhalifleri en acımasız yöntemlerle ortadan kaldırdığı bir modeldir totaliterizm.

1991'den sonra Rusya'nın siyasi rejimi ve siyaset kültürü pek fazla değişmemiştir. Komünizmden devlet-mafya işbirliğine dayanan bir tür faşizme geçilmiştir ki, belirttiğimiz gibi bu temelde bir değişiklik sayılmaz. Asıl değişim, ekonomide ve sosyal yapıda olmuştur. Pek çok hızlı zengin türemiş, halkın büyük bölümünün yaşam standardı düşmüş, zenginler ile fakirler arasında giderek büyüyen bir uçurum oluşmuştur. 19. yüzyıl İngilteresi'nde yaşanana benzer bir "vahşi kapitalizm" yapısı Rusya'ya hakim olmuştur.

Devletin merkezi otoritesinin zayıflamasıyla birlikte ortaya çıkan mafya örgütleri ise, bir tür "feodal yapı" oluşturmaktadırlar.

İlginç olan her iki yapının da Marxizm'e göre devrim öncesi şartları meydana getirmesidir. Yani **Rusya'nın mevcut yapısı, Marxist açıdan, "komünizm öncesi" bir yapıdır**. Rusya'da hala yüksek bir oy oranına sahip olan, dahası devlet mekanizmasında etkili olan komünistler, mevcut durumu bu şekilde değerlendirmektedirler. Liberal ekonomiye ve demokrasiye olan güveni sarsabilecek muhtemel bir uluslarası kriz, komünistlerin bu teorisini pratiğe çevirebilir ve Rusya kolaylıkla yeniden komünist bir rejime geçebilir.

Aslında bu noktada komünizmin sinsi taktiklerinden biri karşımıza çıkmaktadır. Komünistler, kendilerince, tarihi sıralamalarının (kapitalizmden komünizme geçiş) bozulmasından kaynaklanan bir düzenleme yapmaktadırlar. Bu nedenle Rus halkını, mafyanın eline vermişler ve klasik bir kapitalizmin yaşanmasına ortam hazırlamışlardır. Kurdukları bu sistemle halkı yoğun olarak ezdirmekte ve onlara "başka çözüm yok, tek çözüm komünizm" dedirtmeye çalışmaktadırlar.

Öte yandan komünizm gizliden gizliye varlığını sürdürmektedir. Mevcut kadroların tümü, eski komünistlerden oluşmaktadır. Ve Marx'ın diyalektik materyalizmi ile eğitilmiş bu kişiler, komünizm hayallerinden vazgeçmiş değillerdir. Aksine komünizmin kapitalist safhadan geçmesi gerektiğine inananlar, "komünist" olmanın bir gereğini yerine getirmek için kapitalizmin yaşanmasına seyirci kalmaktadırlar. Gerçek komünist oldukları için, şu an kapitalizmi uygulamakta ve savunmaktadırlar.

Diyalektik materyalist ilkeleri benimsemiş bu insanlar açısından, nihai hedefe ulaşmak için, bir gün komünist, bir gün faşist görünmek son derece kolaydır. Nitekim aslında faşizmde de komünizmde de amaç aynıdır: İnsanlara zulmetmek... Bu iki ideoloji arasında çok ince bir çizgi vardır. Sadece komünizm, zulmünü "hümanist" sloganlar altında, gizliden gizliye devam ettirmektedir. Yaptığı zulme ve uyguladığı vahşete, gerekçe oluşturmaya çalışmaktadır.

Tüm bu gizli perdelerin ardında, şu an komünizm Rusya'da iktidardadır; Rus devleti klasik komünist yapıdadır. Türki Cumhuriyetleri askeri kontrol altında tutan Rusya değişmemiştir; SSCB fiilen halen durmaktadır. Koyu komünist kadro, halkı, kapitalist bir yaşam içinde iyice ezdirmekte; üstelik bir yandan da dinsizlik ve ahlaksızlık telkinlerini yoğun olarak sürdürmektedir. Bu telkinlerin ve taktiklerin sonucunda ahlaki değerlerinden iyice uzaklaşan, Allah'ın varlığını unutan bir toplumun komünizmi kabul etmemesi için bir sebep kalmayacağını hesaplamaktadırlar.

Ellerinde hala Stalin veya Lenin posterleriyle yürüyüşler yapan Rus komünistleri, azımsanmayacak ve küçümsenmeyecek bir güce sahiptirler. SSCB'nin 1991'deki

çöküşünü, Lenin'in 1904 yılında yazdığı *Bir Adım İleri, İki Adım Geri Adlı* kitabında belirttiği gibi, nihai hedefe giden yol üzerinde geçici bir geri çekilme olarak görmektedirler. Lenin, söz konusu kitabında şöyle yazmıştır:

> Bir adım ileri, iki adım geri... Bireylerin yaşamında, ulusların tarihinde ve partilerin gelişmesinde böyle şeyler olur. Ama devrimci sosyal-demokrasi ilkelerinin, proleterya örgütünün ve parti disiplininin eninde-sonunda tam zafer kazanacağından kuşku duymak, alçaklığın en canicesi olur.[119]

Mao Yaşıyor!

Buraya kadar ele aldığımız Doğu Avrupa ve Rusya örnekleri, komünizmin 1990'larda yıkılmış, ama yeniden hayata geçmesi muhtemel olan örnekleridir. Ancak komünizmin bir diğer versiyonu vardır ki, zaten hiç yıkılmamıştır ve kapitalist bir görüntü altında her geçen gün güçlenmeye devam etmektedir. Bu versiyon, aynı zamanda komünizmin en kötü, en barbar versiyonudur: Maoizm.

Sovyet Rusya 1991'de yıkılmış, ardından Lenin ve Stalin'in her yeri süsleyen heykelleri sökülmüş, Rusya komünizmi resmen terk etmiştir. Oysa Çin'de asla böyle bir şey olmamıştır. Mao'nun 1976'daki ölümünden bu yana Çin hala Komünist Parti tarafından yönetilmeye devam etmektedir. Çin, kapitalist ekonominin kurallarını benimsemiş, bu yolla büyük bir ekonomik gelişim elde etmiştir, ama siyasi sistem hala komünisttir. Daha da önemlisi, siyasi ve toplumsal kültür hala komünisttir. Ve Mao, onmilyonlarca Çinli'nin eli kanlı katili, garip bir şekilde hala Çinliler tarafından adeta kutsal bir kişi gibi görülmektedir.

10 Ocak 1994 tarihli *Time* dergisi "Mao Lives!" (Mao Yaşıyor) başlıklı haberinde, Çin'de Mao'ya yönelik kitle eğilimini "Mao mania" (Mao çılgınlığı) olarak tanımlamış ve şöyle yazmıştır:

> **Sıradan Çinliler için Mao hala bir sfenks, yüz ayrı yüze sahip bir idol**. **Aynı Kutsal kitap gibi, her yerde sözlerinden alıntılar yapılıyor**... Kolleksiyoncular Mao'nun konuşmalarını içeren kasetleri topluyorlar, Mao resmini içeren armalar, rozetler, kitaplar, çakmak ve hatta yo-yolar yok satıyor. Mao'nun doğum günü anısına 5000 adet üretilen altın-elmas saatler 1500 dolara satılıyor-ortalama bir aylık maaşın 30 katı... Hunan eyaletinin güney-orta bölgesinde yer alan, Büyük Serdümen'in (Mao'nun) doğum yeri olan Şaoşan kenti, sadece 1992 yılında bir

milyon hacıya (Mao ziyaretçisine) ev sahipliği yaptı. Kent geçtiğimiz günlerde de favori evladının 10 metre yüksekliğindeki dev bir heykelini hizmete açtı.[120]

Amerikan *The New Republic* dergisinde 1997 yılında "Mao More Than Ever" (Mao, Her Zamankinden Daha Fazla) başlıklı uzun bir makalede, Çin'deki "Mao putu" şöyle anlatılmaktadır:

> Mao Tse-Tung, hala Çin politik kültüründeki merkezi, hakim figür olmaya devam ediyor: Hala bir tür imparator, hala kendisine derin bir saygı gösteriliyor ve hala son derece popüler. Bunun kanıtı Çin'in her yerinde. 1994 yılında yapılan bir halk oylamasında, Çinlilerin yüzde 40'ı Mao'yu ideal liderleri olarak gördüklerini açıkladılar, buna karşı Deng Xiaoping'e (o dönemki Çin lideri) çıkan oy oranı ancak yüzde 10'du. Çin Sosyal Bilimler Akademisi eski üyelerinden Yan Jiagi, *Asianews* dergisine yaptığı açıklama "**günümüzdeki Çin gençleri Mao'nun hatalarını bilmiyorlar veya ciddiye almıyorlar**" diyor, "onun büyük bir lider olduğunu düşünüyorlar ve sadece Deng'in hatalarını biliyorlar".
>
> Kırsal alanlarda, Fujian ve Guangdong eyaletlerinde, Mao'nun anısına yeni ve büyük tapınaklar inşa edildi, bir yeni tapınak da Kuzey Shaanxi bölgesinde inşa ediliyor. Bu tapınaklara sıkça gelen parti görevlileri ve köylüler, **Mao'nun hastalıkları iyileştirmekten iyi bir hasadı garantilemeye kadar herşeyi yapabileceğine inanıyorlar**. 1993'te Sichuan'daki bir fabrikada çalışan **bir grup işçi, Mao'nun yüzüncü doğum yılı şerefine topluca intihar ettiler**.... Pekin ve Şanghay'daki taksi şoförleri dikiz aynalarına Mao'nun resimlerini yapıştırıyorlar. Sanatçılar Mao'nun yüzünü resimlerinde sık sık kullanıyorlar ve Mao'nun dev bir portresi hala Tiananmen Meydanı'na hakim durumda. Ve, en önemlisi, **partide ve üniversitelerde yeni moda politik felsefe demokrasi değil; yeni Maoizm**.
>
> Mao (Çin'e) bir geri dönüş yapmış değil. Zaten buradan hiç ayrılmamıştı. Almanya ve Rusya'nın aksine, Çin hiçbir zaman geçmişiyle hesaplaşmadı, hiçbir zaman "Maoculuktan vazgeçme" çabasına girmedi. Komünist Parti, 1950'lerdeki Büyük Atılım'ın (ki o zaman Mao yapımı bir kıtlık onmilyonlarca Çinli'yi öldürmüştü) veya Kültür Devrimi'nin (ki o sıralarda devlet teşvikiyle patlayan barbarlık, okul çocuklarını yamyamlığa teşvik etme noktasına kadar düşmüştü) vahşetlerinin sorgulanmasına asla izin vermiyor. Bu konular hakkındaki gerçekleri konuşma girişimleri bastırılıyor. Örneğin, 1993 yılında *Şanghay Üniversitesi* Dergisi Mao'nun kıtlığında 40 milyon kişinin öldüğünü yazdığında, dergi acilen toplatıldı...
>
> Çin'in politikası... **milliyetçilikle komünizmi birleştiren bir felsefeye dayanıyor ve bu da bu felsefenin kurucusu olan Mao'nun efsanesine dayanıyor**...[121]

Peki Mao'nun ardından Çin'de yaşanan kapitalistleşme ne anlama geliyor? Bu, Çin'in Maoculuktan uzaklaşması mı, yoksa Maoculuğun ekonomik yönden güçlenmesi mi? Aynı makalede bu konuda şu bilgiler veriliyor:

> Kültür Devrimi'nin sonuçlanmasından sonra bile Mao kültü yaşamaya devam etti. Komünist Parti kendisini entelektüel olarak Maoizm'le doldurmayı sürdürdü. İki ana grup ortaya çıktı: Maoist radikaller (fanshipai) ve nostaljikler (huanyuanpai). Bu ikinci grup 1950'lerde altın dönemi özlüyorlardı. Parti'yi yöneten Maocular Mao'ya inançlarını koruyorlar, ama Kültür Devrimi'nin barbarlığı insanların hafızalarında taze olduğu için, bunu çok açık ifade etmiyorlardı. Maoizm'in komünist-milliyetçi felsefesinin tam olarak çiçek açması için, Çin'e yönelik bir tehdit oluştuğu izleniminin doğması gerekiyordu, insanları Çin'in büyüklüğünün zaafa uğramaya ve Batı komplolarının etkili olmaya başladığına inandıracak bir olay ... Bu olay, 4 Haziran 1989'daki Tiananmen Meydanı'ndaki protestocu öğrencilerin üzerine Çin tanklarının yürümesiyle gerçekleşti. **Tiananmen'in hemen ardından, kaosa düşürülen Çin fikri partiye "sınıf çatışması" kavramını uyandırma imkanı** verdi... Devlet Başkanı Jiang Zemin, Çin'in ekonomik reformlara devam edeceğini, ama hiç kimsenin demokratikleşme rüyası görmemesi gerektiğini açıkladı. Jiang'ın emriyle, parti kırsal kesimlerde **"düşünce reformu" başlattı ve Maoist tipte eğitim kampanyaları düzenledi**...
>
> Bugün **Çin'de Maoizm'i yeniden tam olarak uygulama girişimlerinin gücü, Komünist Parti içinde genç entelektüellerden geliyor**. Halkın Günlüğü veya Gerçeği Aramak gibi büyük gazeteleri Marxist radikaller yönetiyor... Bunlar 1995 ve 1996'da sınıf çatışmasına ve Maoizm'e tam olarak dönmeyi savunan "10 bin kelimelik dokümanlar" yayınladılar.[122]

Görüldüğü gibi Maoculuk Çin'e hala hakimdir ve bu hakimiyet, sadece Mao döneminden miras kalmış yaşlı komünist parti yöneticileri için değil, Marxizm'e körü körüne bağlanmış genç kuşaklar için de geçerlidir. Köylüler ve eğitimsiz kitleler Mao'yu çok üstün bir varlık olarak görmekte, entelektüellerin büyük bölümü de Marxizm-Leninizm-Maoizm ideolojisini bilinçli olarak savunmakta ve yaymaktadırlar. Çin'in kapitalizmi, sadece Maoizm'in gizlenmesine ve güçlenmesine yaramaktadır.

1.2 milyar nüfusuyla dünyanın en kalabalık ülkesi olan Çin, ekonomisini giderek güçlendirmekte ve bir yandan da silahlanmaya önem vermektedir. Öyle ki Çin'in 21. yüzyılda ABD'ye rakip bir süper güç olacağı hesaplanmaktadır. Bu derecede bir güce sahip olan Çin'in hala Maocu olması, Çinlilerin bir "Mao çılgınlığı" ile yaşaması, komünizmin ölmediğini, sadece gizlendiğini bize bir kez daha göstermektedir.

Dahası gizlenen bu komünizm, komünizmin özellikle Maocu versiyonu, yani en kötü, en barbar, en vahşi versiyonudur.

Uluslarası Maocu Hareket

Mao sadece Çin'de değil, uluslarası alanda da hala yaşamaktadır. Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından uluslararası alandaki komünist ağırlık Maoculuğa kaymıştır. Kuzey Kore ve Vietnam'da hala Maocu ideolojiyle yöneten komünist kadrolar iktidardadır. Bundan da önemlisi, bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde Maoculuğu benimseyen ve Mao stili gerilla savaşlarıyla kan döken terör örgütleri bulunmaktadır. Farklı ülkelerin Maocu örgütleri, "Maoist Internationalist Movement" (Maocu Enternasyonalist Hareket) adı verilen ortak bir örgütlenme içindedirler ve Avrupalı komünist partilerden büyük destek görmektedirler.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti resmi internet sitesinde yayınlanan bir analiz yazısında, uluslararası Maocu hareketten şöyle söz ediliyor:

> Uluslararası Terör Araştırma Merkezleri'nin verilerine göre, **Marxist-Leninist-Maocu terör örgütlerinin sayıları son yıllar içinde dikkat çekecek kadar artmıştır**... Uluslararası Terörü izleyen kaynaklara göre, **Maoizm'in, gerek söylem, gerekse eylemlerde yoğun bir faaliyet içerisinde bulunduğu gözleniyor**. Acımasız, kanlı, Batı düşmanı ve anti-demokratik bir kafa yapısıyla sürdürülen bu evrensel hedefli faaliyette başı çeken örgüt ve grupların başında... Sri Lanka'da "Tamil Kaplanları", Peru'da "Aydınlık Yol", Kamboçya'da "Kızıl Khmerler" ve adlarını yeni duyurmaya başlayan Maocu terör örgütleri bulunmaktadır.
>
> **Maocu'ların hedefi, Mao ZEDUNG'un öğretilerini kan dökerek yaymak**, ülkelerindeki demokratik rejimleri silahlı mücadele yoluyla yıkıp yerine bir Marxist-Leninist-Maoist devlet kurmaktır... Elbette ki bunun altında yatan asıl büyük hedef, Maoculuğu tüm dünyaya yaymaktır.
>
> **1996'da doğu ve batının Maocu terör örgütleri aynı yıl içinde iki kez biraraya geldiler ve aralarında ortak bir eylem politikası izleme konusunda karar** aldılar... Amerika'da yapılan toplantıdan sonra alınan kararlar şöyleydi:
>
> Faaliyette bulundukları ülkelerde parlamenter demokrasiyi yıkmak.
>
> Hedeflerine ulaşmak için, yalnızca asker, polis ve devlet görevlilerine karşı değil; kendilerinden olmayan **çocuk, genç, yaşlı, kadın, ayırmaksızın öldürmeye**,
>
> Merkeziyetçi ve tek idareye dayalı, insan haklarının hiçe sayılacağı bir yönetim kurmaya,
>
> Marxizm-Leninizm-Maoizm ideolojisine bağlı bir dünya devrimi yaratmaya, ant içmişlerdi.

Amerika ve Hindistan'da yapılan toplantılarda alınan bir diğer önemli karar da **"dünya devrimi"ne zemin hazırlayacak bir "Maoizm propagandası" merkezi** kurmaktı. Maoist Internationalist Movement (MIM) adlı bu merkezin KANADA'da faaliyette bulunduğu sanılıyor. "Enternasyonalist Maocular" çizdikleri çerçeve içerisinde, hedef seçtikleri ülkelerdeki insanları kışkırtıcı ve isyana teşvik edici yayınlar hazırlayarak bunların dağıtılmaları için o ülkedeki yandaşlarına yolluyorlar.[123]

Somut bulgulara dayanan bu bilgiler, Maoizm'in uluslararası bir çalışma içinde olduğunu bir kez daha göstermektedir. İdeolojik kökleri Kızıl Çin'in kanlı diktatörüne uzanan uluslararası komünist ağ, dünya için büyük bir tehlike olmaya devam etmektedir.

Bu komünist ağın ülkemizde bir etki oluşturamaması ise, Türk Milleti'nin İslam'dan aldığı sağlam karakter ve inançtan kaynaklanmaktadır. Din, komünizmin önündeki en büyük engeldir ve ancak dine karşı samimi bir bağlılık yaşayan toplumlar komünizmin kışkırtmalarından ve aldatmacalarından sakınabilirler. Dindar Türk Milleti, komünizmi kendisine benimsetmek için yapılan tüm çabaları boşa çıkarmış, Atatürk'ün "komünizm Türk Dünyası'nın en büyük tehlikesidir, her gördüğü yerde ezilmelidir"[124] sözünün de gereği olarak, komünizme ve diyalektik materyalist felsefeye hiçbir zaman itibar etmemiştir. Türk Milleti, bu sağlam karakter yapısıyla, 21. yüzyılda tüm dünyada materyalizme karşı verilen mücadelenin öncüsü olacaktır.

Sonuç

Komünizm hala yaşamaktadır. Hem de uzağımızda değil, yanıbaşımızda. Doğu Avrupa'nın büyük bölümünde ve hatta bazı Batı Avrupa ülkelerinde komünist veya sosyalist partilerin iktidara gelmesi zor değildir. İktidara gelecek bu partilerin, eğer uygun sosyal şartlar oluşursa -Almanya'da 1933'te seçimle iktidara gelen ama ardından bir diktatörlük kuran faşist Nazilerle benzer şekilde- kalıcı bir komünist rejim tesis etmeleri de olasıdır. Rusya, komünizden faşizme ve vahşi kapitalizme doğru bir savrulma yaşamıştır, ancak bu ideolojiler arasındaki ince sınır nedeniyle yeni bir sosyal hareket sonucunda tekrar komünizme dönebilir. Çin zaten hala Mao'nun fikirlerini yegane doğru olarak görmektedir. Halen komünist olan Küba, Kuzey Kore ve Vietnam'da da komünizmin etkisi açıktır.

Günümüzde komünizm "bir ileri iki geri taktiği"ni uygulamaya sokmuş ve geri adım atmıştır. Bu nedenle çeşitli ülkelerde farklı isimler altında faaliyetlerini sürdürmekte,

komünist tehlikenin dünyada bulunmadığı imajı vermektedir. **Ancak komünizm, diyalektik materyalizmin "çatışma" iddiası ile, tüm insanlık için her şartta sonu gelmez bir "kan dökme kuyusu"dur**. Hangi görünüm veya isim altında olursa olsun, diyalektik çatışmayı tarihin vazgeçilmez bir kanunu olarak gördüğü için, insanlara zulüm ve beladan başka bir şey getirmesi mümkün değildir.

Bu tehlikeye karşı alınması gereken tedbir ise, tehlikeyi üreten bataklığın kurutulmasıdır. Yoksa tek tek sivrisineklerle yani komünizm taraftarları ile mücadele etmek, komünist bataklığın kurutulması için yeterli olmayacaktır. Bataklık kurutulmadığı sürece, sivrisinekler gittikçe artan bir hızla üremeye devam edeceklerdir.

O halde bu bataklığı kurutmanın yolu nedir?

Marxistler'in, Marxist-Leninistlerin, Maocuların veya bir başka komünizm versiyonunun -ve hatta faşizmin- ortak dayanağı, Darwin'in evrim teorisidir. Önceki bölümlerde incelemiştik: Bu teori, Marx'ın ifadesiyle komünizmin "doğa bilimleri açısından temeli"dir. Engels diyalektik materyalist öğreti açısından Darwin'i Marx'la eşdeğer görmüştür. Lenin ve Trotsky Darwin'den etkilenmişler, Stalin genç bir din adamı iken Darwin'i okuduğu için ateist olmuştur. Mao'nun ve Çin komünizminin entelektüel temelleri tamamen Darwinizm'de gizlidir. 1968'de dünyayı sarsan Marxist öğrenci hareketinin lideri Herbert Marcuse de yine Darwinizm'den ve özellikle Darwin'in "uygun olanların hayatta kalması" fikrinden etkilenmiş bir ideologtur.[125] Darwinizm'i kendisine rehber eden sosyalistler sıralandığında; Karl Kautsky ve Eduard Bernstein gibi revizyonist Marxistler ve İngiliz solunun kaynağı sayılan ünlü "Fabian Society"nin kurucuları gibi geniş bir yelpaze çıkmaktadır.[126]

Darwinizm olmadan komünizm de var olamaz. Dolayısıyla, 20. yüzyılda 100 milyondan fazla insanın canına mal olan ve hala alttan alta örgütlenme ve güçlenme çabası içinde olan komünizmin tek gerçek panzehiri, Darwinizm'in bilimsel ve fikri alanda çürütülmesidir. Darwinizm'in bilimsel yönden tamamen çökmüş bir teori olduğu, canlıların evrimle var olmadıkları, Allah tarafından kusursuzca yaratıldıkları ortaya konduğunda, geriye ne Marx, ne Lenin, ne Mao, ne de duvarlarına bunların posterlerini asarak kan döken veya dökmeye hazırlanan militanlar kalacaktır.

Darwinizm aldatmacasının ortadan kalkması, komünizm gibi "kan dökme kuyularını" yok ederken, bir yandan da insanların gerçek Yaratıcıları ve Rableri olan Allah'a dönmelerine ve O'nun öğrettiği ahlaka göre yaşamalarına vesile olacaktır. Ve bu sayede, aşağıdaki Kuran ayetinde emredildiği gibi, insanlar topluca barış ve güvenliğe kavuşacaklardır:

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 208)

UYARI !

Bu bölümde okuyacağınız konular,

hayatın ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir.

Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten

değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli

bir biçimde ve sindirerek okumalısınız.

Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir

bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya

herhangi bir felsefi düşünce değil; dine

inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği,

bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

EK BÖLÜM I

Materyalizmi Çökerten
Büyük Gerçek

Komünistlerin 20. yüzyıl boyunca insanlığa yaşattıkları acıların ve kabusun kökeninde, Darwinist ve materyalist inançları yatmaktadır. Komünistler, materyalist felsefeyi körü körüne kabul ederek, her şeyi yalnızca maddeden ibaret görür, insanların bir ruha sahip olduğunu reddederler. Aynı şekilde Darwin'in evrim teorisini benimseyerek insanları "gelişmiş hayvanlar" olarak nitelendirirler.

Kitabın bu ve bir sonraki iki bölümünde, bu ideolojinin geçersizliği açıklanacaktır. İlk bölümde, materyalizmin her şeyi maddeden ibaret sayan dogmasını temelinden çökerten, çok önemli bir gerçek üzerinde durulacaktır. İkinci bölümde ise, Darwinizm'in iddialarının bilimsel yönden geçersizliği, insanların yeryüzünde her zaman insan olarak bulundukları, hayvanlardan farklı olarak Allah'ın ruh verdiği, bilinç sahibi varlıklar oldukları anlatılacaktır.

Önce, materyalistlerin dünya görüşünden kısaca söz edelim. Materyalistler başta belirttiğimiz gibi maddeyi mutlak varlık olarak görür, yani var olan her şeyin maddeden ibaret olduğunu sanırlar. Bu bozuk mantığın bir sonucu olarak da Allah'ın apaçık olan varlığını reddederler. (Allah'ı tenzih ederiz) Tüm varlıkların ancak Allah'ın dilemesiyle var olduğunu ve varlıklarını sürdürdüğünü kavrayamazlar.

Materyalistlerin bu kavrayış bozukluklarından kaynaklanan çarpık felsefeleri, onların Kuran'da aktarılan ifadelerinde şöyle tarif edilir:

O, yalnızca bizim dünya hayatımızdan ibarettir; ölürüz ve yaşarız, biz diriltilecekler değiliz. (Müminun Suresi, 37)

Bir başka Kuran ayetinde de Allah'ı ve ahireti inkar eden bu kimselerin derin gafleti şöyle bildirilmiştir:

Onlar, dünya hayatından dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır. (Rum Suresi, 7)

İşte materyalistlerin içine düştükleri bu gaflet ve kavrayış bozukluğuna yol açan nedenlerden biri, hayatları boyunca çok büyük bir gerçeğin bilincinde olmamalarıdır. Bu gerçeğin bilincinde olmadıkları için tüm yaşamlarının maddeye bağımlı olduğunu ve bu dünya hayatı ile sınırlı olduğunu düşünerek dünyaya karşı hırs dolu bir bağlılık içine girerler.

İlerleyen satırlarda inkar edenlerin şuurunda olmadıkları bu büyük gerçeği anlatacağız.

Maddenin Ardındaki Sır

Burada anlatacaklarımız, materyalist düşünceyi temelinden çökerten bir gerçekle ilgilidir. Bu, bir felsefe ya da ideoloji değil, her insanın, farkında olsa da olmasa da, içinde yaşadığı ve bilimin çeşitli dalları tarafından ispatlanmış teknik bir gerçektir. Dikkatli, samimi ve önyargısız olarak yaklaşıldığı takdirde kavranması da oldukça kolaydır.

Bu gerçeği, "kendimizi ve çevremizi oluşturan her türlü maddi varlık ruhumuz tarafından idrak edilen bir algılar bütünüdür; 'madde' dediğimiz kavramı bir rüya gibi, sadece görüntü olarak beynimizde algılayabiliriz, dışarıda var olan aslı ile hiçbir şekilde muhatap olamayız" şeklinde özetlemek mümkündür.

Bu konu, aslında yeni keşfedilmiş, daha önce bilinmeyen bir konu değildir. Tarih boyunca, Allah tarafından gönderilen elçiler, derin düşünen bilinçli insanlar, bu gerçeği kavramış ve yaşadıkları devirdeki toplumlara açıklamışlardır. Kuran'da da işaret edilen bu gerçek, bir kısım ayetlerin hikmetlerinin anlaşılmasında da anahtar rol oynamaktadır. Bu gerçeği kavrayan kişilerin yaptıkları açıklamalardan bir kısmına ait metinler günümüze kadar ulaşmıştır. Orijinal metinleri tahrif edilen ve dejenerasyona uğrayan dinlerin bazı mensupları ise, bu gerçeği mistik bir sır olarak muhafaza etmek istemişlerdir. Dolayısıyla Zerdüştlük, Budizm, Taoizm, Yahudilik, Hıristiyanlık gibi dinlerin elde kalan metinlerinde de bu gerçeği bulmak mümkündür. Eski Yunan felsefecilerinden Pisagor, Elea Okulu, "Mağara İdesi"yle Eflatun ve onları takip eden birçok düşünür bu konuyu bir yönüyle açıklamışlardır. Daha sonraki dönemlerde de bu konu, değişik görüş ve yorumlar altında, derin düşünüp gerçeğin farkına varmış kişiler tarafından anlatılmış ve öğretilmiştir.

Materyalistler tarafından örtülmeye çalışılan bu gerçek, İrlandalı bir din adamı ve filozof olan Berkeley tarafından 18. yüzyılda yeniden gündeme getirilmiş ve kendinden sonraki bütün düşünce dünyasını değiştirmiştir.

Materyalistler ise, bilimsel bir cevap veremedikleri Berkeley'i daha çok hakaret ve iftirayla gözden düşürmeye çalışmıştır. Berkeley'i hedef alan materyalistlerden biri, Bertrand Russell'dır. Ancak Russell, materyalist çevrelerin en güvendikleri düşünür olmasına ve bu görüşün en güçlü savunucusu olarak görülmesine rağmen, Berkeley'in anlattığı bu gerçeği tamamen gözardı edememiş, Felsefenin Problemleri adlı eserinde durumu şöyle değerlendirmiştir:

"...Berkeley, herhangi bir mantıksızlığa düşmeden, maddenin varlığını reddetmenin mümkün olduğunu ve eğer bizden bağımsız olarak bir şey mevcut olsa bile duyularımız tarafından algılanamayacağını, ispatlama onuruna sahiptir."

Russell, yukarıdaki ifadeleri ile, maddenin bir algı olduğu gerçeğini aslında inkar edemediğini, hatta istemeden de olsa kabul ettiğini itiraf etmektedir.

Aslında sadece Russell değil, tüm bir materyalist felsefe çöküştedir. 21. yüzyıla girerken, Einstein'dan başlayarak modern fizik, kuantum fiziği, astronomi, psikoloji, anatomi gibi bilim dallarında ortaya çıkan gelişmeler, materyalist dünya görüşüne sahip, pozitivist bilim anlayışını savunan çevreleri derinden yaralamıştır. Paleontoloji, genetik, biyokimya gibi bilim dallarında alanlarda yapılan çalışmalarla evrim teorisi çökmüş, optik, psikoloji gibi alanlarda yapılan çalışmalarla insanın algı sistemi çözülmüş, astronomi çalışmalarının sonunda Big Bang, yani evrenin ve maddenin bir başlangıcı olduğu keşfedilmiş, atom ve atomaltı parçalarının araştırılması ise bütün klasik fiziği tersine çevirerek rölativiteyi, yani zamanın izafi bir kavram olduğu gerçeğini, ispatlamıştır.

Bilim alanında Allah'ın varlığını ve tüm evren üzerindeki sonsuz hakimiyetini sayısız kere teyid eden bu gelişmeler, taassubun ve önyargının temsilcisi olan materyalist düşünürleri çaresiz bırakmıştır. Bu çaresizlik günümüzde de devam etmektedir. Televizyonda, okullarda, konferanslarda karşımıza çıkan birçok bilim adamı ve düşünür, dışımızdaki dünyaya ulaşmamızın mümkün olmadığını, beynimizde hissedilen algılardan ibaret bir hayatı yaşadığımızı bildikleri halde bilmezlikten gelmekte, insanlara bu gerçeği anlatmamakta, hatta sanki böyle bir gerçek hiç yokmuş gibi hareket etmektedirler.

Ancak, gerçekleri görmezlikten gelmek bir çözüm değildir.

Şimdi bu gerçeği biraz daha yakından inceleyelim.

İnsanın Dışarıda Gördükleri Gerçekte Kendi İçindedir

Dışarıda var olduğunu düşündüğümüz nesnelerden duyu organlarımıza gelen etkiler (ses, koku, tat, görüntü, sertlik vs.), sinirlerimiz aracılığıyla beyindeki duyu merkezlerine aktarılır. Beyne ulaşan etkilerin tamamı elektrik sinyallerinden ibarettir. Örneğin görme işlemi sırasında dışarıdaki bir kaynaktan gelen ışık demetleri (fotonlar) gözün arka tarafındaki retinaya ulaşır ve burada bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüştürülür. Bu sinyaller, sinirler aracılığıyla beynin görme merkezine iletilir. Ve biz de,

birkaç cm3 lük görme merkezinde rengarenk, pırıl pırıl, eni, boyu ve derinliği olan bir dünya algılarız.

Aynı sistem diğer duyularımız için de geçerlidir. Görme, duyma, koklama, tat alma, dokunma duyularımızın tamamı birbirlerine benzer bir işleyişe sahiptir. Tatlar dilimizdeki bazı hücreler tarafından, kokular burun epitelyumundaki hücreler tarafından, dokunmaya ait hisler (sertlik, yumuşaklık vs.) deri altına yerleştirilmiş özel algılayıcılar tarafından, sesler ise kulaktaki özel bir mekanizma tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyindeki ilgili merkezlere gönderilir ve o merkezlerde algılanır.

Konuyu daha netleştirmek için şöyle örneklendirebiliriz: Şu an bir bardak kahve içtiğinizi düşünelim. Elinizde tuttuğunuz bardağın sertliği ve sıcaklığı deri altındaki özel algılayıcılar tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyne iletilir. Aynı zamanda kahveye ait keskin koku, onu yudumladığınız anda hissettiğiniz acı tat ve bardağa baktığınızda gördüğünüz koyu kahverengi renk de ilgili duyularınıza ait sinirler tarafından beyne ulaştırılan birer elektrik akımıdır. Hemen arkasından masaya koyarken bardağın çarpmasıyla çıkan ses de kulağınız tarafından algılanıp beyne elektrik sinyali olarak gönderilir. Ve bu algıların tümü beyindeki birbirinden farklı, ama birbiriyle ortak çalışan duyu merkezleri tarafından aynı anda yorumlanır. Siz de bu yorumun bir sonucu olarak bir bardak kahve içtiğinizi düşünürsünüz.

Bu konuyu bir de şu yönden düşünelim: Evinin bir odasında oturup, televizyon izleyen ya da yemek yiyip, ailesiyle sohbet eden bir insan, kendisi farkında olmasa da, aslında çok büyük bir mucize ile içiçedir. Bu büyük mucize, odanın içinde oturan o kişinin gördüğü dört duvardan ibaret olan görüntünün, aslında o kişinin beyninin içinde olduğu gerçeğidir.

Peki o halde oda mı sizin içinizdedir, yoksa siz mi odanın içindesiniz?

İnsanların büyük bir çoğunluğu bu büyük gerçeği bilmez; kendilerini bir odanın içinde oturuyor, o odanın içinde televizyon izliyor ve sohbet ediyor zanneder. Bu gerçeği bir an için farkeden kişiler ise korktukları için bu büyük mucizeyi anlamazlıktan gelirler. Oysa bu, inkar edilmesi mümkün olmayan, bilimin de kesin olarak ortaya koyduğu, şüphe götürmez bir gerçektir. Evi oluşturan dört duvardan, duvardaki tablodan, televizyondan, tavandaki avizeden, yerdeki halıdan veya renkli döşemeli koltuklardan göze ulaşan uyarılar, göz hücreleri tarafından elektrik akımına çevrilirler. Bu akımlar daha sonra beynin görme merkezine iletilir ve insan, içinde oturduğunu sandığı oda görüntüsünü gerçekte beyninin içindeki ekranda izler.

İnsan, hayatı boyunca bu mekandan dışarı çıkamaz, beynindeki ekran dışında hiçbir görüntüyü izleyemez, beynindeki sesler dışında hiçbir sesi duyamaz. İnsanın tüm yaşantısı bu küçük odada geçer.

Yukarıda da söz ettiğimiz gibi, çevremizde gördüğümüz her şey, beynimize ulaştırılan elektrik sinyallerinin beynimizdeki ekranda görüntü haline dönüşmesidir.

Konuyu daha iyi açıklamak için bir örnek daha verelim ve bir cisme, mesela yemek masasına baktığımızı düşünelim. Masaya ve üzerindeki meyvelere ait ışınlar gözümüze ulaşır, gözümüzde çeşitli işlemlerden geçerek elektrik uyarısına dönüştürülür ve bu uyarılar sinirlerle beynimizin görme merkezine iletilir. Böylece biz "çeşit çeşit renkteki meyveleri görüyorum" deriz.

Buraya kadar anlatılanlar hemen her biyoloji ve fizyoloji kitabında rastlayabileceğiniz gerçeklerdir.

Ancak asıl hayret verici olan görme merkezi dediğimiz mekanın zifiri karanlık bir yer olmasıdır. Aslında beynin içinde gerçek bir ekran da yoktur; yani masayla ilgili elektrik uyarıları geldiğinde görme merkezinde bir görüntü oluşmaz. Biz üzerindeki renkli meyvelerle masayı görüyorum derken, aslında bu zifiri karanlığa ulaşan elektrik sinyallerini görürüz.

İşte bu noktada materyalistleri kesin bir çıkmaza sokan gerçek ile karşılaşırız: Görme merkezi dediğimiz yer yağ, protein ve sinirlerden oluşur. Buraya gelen elektrik sinyallerini görüntü olarak algılayacak bir varlık yoktur. O halde beyindeki karanlığın içinde, elektrik sinyallerini, bir göze ihtiyaç duymadan seyreden kimdir?

İşte bu, materyalizmin her şeyi mutlak madde olarak göstermeye çalışan yalanları ile asla açıklanamayacak, dünyada pek çok insanın farkına varamadığı, olağanüstü bir gerçektir. Beynimizin içindeki koyu karanlıkta, göze gerek olmadan, en kaliteli televizyondan ve sinemadan daha net, üç boyutlu, gerçeği ile ayırt edilemeyecek kadar ona benzer olan masayı gören ve bunu yorumlayan bir varlık vardır.

İşte bu kusursuz görüntüyü gören varlık, insanı hayvanlardan ve diğer tüm canlı-cansız varlıklardan ayıran, insanı yaratan Allah'ın ona "üflemiş" olduğu Ruh'tur. Allah Kuran'da "ruh"un varlığını şöyle bildirmiştir:

Hani Rabbin meleklere demişti: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım." "Ona bir biçim verdiğimde ve ona ruhumdan üfürdüğümde hemen ona secde ederek kapanın." Böylece meleklerin tümü, topluca secde etti. (Hicr Suresi, 28-30)

Asılları İle Ayırt Edilemeyecek Kadar Benzer Olan Kopyalar

Ruhun hissettiği algıların, gerçeğiyle tıpatıp aynı olması aslında çok büyük bir mucizedir. Ruh, maddenin aslıyla değil, sadece beyne ulaşan elektrik sinyalleriyle muhatap olduğu halde, maddenin sertliğini, dokusunu, şeklini renklerini gerçeğiyle birebir aynı olarak görür ve hisseder. Bu his o kadar nettir ki, kişi gördüğü ve dokunduğu şeyin aslına dokunduğuna kesin olarak inanır.

Örneğin; denizin uçsuz bucaksız, masmavi ve serin sularında yüzen bir yüzücü aslında çok büyük bir mucizeyle karşı karşıyadır. Çünkü kendini suda yüzüyor zannederken, gerçekte beyninin içindeki karanlıktan dışarıya çıkamaz. Yüzen kişi suya girdiği andan itibaren, her kulaç atışında vücudunun her bir noktasına gelen uyarılar, hücreleri tarafından anında elektrik akımına çevrilir ve beynine ulaşır. İşte bu sırada çok mucizevi bir olay gerçekleşir. Kulaç atacak kolu, parmakları, hareket edecek bacağı, kasları ve kemikleri, ıslaklığı hissedebilecek teni olmayan ruh, suyun tenine dokunduğunu, kendini yukarı kaldırdığını ve ilerlediğini hisseder.

Oysa tüm bunlar insanın beyninin içindedir. Dışarıdaki asıl suyun rengi, ısısı, yoğunluğu, kulaç atarken çıkan sesler insanın hiçbir zaman muhatap olmadığı detaylardır. Hatta **insan kendi bedeninin dış dünyada var olan aslı ile dahi muhatap değildir**. İnsan, kendi bedeninin de içinde olduğu tüm bu nesnelerin yalnızca kopyalarını izlemekte, duymakta ve hissetmektedir.

Ancak bu mucizevi gerçek okullarda öğretilmesine, ders kitaplarında yazılmasına ve bilimsel çalışmalarda çok geniş yer tutmasına rağmen, insanların çoğu bunu farketmez. Bu olağanüstü gerçeği farkedenlerin çoğu ise anlamak istemez.

Materyalistlerin Anlamaktan Korktuğu Gerçek

Buraya kadar anlattıklarımız, bir insanın dünyada karşılaşabileceği en olağanüstü, en hayret verici bilgilerdendir. Bu bilgiler doğrultusunda şu soruyu soralım: Evinizi, içindeki eşyalarınızı, arabanızı, ofisinizi, bankadaki hesabınızı, gardrobunuzu, eşinizi, çocuklarınızı, annenizi, babanızı, iş arkadaşlarınızı, kısaca sahip olduğunuz tüm maddi dünyayı simsiyah beyninizin içinde gördüğünüzü hiç düşündünüz mü?

Sadece beyninizde meydana gelen görüntüye sabitlendiğinizi, dışarıyı asla göremediğinizi, yukarıda saydıklarımızı sadece beyninizde izleyebildiğinizi, bu küçücük dünyadan asla dışarıya çıkamadığınızı hiç aklınıza getirdiniz mi?

Maddeyi tek gerçek zanneden ve ruhun varlığını inkar eden materyalistler, bu apaçık gerçekten kaçmak için türlü yönteme başvururlar. Çünkü bu gerçeği kabul

etmeleri demek, tüm hayatlarını üzerine kurdukları maddeyi bir kenara atmaları demektir. İşte bu nedenle de bu büyük mucize karşısında öfkelenir, saldırganlaşır, mantıksız açıklamalar yapar ve gerçekleri saptırmaya çalışırlar.

Kimi materyalistler bu gerçek karşısında sinirlendiklerinde masaya yumruk atarak veya duvarları tekmeleyerek maddenin algı olmadığını kendilerince "ispat" etmeye çalışır ve gülünç duruma düşerler. Bir başka materyalist, bir otobüsün insanlara çarpmasını örnek vermiş ve "**bakın çarpıyor, demek ki bir algı değil**" demiştir. Anlamaktan kaçındıkları ve korktukları gerçek, otobüs çarpması sırasında yaşanan sertlik, darbe ve acı gibi bütün hislerin de zaten zihinde oluşan algılar olduğu, insanın otobüsün aslı ile hiçbir zaman muhatap olmadığıdır. Çarpmanın bütün sertlik, darbe ve acısı yine simsiyah beynin içinde ve yine insanın ruhu tarafından algılanmaktadır.

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Bu kişiler yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken sahip olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığınmışlardı. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

Oysa, maddenin aslına ulaşamadığımız gerçeği ile ilgili olarak bu bölümde anlatılanlar, bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmektedir. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmakta, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamaktadır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmektedir. Körü körüne inandıkları, bel bağladıkları, güvendikleri maddesel dünyanın, içindeki her şeyle birlikte kendilerinden uzaklaştığını görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar. Maddenin dışarıda var olan aslını gören, gerçek sesleri duyan, kokuları hisseden tek bir insan dahi yoktur ki, maddecilik olsun...

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. **"... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen kuruyordu. Allah, düzen kurucuların hayırlısıdır.**" (Enfal Suresi, 30) ayetiyle bu gerçek bildirilir.

Allah, dünyadaki varlıkların ve nesnelerin aslına her an ulaşabildiklerini zannettirerek materyalistleri de tuzağa düşürmüş ve onları tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı ve aslında birer kopyadan ibaret olan her şeyi aslı sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş (Allah'ı tenzih ederiz) ve inkarda ileri gitmişler, çekinmeden insanlara zulmetmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey madde olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüklenirken, dini inkar ederken ve iman edenlere zulmederken aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir.

Allah bir başka ayetinde, **"inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur..."** (Nur Suresi, 39) diye haber verir. Materyalizm de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler ve Kuran ahlakına muhalif davranarak yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, gördükleri her şeyin yalnızca aslının bir kopyası olduğunu anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, bütün bu kopya sesleri, görüntüleri, kokuları, tatları aslı gibi göstermiştir.

Tarih boyunca materyalist felsefeyi benimseyen felsefeciler, liderler, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Beyinlerindeki küçük odadan asla çıkamadıkları, dış dünya ile hiçbir şekilde karşılaşamadıkları halde tüm felsefelerini, ideolojilerini dünya ve madde üzerine kurmuşlar, bu konular hakkında ciddi tartışmalara girmişler, alaycı anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorumlayabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar bir düzen kurdular. Allah da bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir; ancak Allah'ın maddeyi ilah edinenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvururlarsa vursunlar, Allah'tan başka kendilerini kurtaracak bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, **"... kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır."** (Nisa Suresi, 173)

Bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Bu gerçekle birlikte, her an Allah ile beraber olduklarını, Allah'ın kendilerini her yönden sarıp kuşattığını anlamışlardır. Nitekim Allah, **"kendisini tek olarak yarattığımı Bana bırak"** (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek aşağıdaki ayetlerle de haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi 'teker teker, yapayalnız ve yalın' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüş ya da dönmeyi beklemektedirler. Onlar isteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi herkes gibi hesap gününü beklemektedirler. O gün hepsi, dünyada işledikleri ve işlenmesine sebep oldukları her suçtan ötürü tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

EK BÖLÜM II

Evrim Yanılgısı

Darwinizm yani evrim teorisi yaratılış gerçeğini reddetmek maksadıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüflerle oluştuğunu iddia eden bu teori, evrenin Allah tarafından yaratılmış olduğunun ortaya çıkmasıyla, aslında yıkılmış durumdadır. Evreni yaratan ve en ince ayrıntısına kadar düzenleyen Allah'tır. O halde canlıların Allah tarafından yaratılmadıklarını, tesadüflerin ürünü olduklarını savunan evrim teorisinin de doğru olması mümkün değildir.

Nitekim evrim teorisini incelediğimizde, gerçekten bu teorinin bilimsel bulgular tarafından reddedildiğini görürüz. Canlılıkta var olan tasarım, cansız dünyadaki tasarımdan daha da kompleks ve çarpıcıdır. Örneğin cansız dünyada atomların ne kadar hassas dengelerle düzenlendiklerini inceleyebiliriz, dahası canlı dünyada bu atomların ne denli karmaşık tasarımlarla bir araya getirildiklerini, bunlar kullanılarak yapılan protein, enzim ve hücre gibi yapıların ne denli olağanüstü mekanizmalar olduklarını gözlemleyebiliriz.

İşte canlılıktaki bu olağanüstü tasarım, 20. yüzyılın sonunda Darwinizm'i geçersiz kılmış durumdadır.

Bu konuyu diğer bazı çalışmalarımızda çok ayrıntılı olarak ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak önemi açısından burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerinin Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldıklarına karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta, Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." [127]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."[128]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[129]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[130]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? [131]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler bir araya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılırlar.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[132]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[133]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan

türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[134]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi, ya da daha yaygın ismiyle Neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model Neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[135]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin

"evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan bir genetik olaydır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmış olmadığının en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> "Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir." [136]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[137]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[138]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1— Australopithecus

2— Homo habilis

3— Homo erectus

4— Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[139]

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[140]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[141]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[142]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. [143]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly

Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara—yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına—girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. [144]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşerler. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşırlar. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır, onbinlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktalar. Evet üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana

getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Böylesine kompleks ve mükemmel bir organın tesadüflerle oluştuğunu öne süren evrim teorisinin akla tamamen aykırı bir hurafe olduğu ise çok açıktır.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime

aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır.

Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?...

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> "Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz." [145]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler, "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan herkes ise, şu açık gerçeği görecektir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları da yaratıp şekillendiren Allah'tır.

NOTLAR

1 Anton Pannekoek, *Marxism and Drawinism*, Translated by Nathan Weiser. Transcribed for the Internet by Jon Muller, Chicago, Charles H. Kerr & Company Co-operative Copyright, 1912 by Charles H. Kerr & Company, s.?? (http://www.marxists.org/archive/pannekoe/index.htm)
2 *Marx Engels Mektuplar*, s. 426
3 *Marx Engels Mektuplar,* cilt 2, s.126
4 Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm*, s. 85
5 Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Chatto & Windus, London, 1959, s.348
6 Robert M. Young, Darwinian Evolution and Human History, Radio talk given in an Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief, 1980
7 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 203-5
8 Douglas Futuyma, *Evolutionary Biology*, 2nd ed., Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s. 3
9 Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London, 1993 s.?
10 Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", s.?
11 Anton Pannekoek, *Marxism and Darwinism,* s.?
12 Anton Pannekoek, *Marxism and Drawinism, s.??*
13 Viladimir Ilyiç Lenin, "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu", *Proleterya*, Sayı: 45, 13 (28 Mayıs 1909, Eriş Yayınları, www.kurtuluscephesi.com)
14 Vladimir I. Lenin, 30 Eylül 1906, *Proletari*, Nr. 5, erisyay@kurtuluscephesi.com
15 N. Werth, "Le Pouvoir soviétique et l'Eglise ortnodoxe de la collectivisation à la Constitution de 1936", *Revue d'études comparatives Est-Ouest,* 1993, no.3-4, s.41-49 (Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *Komünizmin Kara Kitabı,* Doğan Kitapçılık A.Ş., s. 22)
16 Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *Komünizmin Kara Kitabı,* Doğan Kitapçılık A.Ş., s. 84
17 RTHIDNI (Rossiyskiy Tsentr Hraneniya I Izuçeniya Dokumentov Noveyşey İstorii – Rusya Çağdaş Tarih Belgelerinin Korunması ve İncelenmesi Merkezi), 2/1/6/898; *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 98
18 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, Penguin Books Ltd, 1997, USA, s. 775
19 Richard Pipes, *The Unknown Lenin: From the Secret Archive,* Yale University Press, New Haven, London,s.??
20 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, s. 733
21 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, s. 734
22 Richard Pipes, *The Unknown Lenin: From the Secret Archive*, s. 10
23 *Komünizmin Kara Kitabı*, s.159-160
24 Richard Pipes, *A Coincise History Of The Russian Revolution*, Vintage Books, Newyork, 1995, s. 357
25 A.Belyakov, *Yunost vozdya* (*Önderin Gençliği*), Moskova, 1960, s.80-82, aktaran M.Heller, "Premier avertissement: un coup de fouet. L'histoire de l'expulsion des personnalites culturelles hors de l'Union sovietique en 1922", *Cahiers du monde Russe et Sovietique*, cilt XX, no.2, Nisan-Haziran 1979, s.134; *Komünizmin Kara Kitabı* sf. 165
26 *Komünizmin Kara Kitabı*, s.165
27 *Komünizmin Kara Kitabı*, s.167
28 Alex de Jonge, *Stalin and The Shaping of the Soviet Uninon*, William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, s.??
29 Alan Bullock, *Hitler and Stalin: Parallel Lives,* Fontana Press, London, 1993, s. 13
30 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, s. 733
31 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History of The Russian Revolution,* s.??
32 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 23
33 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 219
34 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 196
35 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 227
36 *The Russian Century: A History of the Last Hundred Years*(Pimlico - Random House)
37 *Komünizmin Kara Kitabı*.

38 Dana Dalrymple, *Ukrayna'daki Büyük Kıtlık 1932-33*, Soviet Studies, Ocak 1964
39 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 203-204
40 *The Harvest of Sorrow,* s.138
41 *Komünizmin Kara Kitabı*
42 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 505
43 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 536
44 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 536
45 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 859-861
46 Assem Akram, *Histoire de la guerre d'Afghanistan*, Paris, Balland, "Le Nadir" dizisi, 1996, s.516; *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 931
47 Michael Barry, *La Resistance Afghane, du Grand Moghol à l'invasion Soviètique*, Paris, Flammarion, "Champs" dizisi, 1989, s.314; *Komünizmin Kara Kitabı*, s.932
48 Michael Barry, *La Resistance Afghane, du Grand Moghol à l'invasion Soviètique*, s.306-307; *Komünizmin Kara Kitabı,* s. 933
49 *Komünizmin Kara Kitabı* ..
50 Alain Brossat, *Un Communisme Insupportable*, Paris, L'Harmattan, 1997, s.265; *Komünizmin Kara Kitabı*, s.997
51 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 996-997
52 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 999
53 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 1000
54 *Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı'ya Önsöz Jozef Stalin, Diyalektik ve Tarihi Materyalizm,* Eylül 1938, Bilim ve Sosyalizm Yayınları 9. Baskı Sol Yayınları, Leninizmin Sorunları, s. 651-684
55 Elbette mevcut durumun böyle olmadığını Marxistler de görmektedirler. Bu nedenle Marxistler, kendilerini "proleterya" gibi görmeyen işçilerin "sahte bilinçle" aldatıldığını, bunun, proleterya devrimini engellemek isteyen kapitalistlerin tuzağı olduğunu ileri sürerler. Ancak bu, çok yüzeysel bir açıklamadır.
56 Robert M. Young, "Darwinian Evolution And Human History", *Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief*, 1980
57 Robert Milner, *Encyclopedia of Evolution,* 1990 s.81
58 Jacob Heilbrunn, "Mao More Than Ever", *The New Republic*, April 21, 1997
59 Benjamin Schwartz, *Chinese Communism and the Rise of Mao*, Cambridge: Harvard University Press, 1951, s. 37
60 Benjamin Schwartz, *Chinese Communism and the Rise of Mao,* s. 45
61 Charlotte Furth, *Ting Wen-chiang: Science and China's New Culture,* Cambridge: Harvard University Press, 1970, s. 27
62 Charlotte Furth, *Ting Wen-chiang: Science and China's New Culture*, s. 71
63 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* Harvard University Press, Cambridge (Massachusetts), 1983, s. 438
64 Michael Ruse, The Long March of Darwin, *New Scientist,* 103 (16 Ağustos 1984): 35; Henry M. Morris, *The Long war Against God*, s.85-86
65 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* s. 4
66 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* s. 257
67 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* s. 449-452
68 Clare Hollingworth, *Mao*, Triad Paladin Grafton Books, Glasgow, 1985, s. 26
69 Clare Hollingworth, *Mao*, s. 27
70 Clare Hollingworth, *Mao*, s. 26
71 Jacob Heilbrunn, "Mao More Than Ever", *The New Republic*, April 21, 1997
72 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 645-646
73 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 646-647
74 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 649
75 Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine*, New York: The Free Press, 1996. s. 72-73
76 Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine*, s. 73-74
77 Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine*, s. 76
78 Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine*, s. 75
79 Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine*, s. 92
80 *Komünizmin Kara Kitabı, s.644*
81 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* s. 456
82 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* s. 455
83 *Komünizmin Kara Kitabı, s.647*
84 K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
85 Talk At An Enlarged Central Work Conference, 30 January 1962, http://www.maoism.org/msw/vol8/mswv8_62.htm
86 *Komünizmin Kara Kitabı, s.621*
87 *Komünizmin Kara Kitabı, s.668*
88 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 406

89 Ken Ling, Miriam London ve Ta-ling Lee, La vengeance du ciel: un jeune Chinois dans la Revolution culturelle, Paris, Laffont, 1981 (İngilizce orijinal basım 1972), s. 20-23. (Bu sahne Xiamen'de seçkin bir lisede cereyan etmişti.); *Komünizmin Kara Kitabı, s.690-692*
90 *Komünizmin Kara Kitabı*, s. 684
91 *Komünizmin Kara Kitabı, s.617*
92 Nien Cheng, *Vie et mort a Shangai,* Paris, Albin Michel, 1987 (İngilizce orijinal baskı 19867, s.86; *Komünizmin Kara Kitabı, s.688*
93 *Komünizmin Kara Kitabı*, s.715
94 *Komünizmin Kara Kitabı, s.783*
95 *Komünizmin Kara Kitabı, s.793*
96 *Komünizmin Kara Kitabı, s.790*
97 *Komünizmin Kara Kitabı, s.788*
98 *Komünizmin Kara Kitabı, s.798*
99 *Komünizmin Kara Kitabı,* s. 817-818
100 *Komünizmin Kara Kitabı,* s.727
101 *Komünizmin Kara Kitabı,* s.731
102 *Komünizmin Kara Kitabı, s.736*
103 *Komünizmin Kara Kitabı,* s.753
104 Viladimir Iliç Lenin, Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu, *Proleterya,* Sayı: 45, 13 (28) Mayıs 1909, s.??
105 Viladimir Iliç Lenin, *Sosyalizm ve Din Novaya Zihn*, Sayı: 28, 3 Aralık 1905
106 Viladimir Iliç Lenin, Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu, *Proleterya,* Sayı: 45, 13 (28) Mayıs 1909
107 Viladimir Iliç Lenin, Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu, *Proleterya,* Sayı: 45, 13 (28) Mayıs 1909
108 *Harvest of Sorrow*, s.200-212
109 Hovind'in Kitabı. ..
110 J. V. Stalin, *Anarchism Or Socialism?* From J. V. Stalin, Works, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1954, Vol. 1, s. 297-391

111 http://www.tibet.com/WhitePaper/white7.html

112 Statement of Harry Wu Before the U.S. Commission on International Religious Freedom March 16, 2000 (http://www.laogai.org/tstmny/relgn.htm)
113 *Komünizmin Kara Kitabı, s.779*
114 R. Payne, *The Life and Death of Lenin,* London: 1967, s. 609-610.
115 Edward E. Ericson, Jr., *Solzhenitsyn - Voice from the Gulag*, Eternity, Ekim 1985, s. 23- 24
116 Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, s.?
117 ....
118 Dr. Fred C. Schwarz, *Komünistler Nasıl Yalan Söyler,* s. 215-216

119 Viladimir İliç Lenin, *Bir Adım İleri, İki Adım Geri,* Çev. Yurdakul Fincancı, Sol Yayınları, Mart 1979, Dördüncü Baskı, s. 267

120 James Walsh, "Mao Lives!", *Time*, 10 Ocak 1994

121 Jacob Heilbrunn "Mao More Than Ever, *The New Republic*, Nisan 21, 1997

122 Jacob Heilbrunn "Mao More Than Ever, *The New Republic* , Nisan 21, 1997

123 http://www.pubinfo.gov.nc.tr/h040199b.htm
124 Faruk Şükrü Yersel, *Eskişehir Gazetesi*, 1926
125 Robert M. Young, *Darwinian Evolution And Evolution And Human History*, Radio talk given in an Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief, 1980
126 Robert M. Young, *Darwinian Evolution And Evolution And Human History*, Radio talk given in an Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief, 1980
127 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977. s. 2
128 Alexander I. Oparin, *Origin of Life,* (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
129 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.

130 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7
131 Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
132 Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, cilt 271, Ekim 1994, s. 78
133 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
134 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.
135 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
136 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
137 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association,* cilt 87, 1976, s. 133
138 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial,* New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
139 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s. 389
140 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992
141 Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
142 *Time*, Kasım 1996
143 S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, s. 30
144 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
145 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books,* 9 Ocak, 1997, s. 28.